TEVHİD

Muhafızları

UFKA YOLCULUK

TEVHİD MUHAFIZLARI

Bilgenur Çorlu

Editör:

Meryem Uçar

Edebi - Eleştirel Okuma:

Tuğba Şimşek

Alper Ay

Kerime İstek

Bünyamin Gürbüz

Fatih Arslan

Pedagojik Okuma:

Şeyma Çalışkan

Rumeysa Nur Şeker

Büşra Taş

Hülya Altundaş

Etkinlikler:

Ufka Yolculuk Etkinlik Ekibi

İç ve Kapak Tasarım ve Çizim:

Şefika Nur Tarım

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2025

ISBN: 978-625-6970-79-3

Baskı: KLAS OFSET ve TASARIM SAN. TİC. LTD. ŞTİ.

Sertifika No: 47199

server yayınları

SERVER İLETİŞİM
DANIŞMANLIK TANITIM
GAZETECİLİK VE YAYINCILIK
SAN. TİC. A.Ş.

Kısıklı Mh. Alemdağ Cd. No: 75/4 Üsküdar/İstanbul

Tel: 0(216) 327 76 30

www.serveryayinlari.com

Bu eserin 5846 sayılı FSEK kapsamında yer alan tüm basım ve yayın hakları Server İletişim A.Ş.'ye aittir.

Giriştiğim İşler

30 0

Yusuf Edip

ABONE OL

İkbal Mahalle Gazetesi

Akide Spor

Genç Spor

Ufka Yolculuk

1. bölüm

BOŞ DAMACANA

Merhaba Sevgili Okur,

Bu, benim yazarlık kariyerimin ilk fırsatı değil ancak sonuncusu olabilir. En azından çok sevgili editörüm böyle söyledi. Kibarlık yapıp durumu kurtarmak ya da acı gerçeklere karşı beni nazikçe uyarmak gibi bir alışkanlığı da yok üstelik. Bir gün aklımdaki müthiş olmayan öykü fikirlerini konuşmak üzere beni yayınevine çağırdı. Karşıma geçip demlikteki çaydan bahsedermiş gibi doğal bir ses tonuyla "Kariyerin bitmek üzere." dedi. Uzun nasihatler, dertlenmeler, sızlanmalar, mızmızlanmalar sonunda her zamanki gibi ona aktardığım fikirlerin ne kadar boş oluşuna işaret etti.

Son yudumu almak üzere iştahla ince belli bardağımı dudaklarıma götürdüğümde boş bardağın dibinden bana bakmakta olan editörümün tek kaşı kalkık bakışlarıyla karşılaştım.

Usulca bardağımı masaya bıraktım. Yine beni acı gerçeklerle karşılaştıracaktı, emindim. Düşündüğüm gibi oldu.

"Tarihle ilgili yazdın, okurlar tarihten soğudu. Eski çağlara gitsek de gelmesek diye yorumlar geldi sosyal medyadan. 'N'olur artık biri zaman makinesi icat etsin, şu yazarı tarihe gömsün.' diye e-postalar alıyoruz yahu." deyince "Onlar bu kadar kaba değillerdir de sen biraz abartıyorsun gibi geliyor bana." dedim hâliyle. Okurların bu kadar acımasızca cümleler kuracağını sanmıyordum doğrusu. Sonradan ben de onlardan birkaçına şahit olmuştum elbette. Editörüm acımadan devam etti:

"Abartıyorum öyle mi? Coğrafya konusundaki öykün #yeryarilsa etiketiyle gündem oldu, ona ne diyeceksin?"

"Aa, deprem konusu ses getirdi, değil mi? Gördün mü bak." dedim heyecanla.

"Hiç de değil. Yer yarılsa da içine girselermiş, böylece kitabı okumak zorunda kalmazlarmış."

"Yok artık. Ama mesela uzayla ilgili yazdığım seri çok tuttu demiştin."

"Evet tuttu. Millet, bir türlü sonuca bağlanmayan, uzay boşluğunda boş boş takılan uzaylılardan

oluşan seriyi, kırılan masa ayaklarını tutturmak için kullandı. Gerçekten çok tuttu."
Kitabım, okuma kültürünün temel yapı taşı olmuş; öyle düşünmek lazım bence. Bu editörcüğüm hep böyledir. İyidir, hoştur ama bazen abartır. Kitabı ekim ayında teslim etmemi söyler, eylülde gönderince biraz geç kalmadın mı, der. Gerçi bir sene sonraki eylülde teslim ettiğim için öyle demiş olabilir, bilmiyorum.

Ama sonuçta teslim ettim mi, ettim.
O gün uzun süre devam eden ortamdaki sessizliği sevgili editörüm bozdu.

"Uyku öncesi için bir masal yaz diyorum, uykuda periyodik hareket bozukluğunu anlatıyorsun."

"Ama okul öncesinde çocukların en büyük sorunu bu. Sorunlara değiniyorum."

"İlkokullara yönelik hikâye yaz diyorum, simülasyon oyunlarında oyuncu sayısının oyuncu deneyimi üzerindeki etkisini yazıyorsun."

"Çocuk ve oyun. Ayrılmaz ikili sonuçta."

Neymiş efendim, çocuklara teknolojiyle ilgili bir şeyler anlat diyormuş, ben tutup demiryolu teknolojilerinin devlet bütçesine etkisiyle ilgili hikâye yazıyormuşum. Oysa bana çocuklar trenleri sever

demişti. O hikâyeyi yazacağım diye üç ay TCDD'de çalıştım. En sonunda patladım:

"Sorun ne anlamıyorum."

"İşte, başkaları da seni anlamıyor Yusuf."

"Nasıl olur? Türkçe yazıyorum. Ben de a'dan z'ye aynı alfabeyi kullanıyorum."

İç çekerek yerinden kalktığı gibi beni omuzlarımdan tuttu ve gözlerini gözlerime dikerek gerçekleri yüzüme pat pat vurdu.

"Çocuk dilini öğrenmelisin!"

O da ne demek öyle? Ne yapayım yabancı dil kursuna mı yazılayım, Çocuk Dili Edebiyatı Bölümü varsa oraya mı kayıt olayım? Cerrah bulup dil nakli mi yaptırayım? Söyle bana, ben ne yapayım?

Tabii bunları içimden söyledim. Editörümü daha da fazla kızdırmak istemedim ve başım öne eğik şekilde düşüncelere daldım.

Editörüm imanlı bir gencin hikâyesini yazmamı teklif etti hatta biraz da ısrar etti. Üstelik bunu "sıkıcı olmayan" bir şekilde yapmalıymışım.

Nasıl olacaksa? Şimdiye kadar yazdığım 570 öykü; üstün sıradanlık, keskin sıkıcılık, müthiş durağanlık gibi kategorilerle edebiyat dünyasında yıkıcı yankılar uyandırmışken hem de. Bunlar yetmiyormuş gibi doğru sözlü editörüm, kariyerimin bitme noktasında olduğunu hatırlattı bana. Yeterince iyi anlayabilmem için boş damacanaya ıslatılmış kulak temizleme çubuğundan su damlattı. Parmağıyla damacanaya tık tık vururken "İşte bu, senin kalan kariyer fırsatın. Bu damacanadaki su damlası kadar fırsat kaldı elinde, değerlendirsen iyi olur." dedi. Yeterince ikna oldum hatta biraz da ürperdim.

O gün, içinde bir damla suyun olduğu damacanayı koltuğumun altına sıkıştırıp evin yolunu tuttum. Bu sırada kendi kendime konuştuğumun farkında değildim. Geçtiğim sokaklarda insanların tuhaf bakışlarından kaçtım. Bazı teyzeler beni sucu sanıp fiyat sordu, bazı sucular beni rakip zannetti ki bu daha kötüydü. Mahallede kaçak su sattığım yönünde hızlı bir söylenti yayılıp su satıcıları arkamdan koşturmaya başlayınca ben de hemen delikanlılık örneği sergiledim. Her delikanlının yapacağı şeyi yaparak ara sokaklara dalmak suretiyle izimi kaybettirmeye çalıştım. Bu sırada izimle birlikte yolumu da kaybettim.

Sabahtan beri bir şey yememiştim. Yemek yemediğimde başım dünyanın yörüngesel hızından daha fazla dönüyor olabilir. Yeterince uzun süre aç kalırsam ağaçları brokoli, bekçi kulübelerini mantar niyetine kemirmeye başlamam an meselesi olur. Bunu bildiğim için bir an önce evde beni bekleyen erişteye koşmalıydım. Beni tekrar doğru yola iletmesi için Allah'a yalvarmaya başladım.

Yolun beni mahallenin futbol sahasına götürmesini beklemiyordum. Beklediğim doğru yol bu değildi, bu yüzden biraz oflayıp puflayacak gibi oldum. Kafamdaki doğru yol; beni evde bekleyen, üzerine tulum peyniri serpeceğim erişte*mdi*. Kesinlikle yol bu olmalıydı. İmanlı gencin hikâyesini yazacaksın ama daha sen imanın emniyetten geldiğini, Allah'a güvenmek olduğunu öğrenmemişsin, diye geçirdim içimden. Sonra aklıma yine evde bekleyen erişte*m* ve yanına yapacağım zeytinyağı gezdirilmiş çoban salatası geldi. Karnım guruldadı, tekrar ofladım ve kendimi oyun sahasına bakan banka bıraktım.

Bilgi Notu

İman: Güven içinde bulunmak, korkusuz olmak anlamındaki "emn" kökünden gelir. Güven duygusuyla doğrulamak (tasdik etmek) ve inanmak demektir.

Allah'ın, beni benden daha iyi bildiğini, tanıdığını, yolumu şaşırmayayım ve yanlışa gitmeyeyim diye bana her fırsatta yol gösterdiğini, rehberlik ettiğini biliyordum ama ulaştırdığı yoldan da şikâyet ediyordum işte. Hani, doğru yol neredeydi? Gele gele yanlış yollara girmiştim besbelli. Belki de bu benim için doğru olandı, sonucunu henüz görmemiştim ki. O mudur, bu mudur, doğru mudur, yanlış mıdır derken içimde tereddüt çığlıkları yükseldi. **İman kesinlik isterdi, tereddütlere yer yoktu.** Bu kitaba böyle gelgitlerle nasıl başlayabilirdim ki? "Hiçbir şansım yoook!" diye bağırdım. "Şansa değil, Allah'a güven." dedi içimden tok bir ses. Vayy, tam yerine oturmuştu her şey. Zaten şans dediğin nedir ki, dedim. Şans, tesadüf ve rastlantıların inancımızda yeri yoktu ki. İçimdeki tok ses **"Elinden geleni yaparsan O senin için en güzel kapıları açar. O Fettah'tır."** diye devam etti.

Ooo, ne güzel şeyler söylüyordum ben böyle! Olabilecek miydi cidden, bu defa müthiş bir hikâyeyle kariyerimi canlandıracak o cümleleri kurabilecek miydim? Yerle bir olan kariyerimi toparlayabilecek, sıkı sıkı sarıldığım boş damacanamdaki suları çoğaltabilecek miydim?

Bilgi Notu

Fettah: Bir şeyi açmak, taraflar arasında hüküm vermek, birine yardım edip zafere ulaştırmak anlamındaki "feth" kökünden gelir. Allah'ın iyilik kapılarını açmasını, mümin kullarına zafer vermesini ifade eder. Allah kulları için en güzelini, en iyisini ister ve o güzel kapıları her zaman açık bırakır. Açık kapıları görüp girebilmek bize düşer.

Tesadüf: Sözlükte "yalnız ihtimallere bağlı olduğu düşünülen olayların kesin olmayan, değişebilen sebebi" olarak tanımlanan tesadüfün âlemde yeri yoktur. Gezegenler de yıldızlar da bulutlar da tohumlar da rastlantı eseri değildir. İnancımıza göre Allah her şeyi bir kurala, hikmete göre yaratmıştır.

Tam kendime hayranlık duyuyordum ki bu sesin içimden değil dışımdan geldiğini ve aslında bana ait olmadığını anladım. Müthiş zekâ parıltıları sergiliyordum hem de böylesine açken. Kimse kusura bakmasın, dalga da geçmesin. Açken başımın nasıl döndüğünü yukarıda anlattım. Duyduğum tok, kalın, ulvi sesin içeriden değil, dışarıdan geldiğini anlamak o sırada büyük bir performans örneğiydi.

Kucakladığım damacanayla birlikte tüm vücudumla sağ tarafa döndüm. Yanımda çizgi romanlardan fırlamış gibi görünen kostümüyle sekiz dokuz yaşlarında bir kız oturmaktaydı. Üzerinde "Akide Spor Şeker Gibidir!" yazılı bir tişört vardı. O tok, kalın, ulvi ses bu küçük kızdan mı çıkıyordu?

Ah, benim bu her şeyin arka planını düşünmeden hemen sonuca atlamalarım yok mu? Hikâyemde imanlı genç bunları yapmamalıydı. Görünenin ötesinde bir şeyler olduğunu düşünebilmeliydi. Gözüm kızın elindeki telefona takıldı.

Küçük kız telefonda az önceki sesin kaynağı olan kısa videoyu kaydırdı; o kalın, tok ses birden kayboldu. Sonra Akide Spor tezahüratları içeren yeni bir video başladı. Kız aradığı videoyu bulmuştu anlaşılan, sesi sonuna kadar açtı.

YENİLSEK DE YENİLSEK DE
TARAFTARIN SENİNLE

Küçük kız videodaki tezahüratlara coşkuyla katılıyor, telefonu sahaya doğru tutarak antrenman yapan çocuklara sesleniyordu:

YENİLSEK DE YENİLSEK DE
TARAFTARIN SENİNLE

Önce yanlış duyduğumu sandım ama kız ısrarla aynı şeyi söylüyordu.

"Pardon!" dedim. "Bu tezahüratta bir tuhaflık yok mu?"

Gözlerini kısıp bana baktı: "Yok!"

"Ama 'YENSEK de yenilsek de taraftarın seninle!' demesi gerekmiyor mu?"

"Hayır." dedi ve coşkuyla sahaya doğru bağırmaya devam etti:

Bu kadarı da fazlaydı. Takımın motivasyonunu mu yükseltiyor, moralini mi bozuyor, belli değildi. Şimdiye kadar hiçbir futbol maçında takımı yenilgiye davet eden tezahüratlar duymamıştım. Üstelik bir dönem kariyerini futbol üzerine inşa eden biri olarak söylüyordum bunu. Elimdeki kariyer damlacıklı boş damacanaya iyice sarıldım. "Sevgili küçük hanım, normalde, hani ne bileyim, en büyük sensin gibi bir şeyler denmez mi?" dedim. "Hayır denmez tabii ki." diye karşılık verdi. "En büyük değiller çünkü. Seni gerçeğe davet ediyorum." diyerek videoyu kapattığı gibi yanımdan uzaklaştı.

Giderken sırt çantasındaki rozete gözüm takıldı. **"Gerçeğe Er/Allahüekber"** yazıyordu rozette. Beni şaşkına çevirmişti doğrusu.

Bilgi Notu

Kebir: Rabbimizin büyük ve yüce olması, zâtının ve sıfatlarının kavrayamayacağımız kadar ulu olması anlamındaki ismi. Bu kelimeden türeyen "ekber" ifadesi ise "en büyük" anlamına gelir. Evet, gerçeği görelim, hakikate erelim, her şeyi yaratan Allah'tan daha büyük yoktur, diyelim.

Bu derin (!) sohbetle geçen zaman beni olgunlaştırmış ve dünya görüşümü epey değiştirmişti. Artık dünyaya koca bir kâse erişte, çoban salatası ve ayran menüsü olarak bakıyordum. Eyvahlar olsun, karnım gittikçe daha da acıkıyor, hayalimdeki menü kalabalıklaşıyordu. Bir an için eve döndüğümde kolumu kıpırdatacak hâlimin olmayacağını fark ettim. Bu acı gerçek yüzüme şlap efektiyle çarptı. Tezgâhta bekleyen yoğurt kendiliğinden ayran olsaydı mesela, beni hiç yormasaydı, ne süper bir şey olurdu, dedim. Gerçi kâinatta kendiliğinden olan ne vardı ki benim akşam yemeğim kendiliğinden olsun?

O esnada sol taraftan birinin yanaştığını fark ettim. Ee, bu az önceki kızdı ama bu defa üzerinde farklı bir kıyafet vardı. Ne ara kıyafet değiştirmişti? Yoksa ben erişte, salata, ayran menüsünün hayaliyle burada geçirdiğim zamanın farkında mı değildim?

Sekiz yaşlarındaki küçük kız, sahada bir o yana bir bu yana koşan çocukları gördükçe hop oturup hop kalkıyordu.

"Ay, aman, dur, bir şey olacak. Ay, gitti çocuk. Offf, top değdi. Ayağına top değdi, eyvaaah!"

Son sözüyle oturduğum bankı öyle bir sarstı ki neye uğradığımı şaşırdım, kucağımdaki damacana ayaklarımın dibine yuvarlandı.

"Top ayağa değecek tabii, yoksa nasıl şut çekecek?" dedim.

"Ayy çekmesin, kimse acı çekmesin, yazık." dedi bu defa.

Hoppala! Bu kız da bir tuhaftı doğrusu. En az sahada futbol oynadıklarını zanneden çocuklar kadar hem de. Bankta oturduğum süre boyunca futbol topu ağaç dallarına mı fırlamadı, kale direklerini mi yıpratmadı, çimlere mi gömülmedi, üstü başı toz toprak içindeki çocuğun bacaklarını mı aşındırmadı! Topun başına hemen her şey geldi ama bir türlü kaleyle buluşamadı. Üstelik bunda kalecinin üstün kurtarış yeteneklerinin payı da yoktu. Kaleci her defasında topun aksi yönüne atlıyor olmasına rağmen top yine de kaleden içeri giremiyordu. Sanki kalenin önünde manyetik bir güç vardı ve topu engelliyordu. Babaannemin anlattığı hafaza meleklerinin orada bir yerlerde olduğunu düşünmeye başlamıştım doğrusu. Kafatasımın içindeki tüm nöronlar[1] canla başla çalışsa da başka bir açıklama bulamıyorlardı.

[1] nöron: Sinir sisteminin uyarıyı iletmekle görevli anatomik ve işlevsel birimi. Nöronlar, vücuttan beyne, beyinden vücuda bilgi taşıyan sinir hücreleridir.

Söz konusu maddi bir bedeni olmayan, nurani varlıklar olunca kartal bakışlı, keskin gözlerim de gayet yetersiz kalıyordu.

Bilgi Notu

Hafaza melekleri: İnsanın şu dünya hayatındaki en yakın, en candan, en güvenilir dostu meleklerdir. Anne karnında ruhumuzu üflemeleriyle başlayan dostluğumuz, ruhumuzu en son onlara teslim etmemizle taçlanır. Hepimizin yanında Allah'ın izniyle bizi koruyan, önümüzde arkamızda yer alan ve tabii ki yaptıklarımızı kaydeden melekler bulunur. Bunlara "koruyucu melekler" anlamında "hafaza melekleri" denir, "kiramen kâtibin" diye de isimlendirilir.

Birbirlerine seslenişlerinden adının Asım olduğunu anladığım çocuk, takım kaptanı gibi bir şeydi. Kolundaki yara bandajı mı, yoksa takım kaptanı bandı mı, ayırt etmek kolay değildi. Asım moral konuşması için çocukları etrafına topladı. Hepsinin kafası önündeydi hatta biri kafasını tişörtünün içine gömmüştü.

Orada bulunduğum dakikalar boyunca sahanın etrafını turlamaktan kan ter içinde kalan iri kıyım çocuk, Asım'ın yanında durdu; nefes nefese konuştuğu için sözlerinin çoğunu anlayamadım ama genel olarak kimsenin koşmadığından, hoplayıp zıplamadığından bahsetti.

Sürekli "Bize aksiyon lazım." diyordu.

"Mesela Şahin, maç boyunca dümdüz, olduğun yerde elektrik direği gibi neden duruyorsun?"

"Ee, kaleciyim ben, duracağım tabii, ne yapacağım? Zaten asla iyi bir kaleci olamayacağım." dedi ve ağlamaya başladı. Asım onu teselli etmeye koyuldu: "Şahin, kendine gel! Bugün sana attığım 10 şutun sadece ikisi gol oldu."

Ooo, demek o iki gol benim banka gelişimden önce olmuştu. 10 şuttan 8'ini kurtarmak bir kaleci için harika bir istatistikti. Şahin neden ağlıyordu ki o zaman? Belki de fazla mükemmeliyetçi biriydi. Yazılıdan 99 aldığı için de üzülüyordur kesin, dedim içimden. Bu kadar mükemmeliyetçi olmak insanı ruhen yorar. **İnsan elinden geleni yapıp gerisini Allah'a bırakmalıdır. Tevekkül** böyle bir şeydir. Mesela ben, hiç öyle mükemmeliyetçi değilimdir. Editörüm ise "Birazcık mükemmeliyetçi olsan fena olmaz." der hep. "Böylece imla hatalarıyla dolu yazıları bana göndermeden önce en azından bir defacık da olsa okurdun." diye ekler. Kendimi tevekkül ehli biri olarak görmeme rağmen o benim tevekkül sahibi sayılamayacağımı, çünkü elimden geleni tam olarak yapmadığımı savunur.

Bilgi Notu

Tevekkül: İnsanın elinden geleni yaptıktan sonra işin sonucunu Allah'a bırakması, O'na dayanıp güvenmesi demektir. Allah, her şeyi ilim ve iradesiyle belirlemiş olsa da insan elinden geleni yapmakla yükümlüdür. Elinden geleni yaparken ve yaptıktan sonra Allah'ın takdirine güvenir. Elinden geleni yapmadan yan gelip yatmak tevekkül olmaz.

Şahin'in gittikçe yükselen ağlayışları beni düşüncelerimden çekip aldı. "İyi de geri kalan topları da bu çiçek kurtardı zaten." dedi.

Kalenin tam ortasında incecik bir dal uzanıyordu. Kaleci top burnunun ucuna gelene kadar ne tarafa gitmesi gerektiğini kestiremiyor, rastgele bir yere atlıyordu. O sert futbol toplarını da bu incecik çiçek engellemişti, oysa kaleci her defasında yanlış yere atladığı için toplara dokunamamıştı bile. Ortada manyetik bir alan yoktu demek, göremesem de meleklerin orada olduğuna inanıyordum. Zaten iman, görme duyusunu da aşan bir şeydi.

Asım kalenin tam orta yerinde biten çiçeği gösterdi.

"Biz de efsanevi gollerle spor dünyasında tohum atacağız, yeşerecek ve futbol alanında gittikçe büyüyeceğiz. Kimse bizi ezip geçemeyecek, öyle kuvvetli kök salacağız ki Akide Spor şampiyon olacak."

Çocuklardan mırın kırın sesler geldi. En çok da adının Hamza olduğunu öğrendiğim iri kıyım çocuk buna karşı çıktı. Bir bitki gibi kök salacak olmaktan hoşlanmamıştı. Sonuçta bitkiler hareket etmezdi. "Hareketsiz maç mı olur?" diye söylendi.

Asım buna takılmadan devam etti: "Elbette bizi futbol dünyasına gömmek isteyen takımlar olacak. Ama biz Akide Spor oyuncuları olarak kalbimizden aldığımız güçle onların karşısında dimdik duracağız."

"Dimdik durmayalım, bize aksiyon lazım; dümdüz dalalım, coşalım, koşalım." dedi Hamza.

Asım'ın şutları sonrasında sırtında, belinde, bacaklarında patlayan toplar nedeniyle dik durmakta zorlanan, üstü başı toz toprak içindeki Oğuz, iki büklüm dizlerine eğilmişken tek elini Asım'ı onaylarcasına havaya kaldırdı. Bu hâliyle rakip karşısında nasıl dik duracaktı anlamadım doğrusu. Asım onun iki büklüm olmuş sırtına pat pat vurarak devam etti: "Evet, bazı sorunlar yaşamış olabiliriz. Belki gol

atamadık, belki vurduğumuz toplar saha dışına fırladı, belki ayağımızdaki topu kaybettik ve onu ararken birkaç saatimiz gitti. Evet, belki bazı maçları birkaç farkla kaybettik."

"18-0" diye açıklama getirdi Arife.

Bu konuşan çizgi romanlardan fırlamış kız değil miydi? Ne ara yanımdan ayrılmıştı da sahaya gitmişti? Hem 18-0 diye futbol skoru mu olur?

Asım devam etti: "Tamam, ayrıntılara takılmayalım. Birkaç ufak fark için birbirimizi kırmayalım."

Hay Allah'ım, hâlâ birkaç ufak fark diyor. 18 farkın neresi ufak? Düşüncelerime yol verip Asım'ı dinlemeye devam ettim.

"Hata yaptık mı, evet. Yanlışlarımız oldu mu, tabii ki. Rakip takımın kalesiyle kendimizinkini karıştırdık mı, olabilir. Kendi kendimize çelme mi taktık, ne olmuş? Biz Akide Spor olarak futbolun tadını aldık bir kere. Şimdi bunun elimizden alınmasına izin verecek miyiiiz?"

"Hayıııır!"

Kendimi tutamamış ve bağırmıştım. Çocuklar sesin nereden geldiğini anlamak için sağa sola bakarken iki elimle ağzımı kapatarak bankın altına saklandım.

Neyse ki kimse beni görmedi ve Asım konuşmasını Arife'yi işaret ederek sürdürdü: "Yanımızda cesur muhafızlarımız var. Onlar yeri geldiğinde bir süper kahraman gibi maçın en zor anlarında tezahüratlarıyla bizi coşturacak ve maçın seyri bir anda değişecek."

İşleri süper kahraman kıyafetli kızın tezahüratlarına kaldıysa çok zor, diye geçirdim içimden. Az önce o tezahüratları duymuştum sonuçta.

"Biz inandık ve üstün geleceğiiiiz." diye bağırdı Asım.

Asım'ın motivasyon konuşması sırasında kafama bir yıldırım düştü, beynimin içinde gök gürledi, saç diplerimde şimşekler çaktı, gözlerimin önünde yıldızlar parladı. Kısacası aklıma müthiş bir hikâye fikri geldi. Gelen fikirlere git demem çünkü giden fikri geri döndürmenin ne kadar zor olduğunu çok iyi bilirim. 101001'i 101'e bölmek, iyelik ekiyle ilgi ekini ayırt etmek, ülkemizdeki bor madenlerinin yerini ezberlemek ya da tavadaki krebi havaya atarak ters çevirmek kadar zordur. Bu zorlukları tekrar yaşamaya hiç niyetim olmadığı için aklıma gelen fikrin peşine düştüm.

Çocukları kendi hâllerinde bırakıp paçalarımdan çekiştiren çılgın kedi sayesinde evimin yolunu buldum. Daha eve girer girmez fikirler zihnimden klavyeye doğru akmaya başladı. Domates ve salatalıklar, pişmeyi bekleyen erişte öylece duruyordu. Hayret, onlara elimi bile sürmemiştim. Aklımdaki fikirleri not almaya koyulmuştum.

Hikâyemdeki karakter akıllıydı ve aklına çok güveniyordu. Sadece akılla hakikati bulabilecek miydi? Bu dünyadaki yaşam için yaratılmış aklın da bir sınırı yok muydu? Hikâyemdeki genç, evrenin nasıl yaratıldığını, insanın niçin var olduğunu sorguluyordu. Aklında birçok soru vardı. Mesela öldükten sonra dirilme nasıl olacaktı? Görmeden iman mümkün olacak mıydı? Bu şüpheler aşılmalı ve gencin kalbine iman tohumu atılmalıydı. Oysa tohumun peşinde **şirk** ajanları vardı, dört koldan saldırıp tohumun ekilmesini engellemeye çalışıyorlardı. Bana şirk ajanlarına karşı koyacak cesur bir kahraman gerekliydi. İşte tam bu noktada devreye **tevhid muhafızları** girdi. İçlerinden biri küçük bir kızdı. Kızın tişörtünde "Gerçeğe Er!" yazıyordu. Minik kız, ele geçirdiği iman tohumunu gencin kalbinde köklendirmek için boyundan büyük bir maceraya atıldı. Ve hikâyem işte böyle başladı.

Bilgi Notu

Tevhid: Allah'ın zatında, sıfatlarında, Rabb oluşunda bir ve tek olduğunu akıl ve kalp yoluyla kabul etmek demektir.

Şirk: Allah'ın varlığını kabul etmekle birlikte, zatında, sıfatlarında ve fiillerinde O'na ortak kabul etmek, Allah'ın yanında diğer varlıklara da ibadet etmek demektir.

Henüz bölük pörçük notlar alıyordum, ortaya düzgün bir öykü metni çıkmamıştı ama bu da büyük bir şeydi. Odamın bir köşesinde duran boş damacanaya baktım. O akşam bana yemek yemeyi unutturarak zihnime fikirler yağdıran şeyin ne olduğunu anladım. Allah önce yolumu kaybettirip ardından beni o futbol sahasına boşuna sürüklememişti. **Kader** planı devreye girmişti işte. Babaannemin de dediği gibi **her şey Rabbimizin ilmiyle ilahi plan ve takdire göre meydana geliyordu.** Benim yolumun Akide Spor'un futbol sahasına düşmesi de bunun dışında değildi. Orada bana hikâye kurgulatan bir şeyler vardı. Onun peşinden gitmeliydim.

Bilgi Notu

Kader: "Belli bir ölçüye ve kurala göre yaratma" anlamına gelir. Rabbimiz her şeyi sonsuz ilmi ve iradesiyle önceden planlamış, takdir etmiş, sonra da zamanı geldiğinde onları yaratmıştır.

Motto

Maçın en zor anlarında tezahüratların bizi coşturduğu gibi hayatımızın en zor anlarında bizleri yıkmayacak, coşturacak bir motto bulmalıyız. Senin için zor zamanlarda aklına getirebileceğin bir mottomuz var. Her sayıya karşılık gelen harfi bul, şifreyi çöz ve mottoya ulaş!

8 6 27 23 6 14 15 12 14

8 19 22 24 6 21 16 6 28 12 17

26 29 26 15 16 6 28 12 17

6 9 6 21

12 17 1 17 16 11 23 22 1 17 11 29

23 26 20 10 6 22 12 29

6 17

26 22 24 26 17

18 15 1 17

22 12 29 22 12 17 12 29

Mottomuz:

1-A 4-Ç 7-F 10-H 13-J 16-M 19-Ö 22-S 25-U 28-Y
2-B 5-D 8-G 11-I 14-K 17-N 20-P 23-Ş 26-Ü 29-Z
3-C 6-E 9-Ğ 12-İ 15-L 18-O 21-R 24-T 27-V

2.bölüm

ZORUNLU SÖZLEŞME

Ertesi gün dedektif pardösümü giydim, güneş gözlüğümü taktım; kocaman şapkam ve uzun mesafe ses kayıt cihazımla birlikte futbol sahasının yolunu tuttum. Çok tanınan, şöhreti kıtalar aşan, ünü sınırsız bir yazarmışım da halkın arasında rahat dolaşmak için böyle giyinmişim gibi hissediyordum. Akide Spor futbol sahasının kenarında kendime gizli bir yer buldum, kimsenin beni görmediğinden emindim. Gün boyu çocukların antrenmanlarını izledim. Takım kaptanı Asım'ı, kendisine pas atıldığında korkudan on beş adım geriye sıçrayan Oğuz'u, sahaya adım attığı an çimleri bile heybetiyle titreten Hamza'yı not aldım. Hele kaleci Şahin...

Ailesi ona bakışları keskin, görüşü berrak olsun diye Şahin adını vermiş olmalıydı ama top burnunun ucuna yaklaşana kadar hiçbir şeyin farkında olamıyordu. Yine de büyük bir azimle topların suratında patlama riskini göze alarak kalede görevinin başında duruyordu.

Herkesi iyice not ettim, hepsinin karakteri hikâyemi yazarken bana yol gösterecekti. Hikâyeme Asım gibi mantıklı, Oğuz gibi duygusal, Hamza gibi yürekli, Şahin gibi azimli karakterler yerleştirdim. Bir tek bankta tanıştığım tezahüratlarıyla ünlü Arife'yi çözememiştim. Bir an umursamaz, deli dolu, gerçekçi ama sanatçı ruhlu; başka bir an birine bir şey olacak diye ödü kopan duygusal, ürkek biri olarak karşıma çıkıyordu.

Boş damacanamla bankta oturduğum günün üzerinden dört gün geçmişti ki çevreden Akide Spor futbol sahasının etrafında dolaşan, tuhaf görünümlü, casus kılıklı, korkunç bir adam hakkında hikâyeler duydum. Hikâye deyince orada durdum, epey ilgimi çekmişti doğrusu. O gün yine fark edilmemek için ilginç yöntemlerimden birini kullandım. Sahanın kenarındaki çalılıkların arasında kendime minik bir çukur kazdım, içine girdim, üzerimi otlarla örttüm.

Böylece yeterince kamufle olduğuma ikna olmuştum. Sağımdan solumdan geçenler hatta ayaklarımı ezerek üzerimde duranlar, futbol sahasının etrafında dolanan tuhaf görünümlü, casus kılıklı, korkunç adamla ilgili konuşuyorlardı. İçlerinden biri o tuhaf görünümlü korkunç adamı daha önce elinde boş bir damacanayla gördüğünü söyleyene kadar durumu anlamadım. Olamaz, o kişi bendim. Nerem tuhaf, nerem korkunç? Tamam, biraz casus kılıklı olabilirim ama korkunç olduğumu nereden çıkardılar? Hakkımda konuşulanlara söylenerek üzerimden ayrık otlarını kaldırıp ayağa kalkmıştım ki birden kafama bir çuval geçirildi. Sürüklenerek bir yere götürüldüm. Kafamdan çuval çıkarıldığında serin ve karanlık bir konteynırda olduğumu anladım. Ellerim arkadan bağlanırken bir sandalyeye oturtuldum. Kafamın üzerinde bir nur parladı. Allah'ım sana geliyorum, neler oluyor, diye inledim. Meğer tepemdeki spot ışıkmış. Işıktan kamaşan gözlerimi kırpıştırarak çevremdekileri ayırmaya çalıştım. Her şey o kadar parlaktı ki hiçbir şey göremiyordum. Ne tuhaf, diye geçirdim içimden. **Görmek için ışığa ihtiyacımız var ama ışık o kadar ortada, o kadar çok ki görmemizi engelliyor.**

Bu zamansız derin felsefi düşüncelerim Asım'ın sesiyle yarıda kesildi:

"Kimsin sen? Söyle, kimin ajanısın?"

"Kimsenin ajanı değilim. Yusuf benim adım."

"Bizi sabote etmeye mi geldin?"

Buna gerek varmış gibi. Toptan kaçan defans oyuncusu, ileri düzey miyop kaleci ve vurduğu her topu saha dışına fırlatan bir forvetle zaten kendilerini sabote ediyorlardı. Hamza desen ayağını hışımla topa değdirdiğinde bile topların patlamasına sebep oluyordu.

Sorgu sırası Hamza'daydı: "Kesin Süvari Spor'un elemanıdır. Taktiklerimizi çalmaya mı geldin? Söyle..."

"Taktiğiniz yok ki! Topa öylesine vuruyorsunuz. Öyle olmaz." dedim.

"Nesin sen, antrenör mü?"

"Yani kendime tam olarak antrenör demem ama bir dönem kariyerimi futbol üzerine kurmuştum." diye söylenirken sağ yanağım hizasında suratıma eğilen Arife'yle karşılaştım. Onu ilk gördüğüm zamandaki gibi gözlerini kısarak bana bakmaktaydı.

Hafif tırstım ve kafamı sola çevirmemle korkuyla zıplamam bir oldu. Korkudan sandalyede on santim havalanmadıysam ben de Yusuf değilim, o kadar net söylüyorum. Arife bu defa sol tarafımdaydı, üstelik üzerinde az öncekinden farklı bir kıyafetle... Sağa döndüm, yine oradaydı ve yine kıyafeti değişmişti. Sola döndüm, tekrar bana bakmaktaydı. Sağım solum Arife, neler oluyordu böyle?

Bir insan her yerde olabilir miydi? Olamazdı. Belki de Arife insan değildi. Peki ne olabilirdi? Bir melek mi? Melekler böyle her yerde olabiliyor muydu, öğrendiğim tüm bilgileri gözden geçirmeye koyuldum.

★ ***Melekler süratli hareket eder.***

Aman Allah'ım, tıpkı Arife. O sağdan sola hızla geçip dururken başım döndü. İşte yine sağa geçti, neler oluyor, dedim.

★ ***İnsanlar için söz konusu olan fiziksel engeller melekler için sorun değil.***

Tam da Arife. Hiç engel tanımıyor, anında bir orada, bir burada.

★ ***Melekler herhangi bir engele takılmadan uzak mesafelere gidip gelir, gök ile yer arasındaki mesafeyi çok kısa zamanda katederler.***

Yani şimdi bu tam olarak uymayabilir, sonuçta Arife'yi hep yerde gördüm. Ama bu arada göğe çıkıp geri gelmediği ne malum? Bu maddeyi hemen elemeyeyim ne olur ne olmaz, dedim.

★ ***Melekler yiyip içmez.***

Arife'yi de bir şey yiyip içerken görmemiştim. Acaba? Olabilir miydi? Melekler görünür müydü? Arife epey görünür hâldeydi. Bunları kafamdan geçirirken Arife önüme geçti, yüzünü yüzüme yaklaştırdı: "Bir casusa benzemiyor, tuhaf bir tip, zararsız gibi."

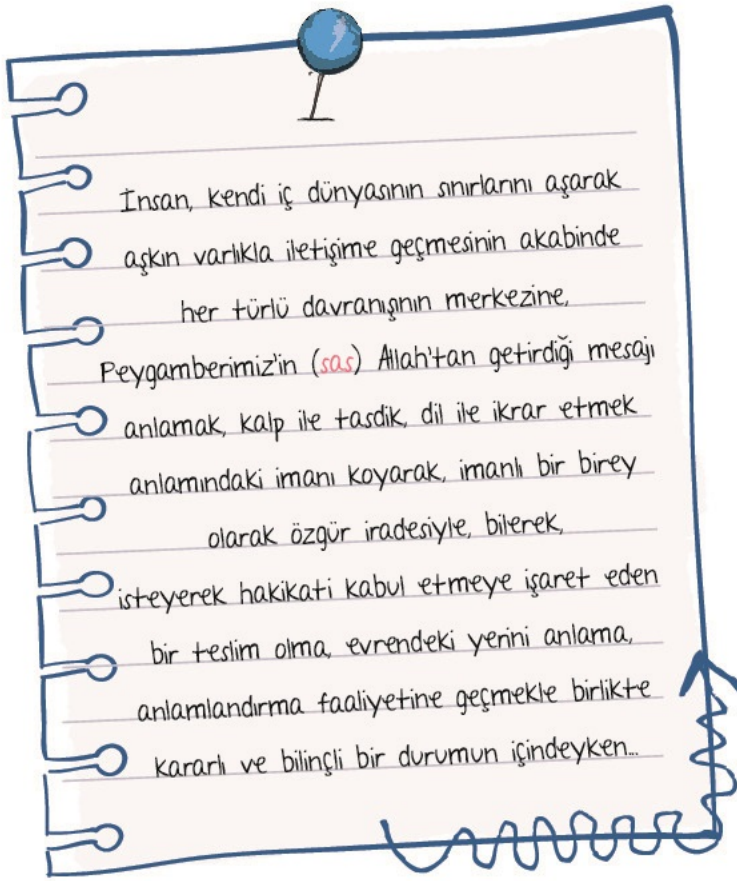
"Evet evet, zararsızım." dedim hızlıca.

Sonra tuhaf bir şey oldu. Arife'yi çift görmeye başladım. Tam karşımda iki adet Arife durmaktaydı. Galiba hastalandım ya da zehirlendim, diye düşündüm. Belki kamuflaj için kendimi gömdüğüm otlar zehirliydi, bilmiyorum. Ama gözlerimi ne kadar kırpıştırsam da çift görmemi engelleyemedim. Tuhaf olan, sadece Arife'yi çift görüyor olmamdı. Asım, Hamza, Oğuz ve Şahin tek duruyordu. Sonunda süper zekâ beynim işledi ve Arife'nin melek olmadığını anlayabildim. Hemen sonuca atlayan beynim yine yanlış sonuçlara cumburlop dalmıştı. Arife ve onun ikizi Zarife ile tanışmam işte böyle oldu.

Asım elindeki futbol topunu parmak uçlarında döndürmeye çalışarak sorguya devam etti: "Demek futbolcusun. O hâlde neden gizli gizli çalıların arasında yatıyorsun?"

Ben de durumu baştan sona anlattım. Şimdiye kadar 20 tane iş değiştirdiğimi, 570 hikâyemden hiçbirinin tutmadığını, bu defa güzel bir şey yazamazsam elimdeki son kariyer fırsatının da çöpe gideceğini söyledim. İnanmadılar. Editörümün sözlerini aktardım, abarttığımı düşündüler.

"Alt tarafı hikâye anlatacaksın, ne kadar kötü olabilir ki?" dedi Zarife.
Ben de yazdığım son bölümü onlara okudum.

Cümlelerim henüz bitmemişti ki Arife üstüme çullandı, iki eliyle yakamı kavrayıp beni ileri geri sarsmaya başladı. Bu sırada da bağırıyordu: "Nokta koy! Noktaaaa! Nokta diye bir şey bilmiyor musun seeen?"

Hamza kendini sırtüstü yere atmış, sere serpe yayılmış hâldeyken zorlukla, "Kulaklarım yandı, gözlerim karardı." diye söylendi.

Bilgi Notu

Sas: Sallallahü aleyhi vesellem: "Allah -cellecelalüh- O'na (Hazret-i Peygamber'e) salât ve selâm etsin!." anlamına gelmektedir. İslami bir saygı ifadesidir. Hz. Peygamber'in (sas) ismi söylendiğinde veya yazıldığında söylenir.

Oğuz elindeki kâğıt torbaya ağzını dayamış, iki büklüm eğik durumda zar zor konuştu:

"Cümleyi takip ederken başım döndü. Midem bulanıyor, Zarife yardım et."

Zarife o sırada alfabeden soğuduğunu söyleyip duruyordu. Günlerdir motivasyon konuşmalarıyla takımı coşturmaya gayret eden Asım donup kalmıştı, ağzından tek kelime çıkmıyordu. Neden sonra "İçerik güzel, öğretmek istediğin şeyler çok hoş, ona bir şey diyemiyorum ama cümleler, pardon, 'cümle' demeliyim, bitmeyen, tek bir cümle... Sonsuza uzayan o cümle..."

"Tamam da cümlem daha bitmemişti ki finali güzeldi." dedim.

Şahin hiç tepki vermemişti. Demek cümlelerim bazıları için o kadar kötü değildi. Birkaç saniye sonra Şahin kulaklarından tıkaçları çıkarınca durum anlaşıldı. Başımı önüme eğdim, belki de gerçekleri kabul etmenin zamanı gelmişti.

"Editörüm, çocuk dilini öğrenmem gerektiğini söyledi."

Çocuk dilini öğrenmek için onları izlediğimi anlatmaya çalıştım. Asım bunun bir suç olduğunu ve beni polise bildireceğini söyledi. Durumun vahameti ortadaydı. Bir an önce kendimi kurtarmalıydım. Sonunda ortaya bir fikir attım.

"Bakın siz futbol oynayamıyorsunuz, ben de çocuk dilini bilmiyorum. Birbirimize yardım edebiliriz. Ben size antrenörlük yaparım, siz de bana hikâyeleri yazmamda yardım edersiniz."

"Ben kimsenin ödevini yapmam." dedi Arife yan gözle Zarife'ye bakarak.

"Bir defacık yardım istedim. Bir defacık. Herkesin içinde bunu söylemene gerek yok, tamam mı?"

"Ben sizden hikâyeyi benim yerime yazmanızı istemiyorum ki." dedim. "Yazdıklarımı okursunuz, beni yönlendirirsiniz, çocuklar beğenir mi, onu söylersiniz, bu kadar."

Asım kitabın uzunluğunu sorunca, "Bir şey değil, 20 bin kelimecik kadar." dedim.

Kafasını tülbentle sarıp gelen Oğuz "Yazdıklarının hepsi az önceki gibi olacaksa buna katlanabileceğimi sanmıyorum." dedi.

Eliyle kafasını tutuyor, hâlâ cümlelerimin başını ağrıttığını savunuyordu. Bence o ağrılar sabahki antrenmanda kafasında patlayan toplar yüzündendi ya, neyse...

Aralarında konuyu tartışmak için odanın diğer köşesine geçtiler.

Hamza belki benim onlara yardımcı olabileceğimi, diğer takımlara sürekli yenilmekten çok sıkıldığını söyledi.

"Şampiyon olalım da başka şey istemiyorum."

"Cenneti de mi?" diye şaşırdı Zarife.

"Ha yok, o başka. 'Bu dünyada' başka bir şey istemem manasında dedim."

"İyi bari. Yoksa bana cenneti de verseler istemem diyeceksin sandım, korktum bir an."

Zarife endişe etmekte haklıydı, **ahirete ilişkin hususları reddetmek, küçümsemek ve alay konusu yapmak imanı riske sokan davranışlar arasında yer alırdı.**

"O hooo, bana cenneti verseler gözüm şampiyonluk mu görür? Gerçi bu dünyada başka bir şey istemem desem de tatile gitmeyi de istiyorum, sonra bir tabletim olsa fena olmazdı, bir de..."

Hamza elindeki bademleri havaya atıp ağzıyla yakalarken kendi kendine söylenmeleriyle aslında bu dünyada da istediği çok şey olduğunu fark etti. Tabii ki hepsini Allah'tan istiyordu, sonuçta her şey O'nun mülkündeydi.

Oğuz ağrıyan başına sardığı tülbenti iki eliyle kuvvetlice sıktı.

"Benim artık umudum yok." dedi.

Hamza ağzına attığı bademi yutmaya çalışırken dona kaldı.

"Hiii! Allah'tan mı?"

"Daha neler, O'ndan değil, kendimden umudum yok. O'ndan umut kesmek imanımı zedeler, O'ndan umut kesmem. Kendimden emin değilim." dedi Oğuz.

Uzun dakikalar sonunda odanın diğer köşesindeki toplantıları sona erdi. Asım'la el sıkıştık, birbirimize yardım edeceğimize dair anlaşmaya vardık.

Anlaşmamıza göre ben 20 Ocak'ta Süvari Spor ile yapılacak maça kadar onları hazırlayacaktım, onlar da bana Ocak ayının son haftasına kadar teslim etmem gereken imanlı gencin hikâyesini yazmakta destek olacaklardı. Asım bunu sözleşmeye döktü.

Sözleşme metni

20/01/2026 tarihinde Akide Spor Oyuncuları (01 Asım Güçlü, 02 Hamza Sesli, 03 Oğuz Tatlı, 04 Şahin Ballı) ve şahit olarak Hamza'nın kız kardeşleri Akide Spor destekçileri, anlaşmada isimlerinin mutlaka yer almasında direten, yoksa ortalığı birbirine katacaklarını söyleyen ikizler (Arife Sesli ve Zarife Sesli) ile Yusuf Edip isimli başarısız yazar arasında aşağıda şartları belirtilen sözleşme yapılmasına karar verilmiştir.

Sözleşme Taraf 1: Akide Spor Oyuncuları

Sözleşme Taraf 2: Yusuf Edip

Şahitler: Akide Spor Destekçileri Arife Sesli ve Zarife Sesli

Anlaşmanın Konusu: Yazar Yusuf Edip'in Akide Spor'u Süvari Spor ile yapacağı derbi maçına hazırlaması karşılığında

Akide Spor oyuncuları ve destekçileri kendisine Ocak ayının son haftasına kadar yazması gereken "imanın tadını alacak gencin hikâyesi"nde yardımcı olacaklarına dair sözleşmedir.

Anlaşmanın şartları:

- Yazar Yusuf Edip, Akide Spor oyuncularını derbi maçına hazırlamak için antrenörlük yapacaktır.
- Antrenörlüğü boyunca takım ne kadar başarısız olursa olsun antrenörlükten cayma, şikâyet etme, mızmızlanma, pes edip kaçma hakkı yoktur.
- Gerekmediği sürece yazdıklarını kısmen ya da tamamen halka açık ortamlarda okumayacaktır. Olur da oyuncuların kafalarına birer saksı düşer ve metni okumasını isterlerse yazar o zaman okuyabilecektir.
- Derbi maçına kadar Akide Spor'un yanında olacağına, onları destekleyeceğine söz verecektir.

- Oyuncular Yusuf Edip'in hikâyesini yazması için ona yardımcı olacak ancak hiçbir şekilde cümleleri yazmayacaklardır. Sadece fikir verecek, karakterin davranışları hakkında yorum yapabilecekterdir.
- Sözleşme şartlarının kısmen ya da tamamen ihlal edilmesi durumunda karşı taraf sözleşmeyi bozan tarafı ansızın, hiç beklemediği bir anda, tercihen cümle âlem içinde su balonuyla vurabilecek, sosyal medyada engellemekte de serbest olacaktır.

Sözleşmenin Düzenlendiği Yer: Akide Spor Soyunma Odası

Sözleşmenin Son Bulacağı Tarih: 20 Ocak 2026

İş bu sözleşme Akide Spor Oyuncuları, şahitler ve Yusuf Edip tarafından okunmuş ve hep birlikte imza altına alınmıştır.

Yusuf Edip

Şahitler

Sözleşmeyi dikkatlice okuduktan sonra en azından benim de bir avantajım olsun diye düşündüm ve aklıma gelen ilk cümleyi alta ek madde olarak yazdırdım.

Ek: Yazar hikâye finalini oyuncularla paylaşmak zorunda değildir.

Bunu duyunca hepsi gözlerini devirdi. "Sen hele finale kadar gel de!" dediler. Hatta "Ne olur okuma zaten, bu madde süper olmuş, biz nasıl düşünemedik?" diye sevinç naraları attılar. Her ne kadar tüm şartlar Akide Spor'un avantajına gibi olsa da imzaladım, zaten başka şansım yoktu.

Herkesin sözleşmeyi imzalamasının ardından imanlı gencin hikâyesiyle ilgili aklımdakileri sıraladım çocuklara. Asım tek kaşını kaldırarak attığı meşhur bakışla karşılık verdi:

"Peki, kaç yaşında bu karakter?"

"25 yaşında."

"Yok 55! O nasıl genç?"

Çok alındım ama üstelemedim. 25 yaşında genç olmazmış, peh! Demek bunlar yaşımı duysalar iyice ihtiyar yapacaklar beni.

"18-20 yaş aralığında diyelim o zaman."

Ö hö öh hö..."

Hamza'dan öksürük sesi gelince beni uyardığını anladım ve yaşı biraz daha küçülttüm.

"Tamam 15 yaşında olsun." dedim ve aldığım notu karaladım.

"Ö hööööö..."

Defterimdeki sayıyı tekrar karaladım.

"10 yaş nasıl?"

"Ö hö, öh hö..."

"Tamaam. 8?"

"Öhhhhööööööö..."

Karakter notlarımdaki sekiz sayısını da sildim, 5 yazdım. Hamza öksürdü. 4 yazdım yine öksürdü. Üç yazdım. Tekrar öksürünce en sonunda "2 yaşında." dedim.

"Ö ööhh, höowwww..."

Bu kadarı fazlaydı, patladım:

"Ne öhö, ne öhö? Bebek mi olacak? Elinde biberonla kundakta mı atılacak maceraya? Ama böyle olmaz ki."

Hamza oralı olmadı, öksürmeye devam etti. Boğazını tutunca Oğuz araya girdi:

"Aaa, boğazına bir şey kaçmış galiba..."

Meğer Hamza beni uyarmak için öksürmüyormuş, boğuluyormuş, nereden bilebilirdim? Daha önce ambulans şoförü olarak da görev yaptığımdan dolayı ilk yardım benden sorulurdu. Derhâl olaya müdahale ederek şipşak bir heimlich manevrasıyla Hamza'yı kurtardım. Boğazına takılmış bademin Oğuz'un alnının orta yerine ok gibi fırlamasından sorumlu tutulmamalıyım bence. Oğuz alnının kabardığını, yandığını, şiştiğini söyleyip kendinden geçti. Giderken hâlâ futbolun tehlikeli bir savaş sporu sayılması gerektiği hakkında nutuk atmaktaydı.

Hamza biraz sakinleştikten sonra, "Oh, çok şükür. Verilmiş sadakam varmış. Size kalsa karakterin yaşına kurban gidecektim." dedi.

Bir köşede uyuklamakta olan Şahin gerinerek etrafa bakındı. Zarife kendisine konuyu kısaca özetleyince "Demek **eceli** gelmemiş daha." deyiverdi. Hepimiz buna katıldık. Bir tek Asım şüpheyle baktı. Asım'ın kafasında dolanan soru işaretlerinin birbirinin çengellerine dolandığını görebiliyordum. "O zaman verilmiş sadakanın faydası ne?" diye sordu. İmanın tadını arayan, 25 yaşından küçük, 2 yaşından büyük karakterim bu soruyu sorsa **tevhid muhafızları** ne cevap verirdi acaba?

Bilgi Notu

Ecel: Belirlenmiş zaman, tayin edilmiş sürenin sonu anlamına gelir. Allah tarafından her canlı için tayin edilmiş hayat süresi için de ölüm zamanını belirtmek için de bu kelime kullanılır. Allah'ın dışında kimsenin bilemeyeceği bir zamandır.

"Allah dilerse güzel işler yapan insanların ömürlerini uzatmaz mı?" diye sordu Şahin uyukladığı yerden doğrularak.

Asım tatmin olmamıştı.

"Ama eceli baştan tayin ettiyse bu nasıl olacak?"

Arife ve Zarife odanın bir köşesinde hazırladıkları sloganların yazılı olduğu pankartlarla geldiler.

"Allah her şeyi daha bizi yaratmadan da bilmiyor mu? O zaman her şeyi kuşatan ilmiyle insanın iman edeceğini, güzel işler yapacağını, sadaka vereceğini de biliyor. Ona göre ecelini takdir ediyor olmalı." dedi Hamza. İşte bu çok iyiydi. Hemen bunu not edip hikâyemde kullanmalıydım. Yeni sloganlar için ise aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Yine iki adet Arife klasiğiyle karşı karşıyaydım. Ben çocuk dilini öğrenirken biri de Arife'ye tezahürat öğretse iyi olacak.

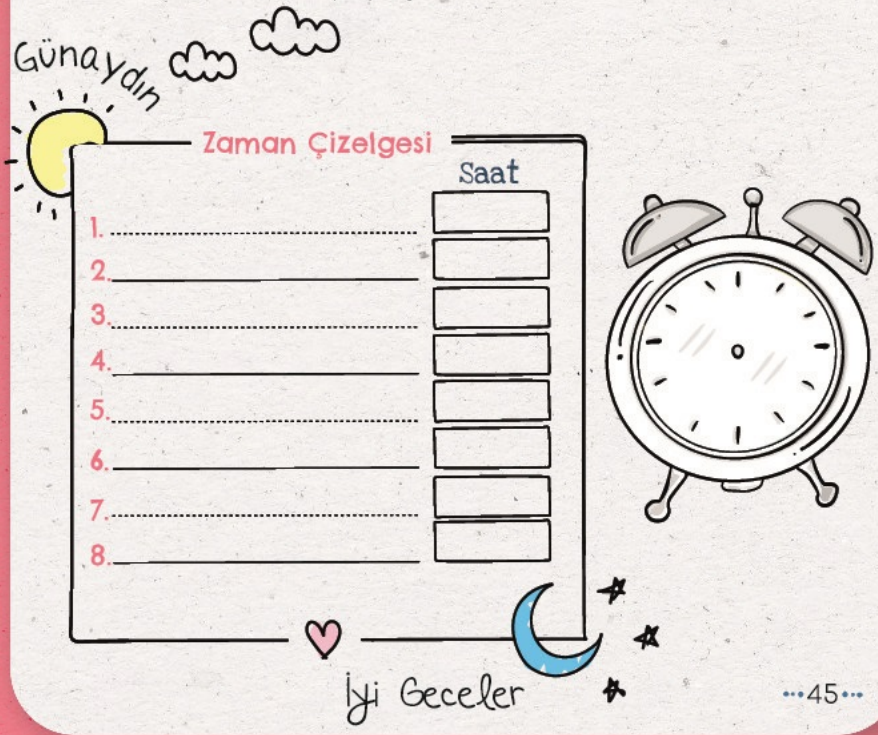
YENİLDİN YİNE GOL AT Bİ KERE
UNUTTUK ZAFERİ GOL DEDİĞİN NEYDİ Kİ?

Zamanımı Renklendiriyorum

Senin için hazırlanan zaman çizelgesine bir günde yaptığın işleri saat aralıklarıyla birlikte yaz! Bu zaman aralıklarını saatte pasta dilimleri gibi göster! Çizelgede yazdığın her madde için ayrı bir renk belirle! Son olarak saatte ayırdığın dilimleri maddeler için belirlediğin renklere göre boya! Bakalım gün sonunda saatin hangi renklerde olacak?

Unutma, çizelgeye ne kadar iş yazarsan o kadar renkli bir saatin olur.

Saatinin son hâlini **merhaba@ufkayolculuk.com** adresinden bizimle paylaş!

3. bölüm

MELEK GİBİ KARAKTER

Bir hafta içinde mahalleye taşındım. Çocukların aileleriyle tanışıp durumu onlara da anlattım. Tabii kariyerimle ilgili acı gerçeklere, editörümün sözlerine değinmedim, beni ünlü bir yazar zannettiler, bozuntuya vermedim. Kimsenin duygularıyla oynamak istemem, sonuçta **hüsnüzanda** bulundular, bu zannı çürütmek bana yakışmaz, diye düşündüm. Tamamen onları düşündüğümden yani, hüsnüzanları boşa gitmesin diye. Tamam, belki biraz da utandığım için söylememiş olabilirim.

Bilgi Notu

Hüsnüzan/suizan: Çok fazla tanımadığımız, hakkında kesin bilgimizin olmadığı biri hakkında iyi bir kanaatimiz varsa buna "hüsnüzan" denir. Eğer kötü düşünce ve kanaate sahipsek buna da "suizan" denir. Suizan hoş karşılanmaz. Çünkü Müslümanlara birbirini hor görmesi yakışmaz.

Takımı toplamak, Akide Spor'u şampiyon yapmak için ailelerin desteğine ihtiyaç duyduğumuzu detaylıca belirttim. Böylece okul öncesi, sonrası, teneffüsler, hafta sonları derken antrenmanlara hızla başladık. Aileler şampiyonluğa pek ihtimal vermese de berabere kalsalar yeterli diyerek yine de her türlü yardımı yapacaklarına söz verdiler.

Öncelikle maçlarda şimdiye kadar hangi teknikleri kullandıklarını öğrenmek istedim. Hamza, "Vur, saldır, koş, kaç tekniği." dedi. Futbolla ilgili bilgilerimi yokladım, böyle bir tekniği hatırlayamadım. Asım, "Bol şutla 90'a top çakma taktiği." dedi. Oğuz "Toptan kaç, kafanı koru taktiği!" deyince işimin epey zor olduğunu anladım. Arife ve Zarife ise "Bağır, çağır, sesini duyur." taktiğinde ısrarcıydı. Onlara göre futbolun en önemli şeyi buydu. Temel birçok terimi, futbol kurallarını tekrar baştan öğretmem gerekiyordu.

Haftalar içinde top kapmayı, asistleri, topuk paslarını çalışırken bir yandan da imanlı genç karakterimin özelliklerini tartışmaya başladık. Bölümleri yazdıkça çocuklara okudum. Tabii sözleşmemiz uyarınca bana izin verdikleri kadar okuyabiliyordum. Ben okudukça onlar kendilerini yerden yere attı. Oğuz midesine giren kramplarla yuvarlandıkça yazdıklarımı sildim. Yaza sile, sile yaza derken günler, topların saha dışına fırlamasıyla, kalenin üç metre üstünden uçup ağaç dallarında kalmasıyla, Oğuz'un bacaklarına çarpa çarpa orada çürükler oluşturmasıyla geçti. Sonunda Oğuz dünyanın en tehlikeli sporu olduğunu iddia ettiği futbolu oynamaya devam edecekse bazı önlemler alması gerektiğini fark etti. Dizlikler, bacaklık adını verdiği soba borusundan bozma el yapımı korumalar, dirsek bantları, göğüs zırhı, kafa miğferi gibi türlü koruma yöntemleriyle çıkageldi. İstanbul'un fethine mi hazırlanıyor, yoksa derbi maçına mı, bilemedik. "Bizans surlarını topa tutmayacaksın, bu ne hâl?" dedi Hamza. Ne söylesek kâr etmedi. Onu takımda istiyorsak formasını bu şekilde kabullenmemiz gerekecekmiş, öyle deyince biz de ses etmedik.

O gün hikâyeden yazdığım son bölümü çocuklara okumaya başladım:

Tevhid muhafızı, genç Mesut'u...

Asım sözümü kesti.

"Mesut da kim?"

"İmanın tadını alacak genç işte. Ana karakterimiz hani."

"Neden adı Mesut?"

"Çünkü kendisi gayet mutlu, mesut biri. Gerçi Bahtiyar da olabilir ama Saadet olmaz çünkü kız değil."

Arife ve Zarife burada ana karakterimin neden kız olmadığını sorgulamaya girişti. "**Tevhid Muhafız Birliğinin** başındaki ajanı kız yaptım, bu yüzden imanlı gencin erkek olması dengeli olur gibi geldi." dedim. İkizler muhafızın kız olmasına çok sevindi. Hz. Hacer gibi, Hz. Asiye gibi, Hz. Meryem gibi cennet kadınlarının öncülerinden olmasına hayran kaldılar. Ben de kendimle gurur duydum, ne güzel düşünmüşüm be... He hey... Kendimi dünyaca ünlü yazar havasına sokmuştum ki Asım isim konusuna geri dönmekte ısrar etti.

"Bir dakika, daha imanın tadını almadı ki neden mutlu olsun?" deyince hayal baloncuğumu patlattım, ona hak verdim. Metinde değişiklik yaptım ve devam ettim.

Tevhid muhafızı Akide, genç Efkâr'ı Ağrı Dağı zirvesine kadar takip etti. Zorlu bir tırmanıştan sonra arkasında Akide'yi gören Efkâr çok şaşırmıştı. Burada yalnız olduğunu sanıyordu. Oysa Akide "Melekler olduğu yerde yalnızlık olmaz." dedi. Efkâr'ın gülüşü zirvede yankılandı. Gözle görmediği bir şeyin var olduğunu nasıl kabul edebilirdi? Bu dondurucu dağın zirvesinde Akide, Efkâr'ı iman konusunda ikna etmeli ve bir an önce tohumu kalbine yerleştirmeliydi. Zaman daralıyordu. Efkâr farkında olmasa da Şirk Ajanları dört yanını sarmıştı.

Onlar Efkâr'ın kalbini tamamen ele geçirmeden önce Akide tohumu ekmeliydi. Efkâr'ı ikna etmek için bildiklerini anlattı. Melekler, duyularla algılanamayan varlık düzlemine ait varlıklardır. Meleklerin varlığını kabul etmek, varlığı yalnızca gözlemlenebilir olanla sınırlayan olgucu (pozitivist) anlayışa karşı, varlığın sadece maddi ve görünen nesnelerden ibaret olmadığını ortaya koyup manevi ve ruhani varlıkları ispat ettiği için bütün dinlerde olduğu gibi İslam'da da önem taşımaktadır. Dolayısıyla melek, cin ve şeytan gibi varlıkların bilinmesi, Allah'ın vahyi ve peygamberleri aracılığıyla bildirmesiyle olur.

Cümlelerimi bitirip çocukların yüzüne baktım. Hamza'nın istediği gibi aksiyon vardı, karakterler boşuna dağa tırmanmamıştı. Oğuz'un istediği gibi duygulara da hitap etmiştim, kalp-gönül gibi bir şeyler söylemiştim. Asım'ın beklediği gibi akla da yönelmiştim. Bu defa çok umutluydum.

Zarife'ye baktım, ağzı bir karış açıktı. Asım'ın bakışlarını benden kaçırdığını fark ettiğimde biraz moralim bozuldu. Hamza karın ağrısıyla kıvranıyorken "151 kelime mideme oturdu, harf spazmı geçiriyorum." diye sızlandı. Yok artık, sabahtan beri yediği üç dürüm, beş lahmacun, iki çiğ köfteden değil de benim yazdığım şuncacık yazıdan mı midesi ağrıyordu yani? Yine mi olmamıştı, oysa bu defa iyi olacağını sanmıştım. Az önceki dünyaca ünlü yazar havam sönmüştü.

Zarife yanıma gelerek teselli etti:

"Üzülme! Yani aslında çok iyi başlamıştı ama o anlatım bölümü işi bozdu." dedi. İşte bu harika bir geri bildirimdi. "Bana bunlarla gelin." dedim. Karın ağrıları, baş dönmeleri benim bir işime yaramıyordu ki. Oğuz kafasını hissetmediğini söyleyince omuzlarım tekrar düştü. Arife Türkçeyi unuttuğunu söyledi. Yine mi olmadı? Yine mi alfabeyi unuttur-dum?

"Bizim bu karakterin dili ne peki?"

"Evet, nece konuşuyor bu genç?"

"**Hz. Adem'in (as)** dilinde konuşsun." dedi Oğuz.

"Hoppala!" dedim. Benim kullandığım dili yeterince Türkçeye benzetemediler de konuyu kıvırıyorlar sandım. Ben ne bileyim ciddi olduklarını. Bazen bu çocukları anlamak zor oluyordu. Öyle anlarda editörümün çocuk dilini bilmediğime dair sözlerine hak veriyordum.

Bilgi Notu

Hz. Adem (as): Allah, Hz. Adem'e (as) nesnelerin isimlerini öğrettiğini kitabımız Kur'an-ı Kerim'de buyurmuş. Bu özelliğiyle zaten meleklerden bile üstün bir konuma erişmiş. Böylece Hz. Adem (as) tüm nesnelerin isimlerini bilerek yeryüzüne gönderildiğinde dünya hayatında kendisine gereken tüm bilgi ve beceriye de sahip olarak sonraki nesillere bu bilgileri aktarabilmiş. O yeryüzünün ilk peygamberi, ilk öğretmenidir.

As (Aleyhisselam): Söylendiği kişiye "selam olsun" manasındadır. İslami bir saygı ifadesidir. Peygamberler için kullanılır.

Bir süre hafızamı yokladım, yine de Hz. Adem'in (as) hangi dilde konuştuğuna dair bilgiye rastlamadım.

İlk insan ve ilk peygamber olarak soyundan gelenlere Allah'ı anlatması Hz. Adem'in (as) bir dil kullandığını gösteriyordu. Hangi dili konuştuklarına dair maalesef bilgimiz yoktu. Bir süre Hz. Adem'in (as) yaratılışından, cennetteki hayatından konuştuk.

"Bu arada herkes ademoğlu diyor, neden kimse Hz. Havva'nın yaratılışından bahsetmiyor, ayrımcılık mı bu, çok alındım." dedi Arife ve tabii Zarife de hemen onu onayladı. Asım gerçekçi olmamız gerektiğini, Kur'an'da bütün insanların ayrı ayrı yaratılış öyküsünün yer almadığını söyledi. Arife küstü, Zarife kaçtı. Bir süre onları tekrar sahaya getirtmek için dil dökmekle uğraştık.

"Türkçede 'insanoğlu, ademoğlu' gibi kelimeler herhangi bir cinsiyet ifade edilmeksizin kadın ve erkek tüm insanları anlatmak için kullanılan ortak kelimelerdir. Bu mesele günümüzde nedense pek gündemde tutuluyor ama yüzyıllardır bizim kültürümüzde kimse buna takılmamış." dedik. Herkes bilir ki 'ademoğlu' ifadesi, Hz. Havva'yı ikinci plana atmaz. Hem Kur'ân'da Hz. Adem'in (as) yaratılışı anlatılırken sadece erkeklerin değil tüm insan soyunun yaratılış öyküsü veriliyordu, bunu da anlattık.

Kadın ve erkek bütün insanların yaratıcısının Allah olduğundan, yaratılış ve sorumluluk açısından Allah katında bu iki cinsiyet arasında bir fark bulunmadığından da bahsettik.

Ben artık en son Hz. Havva bir gönül ferahlığıdır; ayrılığın, hasretin sonunda kavuşmanın adıdır, deyince Oğuz biraz duygulandı ama çaktırmadı:

"Dedim işte, çimler alerji yapıyor, futbol sağlığa zararlı diye."

Arife ve Zarife düşünceye dalmış, Oğuz duygulanmış, Hamza her zamanki gibi ikizlerin naz yaptığını savunup kızmıştı. Buna rağmen Asım ve Şahin hiçbir şey olmamış gibi bir köşede hâlâ dil konusunu tartışıyordu. Çocuklardaki azme hayrandım.

Bilgi Notu

Hucurat Suresi 13. ayet: "Ey insanlar! Şüphesiz biz, sizi bir erkekle bir kadından yarattık (ırkınız ve şahsınızla övünmeniz için değil; sırf iyilik uğrunda) tanışasınız (yarışıp ve yardımlaşasınız) diye sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Hiç şüphesiz ki sizin **Allah yanında en şereflinizi, en takvalınız** (Allah'ın emirlerine en uygun yaşayanınız ve günahlardan sakınanınız)dır. Şüphesiz, Allah hakkıyla bilendir, (her şeyden) haberi olandır."

Hz. Adem (as) ve Hz. Havva konusundan sonra karakterin Türkçe konuşmasında karar kıldık. Sebep çok açık, çünkü her ne kadar Şahin benim dilimden şüphe etse de yazılarımı Türkçe yazıyordum. Bu kadar üstüme gelinmesini de hak etmiyordum bence. Sözleşmem gereği ses de çıkaramadım.

Karakterin dili konusunu da hallettikten sonra sahada biraz serbest atış çalışması yaptık. Sonuçta Asım sürekli sözleşmeyi gözüme soktuğu için maç çalışmalarını askıya alamazdık. Asım, Oğuz ve Hamza kaleye peş peşe şut çekerken Şahin birden kaleyi bırakıp yanıma geldi.

Kaleyi neden boş bıraktığına dair şaşkın bakışlarıma "Bir şey olmaz , ne de olsa kaleye isabet ettiremiyorlar." diye karşılık verdi. Üzülerek kendisine hak verdim. Bu iş nasıl olacaktı, kaleyi isabet ettiremeden nasıl gol atacaktık? O sırada gözüm, saha kenarından geçerken elindeki meyve suyu kutusunu 5 metre ötedeki çöp kovasına fırlatan çocuğa takıldı. Bizimkiler de ayaklarıyla böyle isabetli şutlar atsaydı ne güzel olurdu. Şahin'in konuşması beni düşüncelerimden sıyırdı.

"Şimdi bu **tevhid muhafızı...**"

"Akide." diye açıklama getirdim.

"Hah evet, adı Akide olan bu **tevhid muhafızı**, diyelim ki tohumu gencin kalbine ekmeyi başardı."

"Ay inşallah." dedi Zarife elindeki pankartları yenilerken.

Ona bakıp devam etti Şahin: "Diyelim başardı. Sonra ne olacak?"

"İmanın tadını alan bir genç olacak. Dünyaya daha geniş bir çerçeveden bakabilecek. Olayların iç yüzünü görebilecek, arka planını anlayabilecek, her şeyde bir hikmet olduğunu hissedecek, dünyanın bütün yükü omuzlarına binse, kalbi 'Allah' diye atacak. Meleklerin her zaman kendisinin yanında olduğunu bilecek, bu bilinç hareketlerine yön verecek."

Allah Allah, neler diyordum öyle? Belki de tam bunları dememiş olabilirim, buna yakın şeylerdi işte. Bu sırada serbest atış talimleriyle kan ter içinde kalan çocuklar da yanımıza gelmişti. Hep birlikte imanlı gencin özelliklerini konuşmaya koyulduk. Herkes bir özellik yükledi. Hamza, "Cesur olsun, iman yürek ister." dedi. Asım, "Doğru sözlü olsun, **yalan ile iman bir arada olmaz.**" dedi.

"Mesela günah işleyince tövbe etsin. Bu önemli, af dilesin." dedi Arife. Geçen gün Zarife onu kızdırmış ve küsmüşlerdi.

Bu yüzden günlerdir her konuyu oraya bağlıyordu. Komşu teyzeye "Allah afiyetten ayırmasın." derken afiyet kelimesinin ilk iki harfinin üzerine bastırarak söylüyor, bunu yaparken de Zarife'ye yan gözle bakıyordu.

Oğuz günah işlemenin imanlı gence yakışmayacağını söyledi. Tabii ki yakışmazdı. Sonuçta o imanlı gençti, nasıl olur da bilerek günah işlerdi? Asım yine alnını kırıştırdı, suratını buruşturdu. Ekşi bir limon, diş kamaştıran kızılcık, iç titreten karayemiş, mayhoş bir kivi tadındaki hâline döndü.

"Diyelim ki oldu ya, bir günah işledi, ona artık mümin diyemeyecek miyiz?"

Asım'ın bu sözüne karşılık "Birine mümin diyemeyeceksek onun adı **kâfir** mi olur?" diye korkuyla atıldı Şahin.

Bilgi Notu

Kâfir: Allah'ı ve Peygamber'i (sas) yalanlayan, onaylamayan kişiye kâfir denir.

Ürperdik, titredik. Hikâyemin onurlu, gururlu, heybetli, cesur ve doğru sözlü delikanlı genci, bir günahla imandan mı çıkacaktı? Bunun üzerine uzun uzun konuştuk. Öyle olsaydı tövbe ve afla ilgili ayetler olmazdı ki dedik.

Hamza:

"Ee, o zaman önüne gelen günah işler, nasılsa imana zarar vermiyor diye, olur mu öyle şey?" dedi.

Çelişkide kalmıştık. Olmazdı tabii. Zaten imanlı gence yakışmazdı öyle bir tutum. O kendine yakışmayanı yapmazdı. Olur da bir gün kanarsa, aldanırsa hemen yolun bir yerinden, köprüden önceki son çıkıştan, günahtan önceki son kaçıştan caymasını bilirdi.

Bilgi Notu

Günahlar kalbi karartır ama imanı ortadan kaldırmaz, bu nedenle günah işleyen kimseye günahkâr denir, kâfir denemez. Nefsimize, şeytana ve dünyaya aldanıp günah işlesek de tövbe kapısı bize her zaman açıktır. Son ana kadar dönüp bineceğimiz İslam gemisi bizi selamet limanına ulaştıracaktır. Allah'ın affından, rahmetinden ümit kesmek imanlı kimseye yakışmaz.

Asım "Eğer hiç günah işlemeseydi insan olmazdı." deyince Arife birden atıldı:

"Hayvan mı diyorsun sen imanlı gence? Çok ayıp. Annene söyleyeceğim seni."

"Hayır, tam aksine, melek olurdu diyorum."

"Aaa evet, melek gibi bir karakter, haklısın."

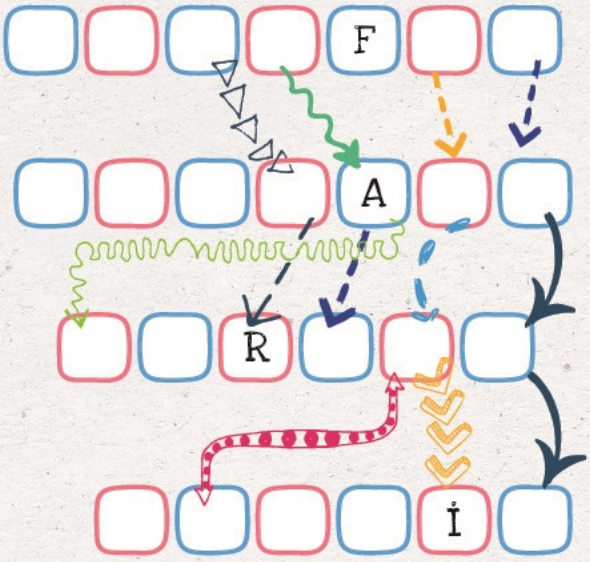
Arife imanlı gencin melek gibi oluşu üzerine hayallere dalarken Asım meleklerin yanlış yapma özgürlüklerinin olmadığına işaret ettiğini anlatmaya çalışıyordu. "Boşa uğraşıyorsun Asım." dedik. Arife hayalinde bir süper kahraman öyküsüne dalmıştı bile. Onu kendi hâlinde bırakıp antrenmana geri döndük.

Bilgi Notu

Meleklere iman, imanın altı şartından biridir. İnsanlar gibi onlar da yaratılmış varlıklardır, ilahlık özelliği taşımazlar. Allah'a itaat etmek ve ibadetle yükümlüdürler ve Allah'ın emrinden asla ayrılmazlar. Meleklerin aksine insan, seçim hakkına sahiptir. Bu seçim hürriyeti ile imanı değer kazanır. İnsan olmanın özelliği bu seçim hürriyetinde yatar.

Melekleri Ne Kadar Tanıyoruz?

Aşağıdaki kutucuklarda dört büyük meleğin isimleri gizlendi. Çizgileri takip ederek aynı harflere ulaş ve isimleri bul! Meleklerin isimlerini kontrol etmek için kitabın son sayfasına bakmayı unutma!

Dört meleğin isimlerini bulduğuna göre melekleri daha iyi tanıyalım. Hadi, melekler hakkında bildiklerini sen de boş yerlere yaz!

- Melekler nurdan yaratılmış varlıklardır.
- Meleklere inanmak imanın 6 şartından biridir.
- Melekler Allah'a ibadet ve itaat etmekle yükümlüdürler.
- .....
- .....

4. bölüm

YENİ OYUNCU

Asım her gün soyunma odası niyetine kullanılan konteynırın duvarındaki sözleşmeyi gösterip "20 Ocak, unutma!" diye minik hatırlatmalarda bulunuyordu. Kahvaltı niyetine yanımda getirdiğim cantık[2] ve ayran ikilisine gömülmüşken sözleşmeyi koyuyordu önüme. Başka bir gün öğle yemeği için kale arkasında bağdaş kurup biber dolmalarının mis kokusunu içime çekecekken arkamdan yanaşıp sözleşmeyi burnumun ucuna dayıyordu.

Yine antrenmanlardan çıktığımız bir gün derbiye kadar bu takımı nasıl hazırlayacağımı düşündüm. "Bana isabetli atışlar lazım!" dediğim anda kafamın üzerinden bir şey sıyırdı geçti ve yanımdaki çöp kovasına girdi. Etrafıma bakındım, kimseyi göremedim.

[2] | cantık: Kıymalı ya da kuşbaşı etli, üstü açık fırınlanan, yuvarlak bir pide türüdür.

Çöp kovasına bakınca az önce kafamın üzerinden geçen şeyin bir meyve suyu kutusu olduğunu fark ettim. Bu olay birkaç gün böyle devam etti. Her defasında kafamın üzerinden bir şeyler geçti. Etrafta onu atabilecek kimse de göremiyordum. Bir gün nihayet onu gördüm. Uzun boylu, zayıf bir gençti, üzerinde basket forması vardı. Günler önce saha kenarında gördüğüm atışı isabetli çocuktu. Mehmet'le böyle tanıştık.

Kendisi mahallenin basket takımının kaptanıymış. "Skorlar nasıl?" diye sordum. Yenmemişler, yenilmemişler, beraberlik de yokmuş. "O nasıl iş?" dedim. Daha hiç maç yapmamışlar. Sonradan anlaşıldı ki Mehmet'in basket takımında kendisinden başka da kimse yokmuş. Basket sevgisinden dolayı takım kurmuş, oyuncu bulamamış. O da sıkıntıdan sürekli bir şeyleri fırlatarak elini öyle bir alıştırmış ki metrelerce ötedeki çöp kovalarına meyve suyu kutularını sokabiliyormuş. İşte aradığım spor azmi buydu. Ben de kendisine kariyerini değiştirme fırsatı sundum. Böylece Mehmet yeni oyuncumuz oldu. Takımımız da rakip takımla eşit sayıya ulaştı. Normalde mahalle takımları altılıdan çift kale maç yapar ama bizimkiler rakip takımla geçmişte yaptıkları anlaşma gereği takımların beş kişiden oluşmasının yeterli olacağında karar kılmışlar.

Ben beşinci kişiyi bile zor buldum, altıncıyı hiç bulamam diye ses çıkartmadım, geçmişteki anlaşmayı devam ettirdim.

Mehmet'i takımla tanıştırayım diye sahaya götürdüm, meğer onlar aynı okuldaymış. Hatta Mehmet, Hamza'nın dayısının oğluymuş, dolayısıyla ikizlerin de dayı oğluymuş. Gitmişken "Dün akşam yazdığım bölümü okuyayım mı size?" diye sordum. Hamza midesinin yeni düzeldiğini söyledi. Oğuz'un gözlerinin şaşılığı yeni geçmiş, Arife alfabeyi yeni hatırlamış. Bir dolu şey söylediler ve sözleşmeye göre okutmak istemezlerse okuyamazmışım. Bu nedenle metnimi okuyamadım, sadece özetlemek zorunda kaldım.

"**Tevhid muhafızları** imanlı gencin kalbine ekecekleri tohuma ulaşmak için dağlar tepeler aştı. Kar fırtınasından geçtiler. Çığ altında kalma tehlikesi geçirdiler, bir dolu şey oldu. Çığdan kaçarken sığındıkları bir köyde tohuma giden bir ipucuna denk geldiler.

Tam tohumun nasıl yeşereceğine dair bilgi veren kâmil bir insanla karşılaştılar."
diyordum ki Oğuz ofladı, pufladı, ağzındaki baklayı çıkardı.

"Sürekli başına dert açılıyor, sürekli bir zorluk oluyor. Neden? Neden dünyada zorluklar var? Güle oynaya geçse ya maçlar da mesela."

"İmanlı genci mi kastediyorsun, maçları mı, anlamadım?"

"Maçı kastediyorum ama o sonra. Şimdi seni kastediyorum, niye sürekli karakterinin başına çorap örüyorsun Yusuf abi?"

"Hıım... Bir zamanlar bir hikâye yazmıştım. Çok başarılı, iyilik seven, zengin, yetenekli bir basketbolcuyla ilgili."

Mehmet'in ilgisini çekti, yerinde doğruldu. Anlatmaya devam ettim:

"Karakterim akşamki maçına hazırlanmak için sabah güzel bir kahvaltı yaptı, bisikletine atladı, arkadaşlarıyla biraz vakit geçirip antrenman için sahaya gitti. Takımda zaten aşırı seviliyordu, herkesle çok iyi anlaşıyordu. Sonra biraz dinlendiler ve maça çıktılar. Maç öncesi sahada adı yankılandı, taraftarlar sevgi gösterilerinde bulundu. Bir baktı, pota arkasında tüm akrabaları, dostları da gelmiş. Onu yalnız bırakmamışlar."

Ben bir müddet sessiz kalınca "Eeee, sonra?" diye sordu Mehmet.

"Ne sonra?"

"Sonra ne oldu?"

"İşte, güzel bir maç oldu. Üçlük üstüne üçlük attı bizimki. Bol bol smaç attı. Sonra da eve döndü."

"Bu nasıl öykü böyle?"

"Ne oldu ki?" dedim şaşkınlıkla.

"Hiçbir şey yok bunda."

"Nasıl yok? Zenginlik, başarı, yetenek, ün, şöhret, arkadaşlık, sevgi... Hayatta olsun dediklerinizin hepsi var."

"Olur mu?" diye atladı Hamza. "Bir aksiyon olsaydı bari. Mesela maç günü geç uyansaydı, eyvah, yetişemeyecek mi diye dertlenseydik."

"Ya da bisikletin zinciri kopsaydı bari, ona da razıyız." dedi Şahin.

"Yeteneğini göremedik bile. Sorunlarla karşılaşmalıydı. Düşünerek, gerekirse yardım alarak ama illaki yeteneklerini konuşturarak çözmeliydi. Şu an yeteneği bile anlamsız oldu. " diye ekledi Asım.

Arife de ona katıldı:

"Evet, mesela maça mı gitsem, yoksa zor durumdaki arkadaşlarıma yardıma mı gitsem, diye kararsız kalabilirdi. İyilik yapmayı mı yoksa kariyerini mi seçecek, onu görürdük."

"Görünce ne olacaktı?" diye sordum.

"O zaman, işte iyi bir insan bu, derdik. Hiç zor durumda seçim yaptığını görmedik ki! Sen iyi insan dedin diye iyi olduğunu nasıl anlayalım? Öyle şey mi olur?"

Oğuz bunun üzerine "Hepsini geçtim, maçta bir şeyler ters gitmeliydi. Bu işi hiç bilmiyorsun Yusuf abi." demesin mi! Allah Allah, diyene bak! Az önce maçlar falan güle oynaya geçsin diyen sen değil miydin? İçimden geçen bu oldu ama o sırada söylemedim. Aklım içli köftelerdeydi. İçli içli iç çektim, onların dediklerine üzülüyorum sandılar.

"Mesleğinin gereğini yapacak mı, yapabilecek mi, onu sınamadık bile." dedi Mehmet. "Serbest atış, kullanırken değil, maç esnasında rakip zorluk çıkarırken üçlük atacak mı, onu görmeliydik mesela."

Maçlarda pası karşılayan oyuncuya üzülen, eyvah ayağına top değdi de canı acıdı diye dertlenen Zarife'ye baktım. Ondan umutluydum.

"Sen söyle Zarife. Sence her şey gayet ciciyken güzel bir öykü olmadı mı?"

Zarife yüzünü buruşturdu, onu şimdiye kadar hiç böyle görmemiştim.

"Bir daha maçta kimseye pas atmayın, topa vurmayın, yazık ayaklarınıza gibi şeyler söylemeyeceğim, söz. Hayat ne sıkıcıymış böyle." deyip uzaklaştı.

Biraz durdum ve hepsine hayretle bakarak "Ben karakterimin başına çorap örüyorum, öyle mi?" dedim. "Ya sizin dediklerinize ne demeli?" diye sordum haklı olarak.

"Gelişmesi için şart." dedi Asım.

"Karakterin sınavdan geçecek ki iyi mi, kötü mü anlayabilelim." dedi Arife.

"Başka türlü büyüyemez ki." dedi Şahin.

Oğuz "Yusuf abi, sen de düşmesin, incinmesin ama yürümeyi öğrensin diyorsun, olmaz o iş." dedi bilmiş bilmiş.

"Zevk vermiyor, heyecanı yok, öyle aksiyonsuz hayat mı olur?" diye sordu Hamza.

Mehmet; hikâyedeki karakterin tek aksiyonu attığı üçlükmüş, o bile kendisine heyecan vermemiş, diye söylenmeye devam etti.

Pes dedim, başka da bir şey demedim. Aklım içli köftede olmayacaktı ki siz o zaman görürdünüz. En sıkıcı anlatım metinlerimi okur, sizden hıncımı alırdım. Aklım içli köfte ve yayık ayranındayken kimseye kıyamıyor, pamuk gibi oluyordum.

Bilgi Notu

Bu dünya hayatında başımıza gelen her türlü sıkıntı bizim için hem kendimizi tanıma hem de bir büyüme fırsatıdır. Bu sıkıntılar aynı zamanda sabredenleri, her koşulda güzel işler yapmayı seçecek olanları belirlemek için de önemlidir. Zorluklar karşısında daha önce farkına varmadığımız yeteneklerimiz açığa çıkar. Allah her kulunu ilmi ve kudretiyle burada ihtiyacı olan özelliklerle donatarak dünyaya gönderir. Bizi bizden daha iyi tanıdığını ve daha çok sevdiğini biliriz, O'na güvenir, O'na sığınırız. O'nun merhametli ve adil oluşuna da iman ederiz.

Basketbolcu karakterin öyküsünden sonra bir süre imanlı gencin mesleğini tartıştılar. Zarife'nin de geri dönmesiyle hayallerindeki meslekleri konuşmaya daldılar. Oğuz kendi hayallerinin asla gerçekleşmeyeceğini söyledi. O da ne demekti öyle? Böyle umutsuz olmak ona hiç yakışıyor muydu?

Hepsi Oğuz'a moral verdi. İstersen yaparsın, ümitsiz olma, aslansın, kaplansın cümleleri havada uçuştu. Bu motivasyon bana yapılsa dünyaca ünlü bir yazar olmuştum. Gerçi benim sorunum yeterince motive edilmemek değil, yeterince iyi yazamamaktı.

Sonunda biri Oğuz'a, hayalin ne, diye sormayı akıl etti de gerçekle yüzleştik. Meğer Oğuz peygamber olmak istiyormuş. Onların günahtan korunmuş, zeki ve ileri görüşlü olmaları, özü sözü bir duruşları çok hoşuna gidiyormuş. Herkes bir anda sus pus oldu. İki dakika önceki o aslanlı, kaplanlı cümleler neredeydi bakalım?

Bilgi Notu

Peygamberlerin Özellikleri: Günahtan korunmuş olmaları anlamında **ismet**, güvenilir olmaları anlamında **emanet**, ileri görüşlü zeki kişiler olmaları anlamında **fetanet**, doğru sözlü olup, doğruluktan ayrılmamaları anlamında **sıdk**, Allah'tan aldıkları bilgiyi insanlara ulaştırmaları anlamında **tebliğ** özellikleri vardır.

İlk kıvıran, aman yani konuşan Asım oldu.

"Yani, tabii, şimdi, diyeceğim o ki... Herkes her hayalini gerçekleştirecek diye bir şart yok."

"Yok tabii." dedi Hamza. "Olsa ben bilirdim."

"Tabii canıım." dedi Şahin. "Bak Yusuf abi de istediği hiçbir şeyi olamamış."

Hoppala! Konu niye benim başarısız kariyerime geldi ki? Hiçbir işte dikiş tutturamamaktan ben de çok mutlu değilim ama bunun böyle ulu orta konu edinilmesini de istemiyordum. Zaten açtım ve içli köfte, ayran, salata menüme kavuşamamıştım.

Oğuz bütün bu "Çevir kazı yanmasın." deyiminin canlı şahidi olan cümlelerden sonra ikna olmak üzere "Ya, öyle mi diyorsunuz?" dedi. Yine de ona gerçeklerin açıklanması gerekiyordu. Peki bunu kim yapacaktı? Hepimiz birbirimize baktık. Ben kaşımı oynatarak Asım'a sen söyle işareti yaptım. O Mehmet'e bakış attı. Mehmet dudaklarını oynatmadan "Ben niye söylüyorum, sen söyle." diyerek Hamza'yı dürttü. Hamza Zarife'ye omuz attı. O sırada bir kediyi sevmekte olan Zarife hiçbir şeyi anlamadığı için "Ne çimdikliyorsun?" diye bağırdı. Arife'yse tüm o bakışmalar, sessiz sinemalar, ayak vurma, kol dürtmeler boşunaymış gibi ulu orta konuştu:

"Eh yani, biriniz de demiyor ki peygamberlik meslek değildir, hiç hayal kurma boşuna. Kim diyecek diye bekliyorum, kimseden ses yok."

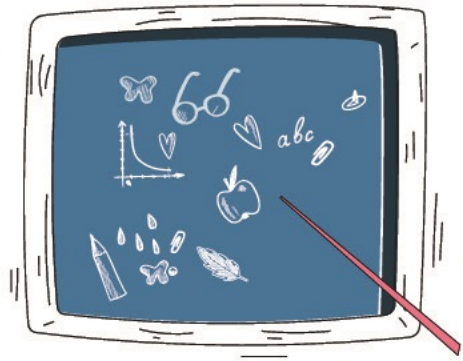
Sonrasında Oğuz'u teselli için üç beş paket kâğıt mendil getirmeye gitmeler, musluk olup açılan gözlerini silmeler derken vakit akşam oldu.

Bilgi Notu

Peygamberlere İman: Peygamberler Allah tarafından seçilmiş ve görevlendirilmiş kimselerdir. Allah'ı tanımak, gönderdiği kitapları anlamak, melekleri kavramak, ahiret hakkında bilgi sahibi olmak ancak peygamberler sayesinde mümkün olur. Onlar iman esaslarını yaşayarak, hissederek bize aktarır. Peygambere inanmayan kimse onun getirdiği kitabı, o kitabı peygambere ulaştıran meleği, o kitapta anlatılan Allah inancını ve ahirete dair esasları da kabullenemez. İman, birbirinden asla ayrılması mümkün olmayan hususlardan oluşur. O esaslardan birini inkâr, kişiyi dinden çıkarır. Son Peygamber Hz. Muhammed'in (sas) Allah'ın kulu ve elçisi olduğuna, O'ndan sonra peygamber gelmeyeceğine inanmak da peygamberlere imandandır.

Oğuz'un önünde tükenen kutu kutu mendil yığınını toplarken Zarife "Oğuz abi, peygamber olamıyorsan peygamberlerin mesleklerinden birini seçebilirsin." dedi.

Böyle bir teselli işe yaramaz, diye yandan birbirimize bakıp gülümsedik. Saatlerdir neler denemiştik de olmamıştı, şimdi bu cümleyle mi Oğuz teselli olacaktı?

Oldu.

Hiç anlamadığım bir şekilde Zarife'nin şefkatli sesi iyi geldi ve Oğuz bu fikri çok beğendi. Hatta ilk insan, ilk peygamber Hz. Adem'in (as) mesleğini seçeceğini söyledi. Öyle ya, Hz. Adem (as) aynı zamanda ilk öğretmen sayılmalıydı. Kendisine **sahife** denilen ilahi metinler indirilmişti ve o da bunları çocuklarına öğretmişti.

Bilgi Notu

Sahife: Peygamberlerden bazılarına kapsamlı içeriklerden oluşan kitaplar, bazılarına da sahifeler (suhuf) verilmiştir. Bazı peygamberlere ayrı bir kitap verilmemiş ama önceki peygambere indirilenlerle hüküm vermesi istenmiştir. On sahife Hz. Âdem'e (as), elli sahife Hz. Şit'e (as), otuz sahife Hz. İdris'e (as), on sahife Hz. İbrahim'e (as) verilmiştir.

"O hâlde ilk öğretmenden ilhamla öğretmen olabilirim." dedi Oğuz. Hem öğretmenliğin futbolculuktan daha az tehlikeli olduğunu savundu. Sonuçta mini mini birlerden, çalışkan ikilerden ne zarar gelecekti ki? Tabii ki anaokulu öğrencileriyle karşı karşıya maç yapmak durumunda kaldıkları o müthiş gün bu fikrini tekrar masaya yatırması gerekecekti. Akide Spor'un kara günlerine yenisinin eklendiği o müthiş piknik gününü anlatmadan önce rakip takımla ilk karşılaşmamdan bahsetmeliyim.

"Takımımla yeni taktikler geliştirmeden önce rakibi tanımam gerektiğini düşündüm. Bu nedenle Süvari Spor futbol sahasına gidip antrenörlerine kendimi tanıtarak dostça el sıkıştım." demeyi öyle çok isterdim. Şimdi keşke öyle yapsaydım diyorum tabii ama o zaman aklıma gelen ilk on şeyin içinde bile yer almıyordu. Aklımdakiler daha ziyade şöyle şeylerdi:

✔️ **Antrenörün arabasının bagajına saklan, gün boyu onu takip et.**

✔️ **Futbol sahasına temizlik görevlisi olarak sızarak taktiklerini gözetle.**

✔️ **Futbol sahasına yeni antrenör olarak gir, takıma dair gizli bilgileri ele geçir.**

✔ **Rakip kalecinin şapkasına kamera yerleştir, antrenman görüntülerini izle.**

✔ **Oyuncular gelmeden kalenin arkasındaki çalılara kendini göm ve gizlice gözetle.**

Söylemeye utansam da bunu belirtme ihtiyacı hissediyorum, tüm bu kötü fikirler içinde geçmişten tecrübe ettiğim çimen altı kamuflaj yöntemini denemeyi seçtim. Süvari Spor futbol sahasında antrenmanlar başlamadan önce kalenin hemen arkasındaki çimenlerin altında yerimi hazırladım. Elbette ki yanıma yiyecek içecek almayı ihmal etmedim. Benim mide standartlarıma göre döner ayran ikilisi, top kale ikilisi kadar ayrılmaz bir bütündür. Tek dönerle yetinebileceğimi düşünmediğimden ekmek arası peynir, salatalık, domates de hazırladım, sarmaları da bir yere sıkıştırdım. Diğer cebim boş mu kalsındı? Ona da simit yerleştirdim, yanına da içine çay koyduğum bardak termosumu sıkıştırdım. Ses kayıt cihazımın ince telli mikrofonunu anten gibi çalılardan dışarı uzattım. Otların arasında kaybolabileyim diye seçtiğim çimen rengi şapkamın üzerine çiçek desenli minik bir kamera yerleştirdim.

Her şey tastamam hazır olunca beklemeye koyuldum. Üç saat sonunda bütün yiyeceklerim tükendi. O kadar ayran, çay ve su içince hâliyle ihtiyaç molası vermem gerekti. Tam artık beklemeyeyim de gideyim diyordum ki antrenman için futbolcular sahaya doluştu.

Bizim çocuklar, geçmişlerinde 10-3, 9-2, 8-0 gibi skorlarla yenildikleri Süvari Spor takımını o kadar çok anlattılar ki gözümde hepsini Hamza gibi iri kıyım çocuklardan oluşan, futbolu yalamış yutmuş, sportif, aktif, hızlı, heyecanlı, çevik, atik ve zehir gibi canlandırmıştım. Oysa karşımdakiler hiç de beklediğim gibi değildi. Hayalimkinden daha iri kıyım, daha aktif, daha sportif, daha hızlı, heyecanlı ve çevikti hepsi. Aman Allah'ım, bunlar ne yemiş içmiş, bunlar bu hıza nasıl ulaşmış diyerek korkuyla gözlerimi gazoz kapağı boyutunda açıp maçlarını izlemeye koyuldum.

Her atılan mı gol olur kardeşim? Hayır, olmaz, olmasın. Toplar kale filesini yırtıp geçiyor ve kale arkasında yere gizlenmiş olan rakip takımının antrenörünün kafasında, sırtında, bacaklarında patlıyordu yani benim. Yarım saat sonunda ne mikrofon sağlam kaldı ne kamera.

Cebimde sakladığım termos, isabet eden bir topun şiddetiyle kırılınca dibinde kalan sıcak çay üstüme doğru akmaya başladı. Ben tabii bir yere kadar dişimi sıktım ama sonunda dayanamadım ve "Yandım Allah!" nidası eşliğinde can havliyle gizlendiğim yerden fırladım. Bu sırada çevredeki şirin, güzel, beyaz kazların ceplerimdeki döner kırıntılarının peşinden beni kovalayacaklarını tahmin etmemiştim. Antrenman boyunca çekilen sert şutlardan fare didiklemiş gibi bir hâle gelen fileyi tamamen ikiye ayırdığım gibi kendimi sahanın içine attım. Neredeyse benimle aynı boyda hatta bazısı benimle yaşıt olan koca koca adamların arasında birinin göbeğinden diğerinin dizine sekip durmak suretiyle savrulup durdum. "Ya Allah, aman Rabbim, yandım Mevlam!" diyerek çıkışa ulaşmaya çalıştım.

Ben nereden bilebilirdim ki Süvari Spor futbol sahasının hafta sonu bu saatlerde halka açık olarak kullanıldığını? Sahaya doluşan bıyıklı koca koca abilerin, amcaların biraz stres atmak ve tüm haftanın sinirini çıkartmak için hınçla topa asıldıklarını nereden bilebilirdim? Benim bu olayda ne hatam vardı, ben gayet masum bir fikirle yola çıkmıştım. Bir taraftan kazlardan, diğer taraftan kafamı sıyırıp geçen toplardan kurtulmaya çalışıyordum.

O an anladım. Gizlice birilerini gözetlersem olacağı buydu. Pala bıyıklı koca amcaların ayaklarında sektirdikleri top gibi öteden beriye gidip gelirken beni bu zor durumdan bir tek tövbeleri kabul eden Allah kurtarır, dedim. Ne kadar bahaneler üretsem de ben bir hata yapmıştım ve besbelli kendimi zor bir durumun içine sokmuştum.

Babaannemden öğrendiğim kadarıyla her hatadan affa giden bir yol vardı. Ben de balığın karnındaki Yunus Peygamber'in (as) duasıyla sahadan çıkış yolunu buldum.

Bilgi Notu

Hz. Yunus'un (as) duası: "Lâ ilâhe illâ ente, subhâneke, innî küntü mine'z-zâlimîn."
"Senden başka hiçbir ilah yoktur. Seni (noksanlıklardan) tenzih ederim. Doğrusu ben (bu hareketimle) kendine zulmedenlerden oldum."[3]

Tam saha çıkışında hem kazlardan hem pala bıyıklı amcaların dizlerinde sektirilmekten kurtuldum, biraz üstümü başımı düzelteyim, didiklenen pantolon paçalarımdaki dikenleri de temizleyeyim derken Süvari Spor antrenörü elinde topla göğsünü kabartarak arkasında oyuncularıyla karşıma dikilmesin mi!

[3] | Enbiya Suresi, 87. ayet

Dikilmesin, ne olur dikilmesin!

Dikildi.

Bu, onlarla ilk karşılaşmamdı.

Süvari takım antrenörü Övünç Yenilmez'in elimi kuvvetle sıkmasıyla iki büklüm hâle geldimse de çaktırmamak için boşta kalan diğer elimle dizlerimdeki tozları temizlemek için eğilmişim gibi yaparak tekrar doğruldum. Karizmam yeterince yerlerdeydi, bedenimin de yerde olmasına gerek yoktu.

Sarı beyaz formalarıyla antrenörlerinin arkasında yerlerini almış oyuncuların yandan bakışları ve gülüşmeleri eşliğinde Övünç Bey'le tanıştık, selamlaştık. Bizimle maça çıkmak için sabırsızlandığını söyledi. Akide Spor'la maç yapmanın kendileri için ne kadar zevkli olduğunu çünkü bolca boş kaleye şut çekme talimi yapma fırsatına eriştiklerini uzun uzun anlattı. İçtiğim ayran ve çaylar beni iyice sıkıştırmışken bir de ruhumu ezen rakip antrenörü çekebilecek gibi değildim. Bu nedenle bizimle daha uzun yıllar rekabet etmek istediğini iletince yarım ağızla **"İnşallah!"** diye geçiştirerek hemen oradan ayrılmaya yeltendim.

Bilgi Notu

İnşallah: Allah dilerse... Dünyada her iş O'nun dilemesiyle olur. O "Ol" der ve o şey anında olur. Bu yüzden her işimden önce O'nun dilemesine sığınırım. Her işimin ilahi irade ve izne bağlı olduğunu iliklerime kadar hissederim. Bunun için "inşallah" derim. Âlemde her ne oluyorsa O'nun izniyle olur, bilirim.

"İnşallah (Allah dilerse/Allah izin verirse) demeksizin, asla, hiçbir şey için: "Ben yarın bunu mutlaka yaparım." deme! Unuttuğun zaman da (yine inşallah diyerek) Rabbini an ve: "Umarım ki Rabbim beni, bundan daha isabetli (bir) doğruya ulaştırır." de."[4]

Beni durduran, antrenörün "Bu işin inşallahı, maşallahı yok." sözü oldu. İmanı zedeleyen bu tür sözler her zaman tüylerimi ürpertirdi. Övünç Bey'in alaycı gülümseyişine karşı **"Her şey ancak Allah'ın dilemesiyle gerçekleşebilir, hiç merak etmeyin."** dedim. Hayret, birden duruşum değişti. Artık göğsüm şiş, omuzlarım dikti. Bilerek yapmamıştım, kalbimde bir güç belirmişti.

[4] Kehf Suresi, 23-24. ayetler

Oyunculara şöyle bir baktım, Akide Spor'dan bir farkları yoktu. Aynı yaşta, aynı boyda, aynı kıkırdayış hâlinde gençlerdi. Elimi büyük bir ciddiyetle uzattım ve hepsiyle tek tek tokalaştım. Kendileriyle karşılaşacak olmaktan büyük mutluluk duyduğumu belirttim. Bakışlarındaki şaşkınlığı okuyabiliyordum.

Rakip takımın yanından ayrılıp kendimi zor bela eve attım. O gece yorgunluktan nasıl uyuduğumu bilemedim. Ertesi gün yerel gazetede Süvari Spor futbol sahasının kalesinde gizlenen yabancı cisimle ilgili haberi utanarak okudum.

Sahaya geldiğimde çocuklar da bu olağanüstü haberi konuşuyordu. "Yusuf abi duydun mu, yabancı bir cisim, üzerindeki otlarla sahada tur atmış." derken Arife gözlerini kısarak baktı. Oğuz o sırada haberdeki kazlara hayret etmekle meşguldü.

"Onların yabancı cismin peşinde ne işleri varmış ki, o da bir değiş..."

"Oğuz? Oğuz?"

"Oğuz dondu kaldı Yusuf abi." dedi Mehmet.

Oğuz gözlerini Arife'nin elindeki gazeteye dikmiş öylece bakıyorken birden hareketlendi, sıçradı, gazeteyi kaptığı gibi sahayı turlamaya koyuldu.

"Türkiye'ye gelmiş, gitmemiz lazım, mutlaka gitmeliyiz." diye bağırıp elindeki gazeteyi sallayarak sahada tur attığını görünce Hamza kafasını iki yana salladı:

"Bak, görüyorsunuz değil mi, nasıl coşkuyla koşuyor? Ben haftalardır koşsun diye uğraşıyorum, bir gazete haberi kadar değerim yokmuş, pes."

İyi de Süvari Spor sahasındaki yabancı cisim haberinin onu bu kadar koşturacak nesi vardı ki? Sonradan anladığımız üzere olayın Süvari Spor'un sahasındaki yabancı cisim hâlimle bir ilgisi yokmuş, onun hemen üzerinde dünyaca ünlü futbolcu Neo Lessi'nin Türkiye'ye gelişinin haberi yazılıymış.

Oğuz kendini yırtarcasına sahada koşmayı sürdürdü. Asım ve Mehmet dayanamayıp onu yakalamaya koyuldu. Böylece Oğuz önde, Asım ve Mehmet arkada, tam gaz saha koşusu yapmış oldular. Bu durum, futbolda aksiyon olmalı diyen Hamza'yı çok mutlu etmiştir diyecektim ki hiç de öyle olmadı. Hayret, ben ağzı kulaklarında bir Hamza bekliyordum oysa.

"Sen dedin diye değil de kendi istediği için koştuğuna mı bozuldun?"

"Alakası yok. Bir insanı bu kadar abartılı şekilde yüceltmeyi doğru bulmadım ve tavır alıyorum."

Bilgi Notu

Herhangi bir insanı fazla yüceltmek, onu olduğundan daha yüksek bir yerde konumlandırmak, ondan medet ummak ya da daha ileri gidip onu ilahlaştırmak da doğru değildir. Müslüman tavrı ve fikri olan insandır. Bu tür durumlarda kendi fikrini belirtir, duruşunu net ortaya koyar.

Hamza, cesur yürekli oyuncum benim. İmanın tadını almasını istediğim gencimde aradığım özellik buydu. Olayların arka planını hemen şak diye, pat diye anlayabilmeliydi. Ben niye anlamamıştım? Bir yerlerden gelen lokma kokusuyla karnımın guruldayışı buna engel olmuş olabilirdi. Biraz sakinleşip kale önüne geldiklerinde gürültüleriyle Şahin'i uyandırdılar. Şahin uyku sersemi sordu:

"Neymiş o?"

"Neo"

"İşte ne o?"

"Neo Lessi ya, nasıl bilmezsiniz? Süper ötesi, harika, muhteşem, dünyanın en iyi futbolcusu..."

Oğuz bunu dedikten sonra Neo Lessi fotoğraflı çantasından Lessi resimli defterlerini, Lessi formasını, Lessi kalemlerini, Lessi dergilerini, Lessi kartlarını bir bir çıkardı.

Zarife, Şahin'in kulağına eğildi. Fısıltıyla konuştuğu hâlde olduğum yerden ne dediğini duyabiliyordum.

"Ben geçenlerde çantasının üstündeki fotoğrafı görünce yakın zamanda vefat eden dayısı, amcası falan sanmıştım. Hani unutmamak için resmini taşıyor sırtında gibisinden." Arkasındaki tepsiyi gösterdi ve devam etti: "Hatta anneme lokma yaptırdık, gün sonunda hayrına dağıtırız diye."

Ah benim hassas kalpli Zarifeciğim! Böylece sahaya yayılan o muhteşem kokunun nedeni çözülmüş oldu. Oğuz oralı değildi. Hâlâ Lessi'nin yürüyüşünü, gülüşünü, konuşmasını çalıştığını, onun gibi olmak için her şeyi yapacağını anlatıyordu.

Asım "Bu iş böyle olmayacak, **tevhid muhafızları** olaya el atmalı değil mi?" dedi.

El atsın da ben henüz o kadar iyi değilim ki. "İşi nasihate bağlayıp okurları alfabeden soğutmayayım sonra." dedim.

Zarife az önce ağzına tıkıştırdığı lokmadan kalan yağlı eliyle umursamazca sırtımı sıvazladı.

"Merak etme Yusuf abi, bence artık hazırsın."

Neye hazırdım ben? Lokmanın yağlarıyla kirlenmiş kıyafetimi çamaşır makinesinde yıkamaya mı?

Kaldı ki o konuda da emin değildim. Daha geçen hafta tişörtümü yanlış programda yıkayıp bebek kıyafetine dönüştürmüştüm. Üstelik önceki metin okumalarım hiç de iyi sonuçlanmamıştı, bunu hepimiz biliyorduk.

"Oğuz'un mide bulantıları ne olacak, ya yine başı dönerse?" dedim. "Sonra Hamza'ya yazık değil mi, ya yine midesine kelime krampları girerse ne yapacağım? Peki Arife? Arife benim yüzümden neredeyse Türkçeyi unutuyordu. En kötüsü de Mehmet, o aramıza daha yeni katıldı, yazılarıma hiç alışkın değil. Ya korkup takımdan kaçarsa?"

Bir de not almadan anlatacaktım hikâyemi, öyle mi? Evde bir şeyler çıksın diye kafamı masaya vurarak, yer yer klavyeyi tartaklayarak uğraşmak için bile zamanım yok muydu yani?

Şahin, karşısında Lessi taklidi yapan Oğuz'un durumunu hiç iyi görmediğini, acilen bir şeyler yapmamız gerektiğini söyleyince şöyle bir etrafıma bakındım.

Karşımdaki umutla bakan gözleri hayal kırıklığına uğratma düşüncesini kafamdan atmaya çalıştım.

"Kalpten konuşmazsan etkili olmaz. Sözlerin önce kalbine akacak." derdi Narin babaannem. Kelimelerin kalbime akması için Rabbimden yardım istedim.

Gözlerimi kapatıp estağfirullah çektim ve bir süre kalbimle bağlantıda kaldım. Ardından anlatmaya başladım.

Akide, şirk ajanlarına kaptırdığı tohumu kurtarmak için hızla plan yapması gerektiğini biliyordu. Genç suretten surete girmeye başlamıştı. Ansızın bir gol kralından bir gemi kaptanına, bir hip hop sanatçısından vloggera dönüşüp durmaktaydı. Aralarda yine kendi suretine bürünüyor ama çok uzun süre kalmadan tekrar dönüşmeye başlıyordu. Hareketleri, yüzü, mimikleri tamamen değişiyor, etrafına yaydığı o nurani ışık zaman geçtikçe sönüyordu. Tohumdan bu kadar uzak kalmak gencin kalbini başka suretlere dönüşmeye yatkın hâle getirmişti. Akide'nin işi bu defa çok zordu. Eğer zamanında tohumu ele geçiremezse gencin kalbi o suretlerin birinden diğerine geçip duracaktı. O durumda artık kalp tohumla buluşsa bile etki etmeyecekti. Akide bunu daha önce yaşamıştı. O dehşet verici günden sonra bir daha böyle bir durumla karşı karşıya kalırsa son ana kadar mücadele edeceğine söz vermişti. Yapacak tek bir şey kalmıştı. Kalbinin en derinlerinde Allah'ın dostlarını buldu, onlarla bağlantıya geçti.

Yeryüzünde Allah'ın dostlarının olduğu her noktada aynı anda, eş zamanlı olarak salavatlar

okunmaya başladı. Genç, suretten surete girerken kulaklarına çarpan sesle savruldu. Ardından Akide'nin bir parmak şıklatmasıyla duvar bin dört yüz elli üç parçaya bölündü. Tüm parçalar yerlerinden oynayarak tıpkı bir mozaik gibi tekrar bir araya geldiklerinde artık gencin karşısında hilyeişerif tablosu durmaktaydı. Kâinatın gözbebeğinin şemaili, kıyamete kadar tüm insanlığa en güzel örneğin fiziksel özellikleri, Âlemlere Rahmet Efendimiz'in (sas) ahlaki tasviri koca duvardan gencin göz bebeklerine yansımaktaydı. Suretten surete dönüşen genç durdu, gözlerine yansıyan hilyeişeriffte kendini aramaya koyuldu. Zamanı aşan örnekliğiyle kâmil insanın özelliklerinde kendi ruhunu tamire koyuldu. İşte bu, iman tohumunu arayan kalbi bir süre daha canlı tutmaya yetecekti. **Tevhid muhafızları** dört bir koldan şirk ajanlarının elindeki tohumun peşine düştü.

Bilgi Notu

Hilyeişerif: Sahabeikiram, Peygamberimiz'in (sas) fiziksel özelliklerini, ahlakını öyle iyi ezberlemiş ve kendilerinden sonrakilere öyle titizlikle aktarmış ki onları duyanlar Peygamberimiz'i (sas) görmüş gibi olsun istemiş. Böylece sonraki dönemlerde Peygamberimiz'in (sas) fiziksel özelliklerini anlatan ifadelerle bezeli güzel hatlarla yazılan eserler ortaya çıkmış. Bunlara "hilyeişerif" denmiş.

Anlatımım bittikten sonra gözlerimi açtım. Uyutmuş muydum, sıkıcı mıydı, bu defa kimin migreni tuttu, diye bakındım. Oğuz'u elleri çenesinde, bağdaş kurmuş otururken buldum. Diğerleri de başlarını eğmiş düşüncelere dalmıştı.

Arife'nin gülümseyişi içime bir umut serpti. Zarife başını yana yatırdı, "Sana yaparsın demiştim." diye fısıldadı. "Fena değil." dedi Asım usulca kalkarken. Herkes soyunma odasına giderken Oğuz'un arkasından seslendim:

"Oğuz! Eşyaların?"

"Kalsın!"

Oğuz'un geride bıraktığı Neo Lessi resimleriyle bakıştım bir süre. Asım'ın sözleri kulaklarımda çınladı. "Fena değil demek!" diye fısıldadım. Yazdığım onca fena şeyden sonra bir şeyin "fena değil" kategorisinde olması epey heyecan vericiydi doğrusu. Şahin, konteynırdan eşyalarını alıp gelen arkadaşları sahadan ayrılmadan önce, "Peki, gencin adı ne?" diye sordu. "Ender!" dedi Oğuz. Hepimiz ona hak verdik. Kendini Hilye'de bulan nadir kişilerdendi imanlı genç.

Ne Yapardın?

Hayat imtihanlarla ve zorluklarla dolu. Ancak bu zorlukların sonucunda birçok güzelliklerle karşılaşabiliyoruz. Tabii ki bu güzellikler de onu görebilene... Kutucukların içinde yer alan durum cümlelerini incele ve bu durumla karşılaşsaydın ne yapacağını yaz!

Yusuf gibi sürekli çabaladığını üst üste başarısızlık yaşadığını ve işvereninin ya da öğretmeninin seni eleştirdiğini düşün!

Ne Yapardın?

Akide Spor'un bir oyuncusu olduğunu ve çok fazla yenilgi yaşadığını düşün!

Ne Yapardın?

Tevhid muhafızının, şirk ajanlarına rağmen tohumu senin kalbine ektiğini düşün!

Ne Olurdu ?

Senden imanlı bir gencin özellikleri istendiğini düşün! (Cevabını kitabın içeriğine göre vermelisin!)

Ne Yazardın?

Kendini Yusuf'un yerine koy ve Süvari Spor'u gözlemlemeye çalışırken yakalandığını düşün!

Ne Yapardın?

Hayatında hiçbir zorluk olmadığını ve istediğin her şeye kolaylıkla erişebileceğini düşün!

Ne Olurdu ?

5. bölüm

KAŞINTILI MERAKLAR

Günler, bir yandan imanlı gencin hikâyesini sürdürüp diğer yandan Akide Spor'u derbiye hazırlamakla geçiyordu. Hangisinin daha endişe verici olduğundan artık emin değildim. Kitabı editörüme teslim etmek mi, derbi maçına çıkmak mı? Şu an iki durum da başa baş gidiyordu. Bir bilinmezliğe doğru yelken açmıştım. Hikâyeme göre Akide ve **tevhid muhafızları**, sonunda tohumu şirk ajanlarından kurtarmışlardı ama gencin kalbine ulaşmakta zorluk çekiyorlardı. Genç, bir gün kutsal kitaplara neden ihtiyaç var diye soruyor, diğer gün diğer tüm kitaplar tahrif edilmişken Kur'an'ın kıyamete kadar nasıl korunacağını merak ediyordu. Bunlara cevap vermek mesele değildi, sonuçta konuları biliyordum. Mesele bunlara cevap verirken diğer 570 öykümdeki sıkıcılığa, sıradanlığa düşmemekti.

Çok büyük zorluklarla mücadele ediyor, çocuk dilini öğrenmek için gece gündüz çalışıyordum. Bir gün Asım gibi düşünmeyi, diğer gün Oğuz gibi konuşmayı deniyordum, olmuyordu. Hikâyeyi bir türlü sona erdiremiyordum. Üstelik içimden sürekli "O kadar uğraşıyorsun, ya sonunda yine beğenilmezse, elinde bir hiçle kalırsan ne olacak?" diyordum.

Sonucunu bilmeden uğraştığımız şeyler bazen boğucu olabiliyordu. Oğuz, "Maç sonucunu bilsek ona göre hazırlıklı olurduk." deyince hepimiz kişisel tecrübelerimizden yola çıkarak hak verir gibi olduk. Bilsek güzel olmaz mıydı gerçekten? Bu düşüncelerle boğuştuğum bir gün tuhaf bir şey oldu. Soyunma odası niyetine kullandığımız saha kenarındaki konteynırda Mehmet'in annesinin yolladığı kısırı yiyordum. Kapı aralığından gördüğüm kadarıyla, elinde sepet, kafasında kocaman çiçeklerle genç bir kadın çocuklara yaklaştı.

"A be, bakayım gardeşlerimin falcığına."

"Neyimize bakacakmış?" diye sordu Asım.

Sahanın orta yerinde ikizler falcığın kılçık gibi bir şey olup olmadığını tartışmaya koyulmuşken falcı abla dayanamadı, Asım'ın eline yapıştı. "Yahu falına bakayım diyorum. Getir elini." demesiyle Arife'nin atlayıp "Elini vermeeee, kolunu da kaptırırsın."

demesi bir oldu. Arife ve Zarife çift taraftan çekiştirerek Asım'ın yumruk yapılmış elini falcının avucundan kurtarmaya çalıştı. Falcının göz kırparak söylediği cümle çocuklarda yelkenleri suya indirdi:

"Falınızda şampiyonluk var mı, merak etmiyor musunuz?"

Asım hariç hepsi kadına ellerini uzattı. Şampiyon olabilecekler miydi? Şampiyonluğu geç, kaç farkla yenileceklerdi? "Bari bu defa çift haneli basamaklarda olmasın skor." diye söylenirlerken Asım, durumdan şüphelendiğini ifade eder etmez ellerini geri çektiler. Ben kısırı yarıda bırakıp soyunma odasından aceleyle yanlarına geldiğimde çocuklar gelecekten haber almak üzerine konuşuyorlardı.

"**Gaybı sadece Allah bilir.**" dedim.

Bilgi Notu

Gayb: Kur'an-ı Kerim'de altmış yerde geçen "Gayb" kelimesi "gizli kalmak, gizlenmek, görünmemek, uzaklaşmak, gözden kaybolmak" anlamına gelir. Evrende görünen ve görünmeyen, yerde ve gökte gizlenen, gelecekte olacak her şeyi sadece Allah bilir.

"Gayıp eşyaları ben de bilirim." dedi falcı. O hooo... Derin ve köklü bir cehalet cümlesiyle karşı karşıyaydım. Bu duruma hazırlıklı değildim. Üstelik bu cümleler çocukları epey etkilemiş görünüyordu.

Hele bir de çimende karınca topluluğu görse birleşip koca başlı bir dev oluşturacaklarından korkan Oğuz'a futbol sahasının ruhlarından haber vereceğini söylediğinde olay bitmişti. Nasıl toparlayabilirdim ki bunu?

Güya yüzyıllar evvel bu futbol sahasında altı çocuk rakiplerini öyle büyük bir farkla yenmiş ki rakip takım üç mevsim kafalarında çuvalla dolaşmış, insan içine çıkamamış. Sonunda onlardan biri utançtan puff diye ortadan kaybolunca -nasıl oluyorsa artık- saha lanetlenmiş. O günden sonra bu sahada kimse maç kazanamamış.

Falcı Fahriye abla elleri belinde kafasını öne eğerek çocuklara tek tek baktıktan sonra konuştu. Hayret, konuşmasında az önceki şiveden eser yoktu. Fahriye abla konuşurken içimden "Seni numaracı!" dedim.

Bilgi Notu

Geleceği bildiğini, gelecekten haberler getirdiğini iddia etmek, fal bakmak ya da baktırmak, falcılarda sıradan insanlardan farklı bir güç olduğuna inanmak imanımızı riske sokan davranışlardır. Ben bakmıyorum ki sadece dinliyorum demek de olmaz. Mümin kişi fal baktırmaz, fallara göre hayatını düzene sokmaz, bu tür uygulamaları şaka veya eğlence için bile olsa yapmaz, "Aman ne olacak, dalgasına yapıyoruz." demez. Çünkü hayatını fallara göre düzenleyenlerin Hz. Peygamber'i (sas) inkâr etmiş sayılacağını, namazlarının kabul edilmeyeceğini ifade eden hadisler bulunmaktadır.[5]

[5] | Müslim, Selam 125

"İsterseniz laneti kaldırabilirim. Ruhlarla konuşup onları ikna ederim, belki de falınızda kazanmak çıkar."

"Ne saçmalık!" diye bağırdı Şahin.

"Konuş Şahin, işte bu, böyle saçmalık mı olur? Söyle!"

Neyse ki fikrime bir ortak bulmuştum. Şahin beni destekledi. "Konuş Şahin, durma! Kim inanır ki buna?" diye direttim.

"Tabii ki kimse inanmaz. Utançtan ölmek, puf diye sönmek falan diye bir şey olsaydı bize olurdu bir kere. Üç değil on üç mevsim yenik dolaştık biz."

"Haydaaa!.. Tutup buna mı takıldın Şahin?"

Bunun neresini düzelteyim şimdi? Ruh çağırma iddialarının dinî bir temeli olmadığını mı anlatayım, ruhlarla doğrudan iletişim kurulamayacağını mı, yoksa hiçbir şekilde bir ruhun gelecekten haber veremeyeceğini mi? Hele lanetlenme nedir yahu? Buna mı inandılar cidden diye sızlandım kendi içimde. Ne yapacaktım, nasıl anlatacaktım? Uzun uzun anlatsam aman sen de nasihat etme derler ve dinlemezler, biliyordum. O hâlde ne yapmalıydım? Onlara bu tür iddiaların imanı zedelediğini nasıl söyleyebilirdim?

Neyse ki imdadıma imanın tadını almak isteyen genç yetişti.

İman tohumu bir defa daha yanlış ellere geçmişti. Kendisini medyum olarak tanıtan casusların, **tevhid muhafızı** Akide'nin elinden tohumu kapmalarıyla yerin yedi kat altına inen tünele girmeleri bir oldu. Akide elinde boş tohum kutusuyla kalakaldı. Nasıl kanmıştı, ruhlar diyarından geldiğini söyleyen casus onu nasıl kandırabilmişti? Oysa bir **tevhid muhafızı** olarak en iyi bildiği şey, Allah'ın yerin göğün ve ikisi arasındaki her şeyin hâkimi olduğu, gelmiş gelecek her şeyin O'nun hükmünde tutulduğu ve bunu O'ndan başka bilecek kimsenin olmadığıydı.

Sahanın bir köşesine çekilmiş hâlde dizüstü bilgisayarımda yazmakta olduğum hikâyemi mırıldanırken çocukların Fahriye ablayı sahanın ortasında bırakıp yanıma geldiğini fark ettim. Oğuz kendisini kaşıntı tutmuş gibi kıvrandı.

"Geleceğimizde ne olduğunu aşırı merak ediyoruz."

"O zaman heyecanla bekleyip göreceğiz. Mesela size yazdığım hikâyelerin sonunu söylesem okur musunuz?"

"Yani alınma Yusuf abi ama başını da söylesen okumayız. Gerçi yazdıkların gitgide daha iyi oluyor sanki." dedi Asım.

Konu yine benim kariyer planlarıma gelmişti. Yazılarımdaki gelişme gözünden kaçmamış, bana aferin diyormuş. Şu Asım'ı bazen editörcüğüme benzetiyorum. İkisi de aynı açık sözlülükle gerçekçi tavırlarını konuşturuyor.

Arife, dokunsam ağlayacak hâldeydi. Tohumu çaldıran Akide'ye üzülmüştü ama az önce hepsi tam da onun gibi kanmıştı. Böylece fal baktırmamak için kendilerini tutmaya karar vererek Fahriye ablayı sahadan çıkardılar.

Söz verdiler, bu sözü tutmak da o kadar kolay olmadı. Oğuz ellerine beş kat eldiven taktı. Mehmet ellerini arkadan birleştirerek muhtar edasıyla dolaşırken Şahin, falcının yanına gitmemek için doğrudan kendini kale direğine bağladı. Bu merak, tıpkı sinek ısırığının kaşıntısı gibi gün boyu onları rahatsız etti. Bir gömleğin marka etiketinin boynu

kaşındırması, dişinin arasında kalan ve dilinle çıkarmaya çalıştığın portakal lifi, kaşımazsam öleceğim gibi hissettiren su çiçeği gibiydi.

"Azıcık baktırsak ne olur ki?" dedi Oğuz.

Hamza hemen atladı: "Sadece parmağımızdan baksa mesela?"

Olaya Arife daha farklı bir açıdan yaklaştı.

"Tamam, şampiyonluk maçını söylemesin, yarınki hazırlık maçını söylesin sadece."

Zarife de onu destekledi: "Evet, az bir şeycik söylesin. Minicik bir şey."

Şahin "İpucu versin sadece." deyince Mehmet kaşlarını eğerek bana baktı ve "Birazcık da mı söylemesin?" dedi.

Şahin omuzlarını düşürdü, sırtını kaleye yasladı. "Keşke melek olaydım." dedi.

"Sebep?"

"Şampiyon olup olamayacağımızı görürdüm, Hamza. Şakkadanak size haber verirdim."

Bu mantığı anlayamamıştık. Asım topu bırakıp yanımıza geldi. "Melekler geleceği mi görüyormuş?" diye sordu.

Tabii ki melekler geleceği görmüyor, geçmişi değiştiremiyordu, Şahin bunu nereden çıkardı anlamadım. Beni dinleyen yoktu, hepsi nasıl melek olunur konulu derin bir tartışmaya girmişti. Melek olunabilir mi, melek doğulur mu, meleklik bir meslekse okulu nerededir, online eğitimle melek olunur mu? Çok derin (!) bu tartışmalara bir nokta koymam gerektiğini düşündüm, hepsini karşıma aldım.

"Ben size yarın ne olacağını söyleyeyim."

Hepsi bir anda heyecanla çevremde halka oluşturdu. Gözlerimi kapattım, "Görüyoruuuum..." dedim sesime bir buğu katarak. Şahin atıldı: "Oooo, kristal küren mi var?"

Bir anda kendime geldim, gözlerimi açtım, iki elimi kavuşturup tek kaş kalkık bir yüz ifadesiyle baktım.

"Hayır, aklım var ve akıl gözümle görüyorum. Siz böyle falların, gelecekten haberlerin peşinde koşup tembellik ederseniz her maçı kaybedeceksiniz."

Şahin ofladı, Hamza pufladı, Oğuz omuzları düşük mırıldandı. Asım, aklın yolu bir diyerek bana hak verdi ve topu alıp antrenmana koyuldu. Diğerleri suratları asık da olsa onu takip etti.

Bilen, İşiten, Gören

Rabbimiz gizli ve açık her şeyi biliyor. Allah'ın en güzel isimlerinde yani Esmayıhüsna'da Allah'ın bu özelliklerini görebiliyoruz. Hadi, Esmayıhüsna Diyarı'ndaki isimleri ve anlamlarını yolu takip ederek bul ve yerlerine yaz!

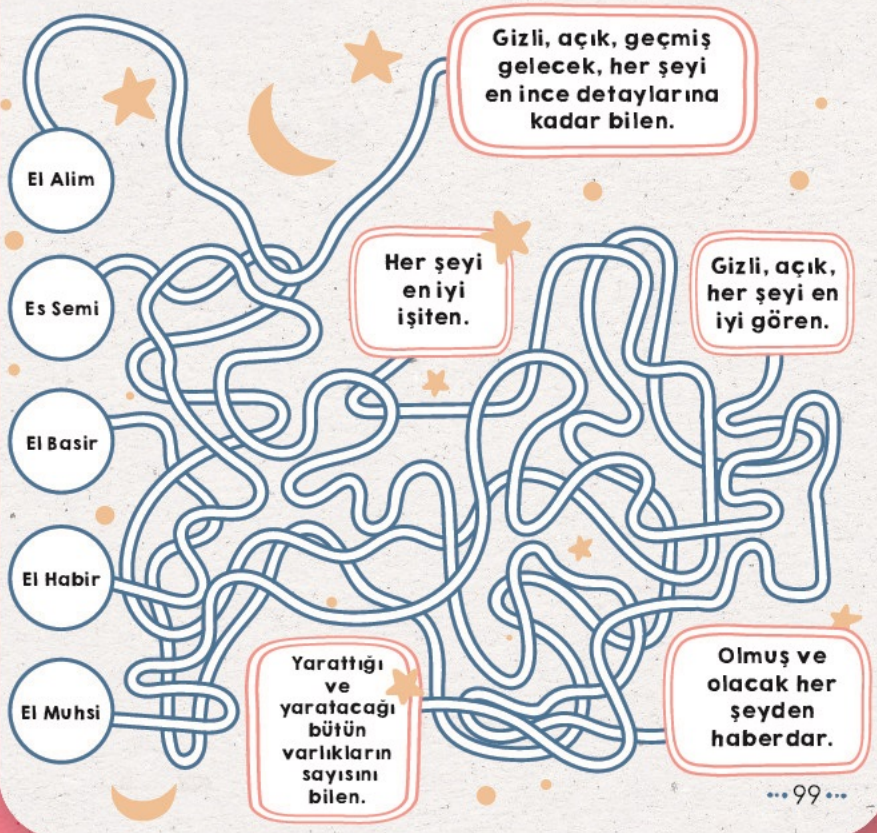
..... : Yarattığı ve yaratacağı bütün varlıkların sayısını bilen.

..... : Olmuş ve olacak her şeyden haberdar.

..... : Gizli açık, her şeyi en iyi gören.

..... : Gizli açık, geçmiş gelecek, her şeyi en ince detaylarına kadar bilen.

..... : Her şeyi en iyi işiten.

6. bölüm

DOĞRU YANLIŞ AYRIMI

Bir süredir antrenmanlar sakin geçiyordu. Herkes sonunda görevini tam olarak anlamış, sahadaki yerini benimsemiş, paslaşmalar da iyice rayına oturmuştu. Bu önemliydi çünkü futbol ancak herkesin bulunduğu yerin hakkını tam olarak vermesiyle başarılı olunabilecek bir spordu. Gerçi derbi maçında bu tezimden vazgeçmek zorunda kalmıştım. Kısa paslarla hücum yapmayı, baraj kurmayı iyi öğrenmişlerdi. En azından ofsayta düşmeyin dediğimde kör kuyulara düşmeyin demek istemediğimi anlayacak kıvama gelmişlerdi.

Asım her gün elinde ayrı bir zekâ bulmacasıyla sahaya geliyor, "Akılları coşturmadan beden coşmaz." diyordu. Hamza herkesin gün boyu sahayı turlama sürelerini çetelesine kaydediyordu. Son günlerde yüzünün güldüğüne bakılırsa sonuçlardan epey memnun olmalıydı. Mehmet ilk başlarda basket oynamaktan gelen alışkanlığıyla üzerine gelen topu elleriyle yakalayıp sürekli penaltı yese de sonradan o da duruma uyum sağlamıştı. Tabii bunda Arife'nin müthiş planının payı büyüktü. Antrenman maçı yaparken karşıya sürekli penaltı kazandırması başta Şahin'in hoşuna gitmiyordu. Sonunda Arife, Mehmet'in ellerini arkadan bağlamayı teklif etti. Önceleri elleri bağlıyken dengeli koşmakta zorlanıp burun üstü çimlere çakıldı ama sonradan alıştı yani kısmen. Derbideki büyük düşüşünü göz önüne alırsak tam alışmamış olma ihtimali yüksek.

Her ne kadar Oğuz, futbolun tehlikeli bir savaş sporu olduğunda hâlâ ısrarcı olsa da toptan kaçmamayı öğrenmişti. Bacaklarındaki top izleri de azalmış gibiydi.

Mehmet futbolun bazı kurallarını kabul ediyor, diğerlerini saçma bulduğunu söylüyordu. Biraz basket, biraz futbol, araya tenis, diğer taraftan voleybol derken ortaya karışık bir oyun çıkarıyordu.

Kuralların hepsini kabullenmesini, onların bir bütün olduğunu öğütleyince Asım "İmanın tadını alacak genç de bir o yola bir bu yola takılmasa, kitaptaki tüm kurallara inansa iyi olur." diye bana laf çaktı.

Bu lafı hak edecek ne yapmıştım ki? Bu sözler muhtemelen birkaç gün önceki hikâye özetimi beğenmediği içindi. Hikâyedeki genç biraz fazla savrulmuştu. Kur'an-ı Kerim'deki bazı ayetlerin zamanının geçtiğini düşündüğü için Asım çok kızmıştı. "Bu sadece bir hikâye." dedim ama dinletemedim. Karakteri bu kadar çok benimseyeceğini düşünmemiştim.

Bilgi Notu

Kitabımız Kur'an, gönderilen son ilahi kitaptır. Kıyamete kadar hükmü devam edecektir. Allah Kur'an-ı Kerim'i tüm zamanları aşan ilmiyle kıyamete kadar gelecek insanların ihtiyaçlarına cevap verecek bir rehber olarak göndermiştir. Kimilerinin dediği gibi ayetlerin zamanının geçmesi söz konusu olamaz.

İkizler her gün ayrı bir takımın videolarını izleyip bana taktiklerini anlatıyordu. Kendilerini yardımcı antrenör ilan ettim. Bir yandan rakiplerin çalışmalarıyla ilgili bilgi topluyor, diğer yandan Akide Spor'un mahalle içindeki saygınlığını kazanması için yapılabilecekleri planlıyorlardı. Akide Spor adına lokma dağıtmak, mevlid okutmak, hayır hasenat yapmak gibi işler yanında takımın reklam afişlerini duraklara, dükkân kepenklerine asmak gibi işlerle de ilgileniyorlardı.

Zarife mahallede kimin neye ihtiyacı varsa yardıma koşuyor, yazılı öncesi psikolojik desteğe ihtiyacı olan çocuklara sarılıyor, sözlü çıkışında üzgün olanları şefkatli sözleriyle teselli ediyordu. Bir anda mahalledeki gözüm kulağım gibi olmuşlardı.

Herkesle işleri yoluna koymuştuk. Bir tek Şahin... Ah Şahin, vah Şahin!

Şahin bir gün boynundan ayaklarına kadar uzanan devasa bir nazar boncuğunu sürükleyerek sahaya geldi.

"Üzerimde kesin **nazar** var. Top görünce kamyon farı gören tavşan gibi kalmamın sebebi kesin nazar."

"Tabii olabilir, çok doğru, haklısın." dedik.

Bilgi Notu

Nazar değme (göz değmesi), bir şeye ve bir nesneye kötü niyetle ve kıskançlıkla bakılması sonucunda onun etkilenebileceği düşüncesine dayanır. "Doğrusu o küfre sapanlar, (Kur' an'ı) işittikleri zaman, az kalsın seni, gözleri(nin çarpıcı bakışları) ile yıkacaklardı."[6] Ayetiyle bu durum Kur'an-ı Kerim'de de geçmektedir. Nazardan korunmak için Peygamberimiz (sas) Felak ve Nas Surelerini okumayı tavsiye etmiştir.

7 derece miyop olmasına rağmen gözlük kullanmamakta direndiği için bırak karşıdan geleni elindeki topu bile görememesinin sebebi nazar boncuğu taşımıyor olmasıydı. Ah Şahin!

Asım bir haftadır çözmeye çalıştığı bulmacayı çözememenin verdiği stresle çatacak yer arıyordu. Hikâyemdeki gençten sonra o çatacak yeri Şahin'de buldu.

"Ne alakası var Şahin? Sürekli böyle saçma şeyler yaparak nasıl şampiyon olabiliriz ki? Artık kendimize gelelim, maçlara odaklanalım, yeter."

Elindeki bulmacayı çimlere fırlatıp soyunma odasına giden Asım'ın arkasından hepimiz buz kesmiş hâlde bakakaldık.

[6] Kalem Suresi, 51. ayet

Şahin dev nazar boncuğunu oflaya puflaya kaldırırken Oğuz, Asım'ın arkasından gitsek mi diye Hamza ile bakıştı. Sessizliği Mehmet bozdu: "Ben anlamadım, nazar diye bir şey gerçekten var mı, yok mu?"

Hamza: "Yusuf abi, duruma el atsana." dedi.

Aslında ben duruma el atmak için Asım'ın sakinleşip gelmesini bekleme taraftarıydım. Bu nedenle Şahin'e esip gürlemesinden hemen sonra ses çıkarmamıştım. Şu durumda bir şey söylersek belli ki Asım onu kaldırabilecek ruh hâlinde değildi. Bir süre sessizce bekledikten sonra Asım yanımıza geldi. Tavırlarından dolayı Şahin'den ve herkesten özür diledi. Bulmacayı çözememiş olmasından dolayı yüklendiği stresten, üzerine eklenen derbi maçı gerginliğinden, yaklaşan yazılılardan bahsetti. Elbette ki bunlar birinin kalbini kırmak için geçerli mazeretler olamazdı, bunu da belirtti. Sonunda sakinleşti, herkesle helalleşti. Üzerinde kul hakkı kalsın istemiyordu.

Bilgi Notu

Helalleşme: Bir kimsenin malına, canına zarar vermek kadar gönlünü kırmak da kul hakkına girer. Bu nedenle kalp kıran kişi helallik ister. Aralarındaki bu af dileme-affetme ilişkisine helalleşme denir.

Şahin büyüklük yaparak Asım'ı affetti, aynı şeyin tekrar yaşanmaması için de kendisini uyardı. **"Mümin bir delikten iki defa sokulmaz."**[7] hadisini tekrarlayarak aynı hatayı tekrar yapmamak konusunda sözleştiler, helalleştiler. İş tatlıya bağlanınca nazar konusunu tekrar gündeme getirdik. Nazar boncuğu takma gibi davranışların eski zamanlarda toplumumuza yerleşen uygulamalardan ibaret olduğunu, herhangi bir dinî dayanağının, geçerliliğinin olmadığını konuştuk. "Böyle bir şey âdet haline nasıl gelmiş ki? Kem gözlerden, kıskanç bakışlardan bu boncuk mu koruyacak insanları? Buna inanmak şirk olmaz mı?" diye itiraz etti Mehmet.

Şahin bunu duyunca hemen atıldı: "Ooo, orada durun bakalım. Ben kalkıp Allah yerine beni bu boncuk koruyacak demedim, yanlışlık olmasın. Âdettendir, herkes yapıyor diye... Yoksa öyle bir niyetim yok yani."

"Tabii ki biliyoruz, öyle bir şey olmaz zaten." dedik. Allah'a sığınmak ve O'ndan yardım istemekti doğru olan. **Boncuk ya da kolyeyi taktığımız için değil, Allah'a sığınmak yerine bu taşlara güvendiğimiz için şirk tehlikesiyle karşı karşıya kalırdık ve tevhid zedelenirdi.**

[7] | Buhari, Edeb, 83.

"İman gibi bizim için devasa öneme sahip bir şeyi neden riske atalım ki? Takmayız, olur biter." dedik.

"Ben şahsen nazar boncuğu kullanmam. Ama mesela tuttuğum takımın maçını izlerken amuda kalkıp tek elimin sağ baş parmağıyla sol kulağımı kaşısam, bu sırada da boynumdaki kolyeye üç defa üfleyip iki defa sol tarafıma tükürsem, üzerimde de beş yaşından kalma içine zor sığdığım uğurlu formam olsa sorun olmaz, değil mi?"

Hepimiz yüzümüzü buruşturup Oğuz'un anlattığı tuhaf maç izleme hareketini çözmeye çalıştık. "Totem sonuçta, bir şey değil, böyle yapınca tuttuğum takım kazanacakmış gibi geliyor da." dedi.

"Tuttuğun takımın bundan haberi var mı?" diye sordu Zarife.

"Tabii ki totem gibi şeyler yapamayız çünkü bunların şirke dönüşebilme tehlikesi var ve bu şeylerden de kaçınmak gerekir." diyerek konuyu tatlıya bağladık.

Şahin de zaten kocaman boncuğu taşımanın biraz abartılı olduğunu söyledi. Oğuz'a küçülmüş formasını artık küçük kuzenlerine falan vermesini tembihledik. Beş yaşından kalan formaya sığmaya çalışmak nedir?

Bilgi Notu

Totem: Yazılıya şanslı kalemi olmadan giremeyenler, maçı uğurlu formasıyla izlemezse rahat edemeyenler, oyun skorunu beklerken parmaklarını çapraz yapıp bekleyenler, birtakım eşyaları putlaştırmış olurlar. O eşyalar olmazsa ya da o hareketi yapmazlarsa istedikleri şey olmayacakmış gibi düşünürler. Bu tür davranışlar totemdir ve dinimizde yeri yoktur.

Nazar ve totem konusunu kapatıp antrenmana dönelim diyordum ki Arife muhteşem bir rüya gördüğünü söyleyerek sahaya geldi. "Rüyamda öyle büyük bir şey gördüm ki kimse tahmin edemez." dedi ama devamını getirmedi. Bundan sonra gün boyu "Kimi gördüğümü asla tahmin edemezsiniz." diyerek sahada dolandı.

Asım serbest atış noktasındaydı, gerildi, gerildi ve tam topa vurmak üzereydi ki Arife birden arkasında bitip "Kimi gördüm sence?" diye atılınca top sahanın dışındaki banka kadar fırladı.

Şahin'e gözlerini kısıp iyice odaklanmasını, gözünü toptan asla ayırmamasını söyledim. Büyük bir dikkatle odaklandı, top üstüne doğru gelmekteydi. Bu defa olacaktı, emindim. Bu defa topu burnunda patlamadan tutabilecekti. Mehmet şut çekti, top kaleye doğru hızla ilerledi. Hepimiz yerimizden birkaç santim öne eğildik, nefesler tutuldu ki Arife kale direğinde sallanırken bir anda bağırdı: "Kimi gördüm, bil bakalım?"

Ve tabii top Şahin'in burnunda patladı.

Zarife saha kenarındaki lavanta öbekleri arasında kendini kaybetmişti. Arife bir ara onun da yanına gitti, Zarife lavantalara odaklandığından ikiziyle ilgilenmedi. Kimse "Kimi gördün?" diye sormayınca gün sonunda Arife, "Neyse, hadi sizi daha fazla merakta bırakmayayım söyleyeyim." dedi. Bu sırada Zarife iki eliyle zorlukla taşıdığı sepeti lavantalarla doldurmuştu bile.

Arife "Çok çok büyük birini gördüm." deyince Zarife "Allah!" dedi.

"Tabii ki hayır." dedi Hamza.

"Nasıl olabilir?" dedi Şahin.

"Allah'ı rüyada göremeyiz." diye atıldı Asım.

Oğuz, "Kim olabilir ki o zaman?" deyince Zarife yine "Allah!" dedi.

Asım, sepetteki lavanta öbeklerini araladı: "Dedik ya, O'nu göremez."

"Dünyada görebilir miyiz, uyanıkken?" diye sordu Şahin.

Mehmet soruyla karşılık verdi: "Peygamberimiz (sas) Miraç'ta görmedi mi?"

Herkesin kafası bir anda karıştı. Ben de aklıma gelen bir hadisi paylaştım: **"İhsan, Allah'a O'nu görüyormuşsun gibi ibadet etmendir. Çünkü her ne kadar sen O'nu görmüyorsan da O seni muhakkak görür."**[8] Bu hadise göre dünyada Allah'ı görebilmemizin imkânı yoktu. "Her ne kadar Miraç mucizesi, Peygamberimiz'in (sas) Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya, oradan da göğe yaptığı yolculuğu ifade ediyorsa da kendisi Allah'ı görmemiştir." diye açıkladım.

[8] | Buhari, İman 1

Bilgi Notu

Hz. Peygamber (sas) Miraç'ta Allah'ı gördü mü?

Miraç olayı kendilerine anlatıldığında sahabiler Rabbimizi görüp görmediğini sorunca Peygamberimiz de "O bir nurdur, nasıl görebilirim?" demiş.[9] Gözlerimiz bu dünya hayatına ve içindekileri görmeye uygun olarak belirli sınırlılıklarla yaratılmış. Bu nedenle dünya hayatında peygamberler de dâhil hiç kimse Allah'ı görmemiştir.

Zaten Kuran-ı Kerim'de Rabbimiz kendisiyle insanlar arasındaki iletişimin yalnızca vahiy yoluyla, perde arkasından veya melek gönderip vahyetme şeklinde olabileceğini ifade etmiş.

"Hz. Musa (as) da görmek istemiş ama Allah, sen beni göremezsin, demiş, Kur'an'da o kıssa anlatılıyordu." dedi Şahin.

"Tamam, peki Peygamberimiz'i (sas) rüyada görebilir miyiz?" diye sordu Hamza.

"Elbette ki görebiliriz."

"Görürsek **sahabî** mi oluruz?" diye heyecanla atıldılar. Haydi bakalım! **Sahabeden** olma hayaline kapılanları şimdi ben nasıl uyandırayım?

[9] | Müslim, "İman", 291-292

Yok ben sahabîyim, sen beni gördün o zaman sen sonraki nesildensin, tâbiindensin, olmaz efendim ben niye tâbiinden oluyorum, asıl sen tebeuttâbi-indensin kapışmaları sonunda bir açıklama yapma ihtiyacı hissettim.

Bilgi Notu

Sahabî: Hz. Peygamber'in (sas) yaşadığı dönemde yaşamış, Müslüman olarak onunla görüşmüş, sohbetinde bulunmuş ve Müslüman olarak vefat etmiş kişilere "sahabî" denir. Çoğulu "sahabe"dir. Sahabeyi gören nesle onlara tabi olanlar anlamında "tâbiin", tâbiini görenlere ise tabi olanlara tabi olanlar anlamında "tebeuttâbiin" denir.

Sahabe tanımına göre Resulullah'ı (sas) rüyada görmek sahabe olmak için yeterli değildi. Rüya-lardan o kadar bahsedince Oğuz dayanamadı ve "Arife artık söylesene kimi gördün?" dedi.

Zarife "Allaaaaah!" dedi tekrar, bu defa sesi ağla-maklıydı. Hepimiz kafamızı kaldırıp Zarife'ye baktık. Meğer elini arı sokmuş, başından beri "Allah" diye inliyormuş garibim.

Ağlayarak şişen elini havada tutan Zarife'yi apar topar sağlık ocağına götürürken peşimizden koşturan Arife hâlâ söyleniyordu: "Dev gördüüüüm, iyi tamam. Bir ısrar bir ısrar, sonunda söylettiniz, off, bir gizlimiz saklımız yok yani. Bu kadar da ısrarcı olunmaz ki."

Sonraki hafta işler biraz daha durulmuş gibiydi. Asım'ın hâlâ bulmacayı çözememekten dolayı yüklendiği stresi saymazsak her şey yolunda diyebilirdik.

Zarife'nin arı sokan eli iyileşmişti.

Şahin, gözlük takma ihtimalini düşüneceğini söyledi ama bir şartı vardı: "Sahanın çevresini tamamen kapatacağız ve kimse beni görmeyecek." Böylece Arife hemen saha çevresini kapattırmak için mahalle esnafıyla görüşmelere başladı.

Bir tek Mehmet tuhaftı. Önce sahaya üzerinde sarı beyaz kıyafetlerle geldi. Hamza sarı ve beyazı görünce kendisini kaşıntı tuttuğunu söyledi. Sonraki gün at üzerinde bir çocuğun resminin olduğu bir şapka takmıştı. Oğuz şüphelense de üzerinde durmadı. Ben de bir şeyler olduğunu anladım, konduramadım.

Bir hafta sonra noterde bir işim vardı, o yüzden Sabırsız Mahallesi'nden geçmem gerekiyordu. Geçemedim. Geçirtmediler. Süvari Spor'un kuruluşunun bilmem kaçıncı yıl dönümüymüş. Sabırsız Mahallesi'nde her yer insan kaynıyordu. Ellerinde Süvari Spor'un sarı beyaz atkıları, şapkalarıyla şenlik alanına doğru giden onca insan arasında Mehmet'i elinde Süvari Spor bayrağıyla görünce taşlar yerine oturdu. O beni görmeden mahalleden ayrıldım ve sahaya çocukların yanına geldim. Hiçbir şey söylemedim. Bir müddet sonra sarı beyaz formayla Mehmet de arkamdan geldi. Formanın üstünde at üzerinde bir çocuk resmi vardı.

Mehmet Süvari Spor formasıyla geldiğine göre o takıma mı geçmişti yoksa? Öyle bir şey olabilir miydi? Takıma sonradan gelmişti, belki şimdi de takım değiştirmeye karar vermişti. Bu düşüncelerimizi kendisine açınca aradaki bağı anlamadığını söyledi. Başka bir takımın formasını giyince o takımdan olduğunu neden düşünmüşüz, çok saçma bir ilişkilendirme değil miymiş?

Mehmet, çocukların kızgın bakışları altında Asım tarafından sorguya çekildi. Aylar önce kafama çuval geçirilip oturtulduğum sandalyede şimdi Mehmet tepesinde spot ışıkla oturuyordu.

"Abartmıyor musunuz?" diyecektim ki Hamza'nın çatık kaşlarından titreyip sustum.

Asım sordu, Mehmet cevapladı.

"Renklerini seviyorum, sevemez miyim?" dedi.

"Şenlikler eğlenceliydi, ne olmuş katıldıysam?" dedi.

"Bir kere de biz kendimizi şampiyon olan takımda hissetsek, ne olacak ki?" dedi.

"O takımdan değilim ki sadece formasını giydim." dedi.

"Karşı takım da olsa onların bayramını kutlayamaz mıyım, hoşgörü nerede kaldı?" dedi.

Onu dedi, bunu dedi. Öyle dedi, böyle dedi. Dedi de dedi. Yine de kimseyi ikna edemedi.

Formaların takımlara ait semboller olduğunu söyledik. Bu ortak semboller sayesinde taraftarlar bir bağ kurar, takım ruhu oluşur, dedik. Sadece sembolleri görünce bile o takıma dair birçok şeyi hatırlarız, diye anlattık.

Sembollere çok fazla takıldığımızı söyledi. "Ne olacak ki başka takımların simgelerini kullansak?" deyince Asım, "Semboller tabii ki önemli, tarafımızı belli eder." dedi. "Bayrağımız ülkemizi, hilal dinimizi belli eder." dedi Hamza.

Ardından Mehmet, zaten dinî sembolleri de anlamadığını söyledi. İman kalp ve dil ile olmuyor muydu, semboller, simgeler neden önemli olsundu?

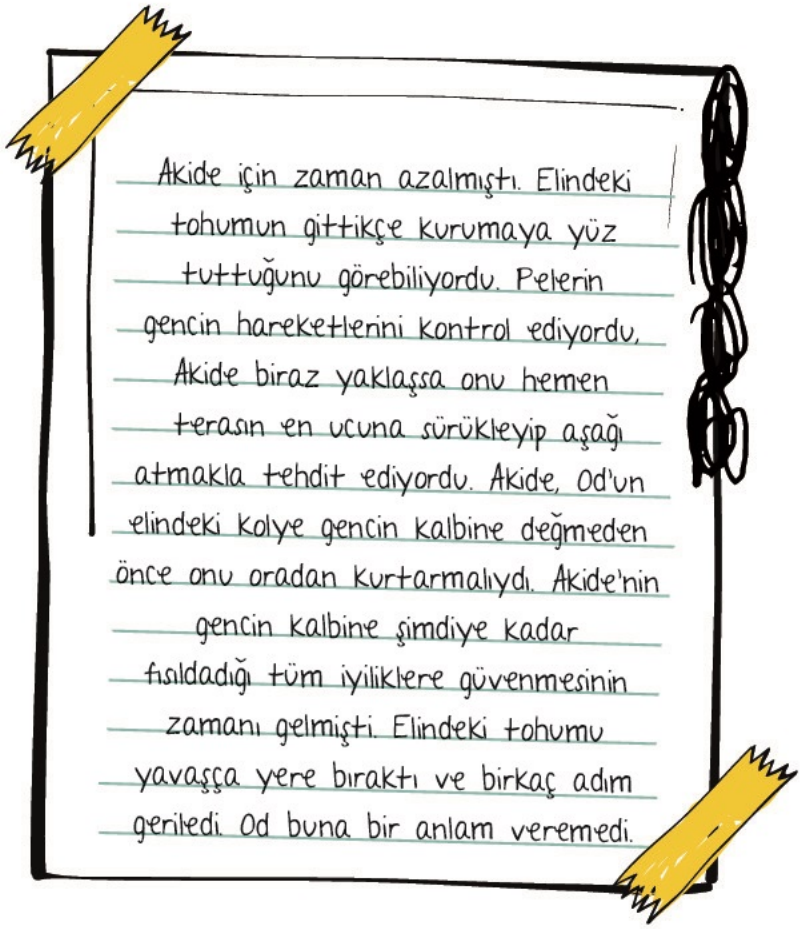
Arife baktı ki Mehmet dinî sembollerin önemini anlamıyor, bana döndü ve "Yusuf abi, şirk ajanları mesela **başka bir dinin sembolü**nü imanlı gencin boynuna assa Akide ne yapardı?" diye sordu. "Ooo, buradan iyi bir hikâye kokusu alıyorum." dedi Hamza.

Bilgi Notu

Müslümanların bir başka dinin simgesi olduğunu bilerek o dine ait sembolleri içeren şeyler taşıması, başka dinlere özel bayramlara, kutlamalara katılması imanı riske atan davranışlardandır.

Hepsi çevreme oturdu. Ben de hikâyeyi birkaç gün önce kaldığım yerden devam ettirmeye başladım. Bu sırada bir yandan anlatıyor bir yandan dizüstü bilgisayarıma kaydediyordum.

Akide bir gökdelenin çatı katına kadar kovaladığı şirk ajanlarının lideri Od ile karşı karşıyaydı. Od'un boynunda alev simgeli altın bir kolye asılıydı. Siyah işlemelerle bezeli kırmızı pelerini rüzgârda savruluyordu. Akide her şeyin bittiğini söyleyerek teslim olmasını istedi. Od, kızıl gözlerini kısarak son kozunu henüz oynamamış olmasının öz güveniyle yan taraftan birine işaret etti. Od bir hamleyle sanki görünmez bir el tarafından zorla yürütülüyor hissi veren imanlı genci kıskıvrak yakaladı. Gencin arkasında kırmızı bir pelerin uçuşmaktaydı. Pelerin sanki canlı bir varlıkmış gibi gencin boynunu sıktıkça sıkıyor, etek uçları gencin bacaklarına dolanıp onun hareket etmesine izin vermiyordu. Sadece rengini beğenip taktığı o kırmızı pelerin zamanla gencin bütün vücudunu kuşatmış, onu istediği yere götürmeye, istediğini yaptırmaya başlamıştı. Od'un hiçbir şey yapmasına gerek olmadan imanlı genç pelerinle tıpış tıpış ayağına kadar gelmişti. Od boşta kalan tek eliyle alev simgeli kolyeyi gencin kalbine doğru tuttu. Böylece imanlı genci siper etmiş, Akide'ye geri çekilmesi için tehditler savurmaktaydı.

Böylece sustum. Mehmet: "Ne, bu kadar mı? Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Ne oldu sence?"

"Yani imanlı genç bu, doğruyu yanlıştan ayırmıştır bence."

Diğerleri de onu onayladı. Asım o zaman gencin adının "Faruk" olması gerektiğini söyledi.

"Ya da 'Ömer' olabilir." dedi Oğuz.

Bilgi Notu

Faruk: Hak ile batılı birbirinden ayıran demektir. Peygamberimiz (sas) Hz. Ömer'e (ra) doğru ile yanlışı korkusuzca ayırdığı, kimsenin kınamasına aldırış etmeden hakkı haykırmayı seçtiği için bu lakabı vermiştir.

Radıyallahüanh (ra): Allah ondan razı olsun demektir; İslami bir saygı ifadesidir. Sahabe için söylenir.

"Olmuşken Hamza olsun." diyerek hepimizi güldürdü Hamza.

"Olsun. Faruk, Ömer ve Hamza olsun gencin ismi." dedim ben de. Hikâye bitene kadar bakalım daha hangi isimleri alacaktı?

"İsmi ne olursa olsun imanlı genç, doğrunun peşinden gitmiştir." dedi Arife.

"Peki, yaptığı yanlış neydi ki doğrusunu bulsun?" diye sordum.

"En başında Od'un kırmızı pelerinini giymeyecekti." dedi Mehmet üzerindeki Süvari Spor formasına bakarak. Asım "Aklını kullanmış ve kendisine düşmanlık yapana benzememesi gerektiğini anlamıştır." deyince "Ne aklı? Aklı geç. Asıl kalbini kullanmış ve sevmediğine değil, sevdiği kişiye benzemesi gerektiğini fark etmiştir." diye çıkıştı Şahin.

"Ya da benzemeye çalıştığı kişiye dönüşeceğini fark etmiştir. Dönüşmek istemediği birine benzemeyi cesaretle reddetmiştir." diye atıldı Hamza.

Bir müddet sonra çocuklar kendi aralarında "Bula bula kırmızı pelerin mi bulmuş giyecek, hayır sen süper kahraman mısın, nesin yani, ne alaka? Hem nerede takacaksın o pelerini, okulda mı?" diye karakterime söylenerek sahadan ayrılırlarken Zarife yanıma yaklaştı. "Aferin!" dedi kulağıma usulca. "Aferin!" Şimdiye dek duyduğum en sıcak kelime bu olmalıydı.

Bilgi Notu

Peygamberimiz (sas) ümmetinin kendi öz benliğini kazanmasına önem veriyordu. Bu nedenle "Kim bir kavme benzerse o da onlardandır."[10] buyurarak, müminleri (Allah'a ve peygamberler aracılığıyla indirdiği vahye inanan kimseleri) hem müşriklere (Allah'tan başka ilahların varlığına inananlara, Allah'ın kâinatı yönetirken ortakları olduğunu savunanlara) hem de ehlikitaba (Kur'an-ı Kerim'de genellikle Yahudiler ve Hristiyanlar için kullanılan tabir.) benzemekten sakındırmıştı.

[10] | Ebû Dâvûd, Libâs, 4.

Karışık Harfler

Asım'ın dediği gibi "Akılları coşturmadan beden coşmaz." Hadi, en kısa sürede bulmacayı tamamla! Tek yapman gereken yerleri karışmış harfleri düzene sokmak. Cevaplarını kontrol etmek için kitabın son sayfasına bakmayı unutma!

E H E L E Ş L M A L

B S L O E M

O M E T T

R N A Z A

İ H S B A A

7. bölüm

MUTLULUK NEYDİ?

Akide Spor futbol sahasının kenarındaki bankta elimde boş damacanamla oturduğum günün üzerinden çok hafta geçti. Çok çalıştık, antrenmanlarda çok terledik. Hamza, ben dâhil antrenmanlara gelen izleyicileri bile koşturdu. Arife mahallede Akide Spor reklamları dağıttı, esnafın ileri gelenleriyle görüşmeler yaptı, bir iş kadını gibi Akide Spor'u temsil ettiğini söyleyerek dükkânlara girdi çıktı. Tanıtımlar yaptı, broşürler bıraktı, desteklerini beklediğimizi anlattı. Muhtara, belediye başkanına gitti. Ben de başka takımlarla karşılaşma vaktinin geldiğini düşünerek birkaç eski okul arkadaşımdan çocuklarını getirip bizim takımla hazırlık maçı yaptırmalarını rica ettim.

Planlarımıza göre sessiz sedasız, basit bir hazırlık maçı olacaktı. Evdeki hesap futbol sahasına uymadı. Arife'nin tanıtımları sayesinde haber mahallede hızla yayıldı ve bir anda tribünler seyircilerle doldu. Oğuz bu kadar seyirciyi görünce iyice panikledi. Stresten donup kaldı. Soyunma odasında oturduğu yerden onu kaldırmak mümkün olmadı. Maça mecburen bir kişi eksikle çıktık. Maçın hakemliğini de Arife üstlendi. Kendisine süper hakem kostümü adını verdiği bandanalı bir kostüm tasarlayıp gelince kıramadık.

Maç iyi başladı. İyi derken, gol attık, süperdi anlamında bir iyilikten bahsetmiyorum, hiç gol yemediğimiz bir iyilik düzeyinden söz ediyorum.

Ortalara doğru Şahin kendisine son sürat gelen topu görmedi, top yüzünün orta yerine geldi. Rakip oyuncu öyle hızlı şut çekmişti ki topun üzerine Şahin'in yüzünün izi çıktı. Âdeta bir sanat eseri gibi işlenmişti. Patlamış topu devre arasında kalenin arkasındaki direğin üzerine çerçeveletip astık. Şahin bu sırada Maradona'yla görüştüğünü iddia etti. Maradona ona "Kaleye kendini zamkla yapıştır, başka türlü olmayacak." dediği için bundan sonra kendini kale demirine bantlayacakmış.

Tabii bunları sayıklayarak söylüyordu. Neyse ki bir süre sonra kendine geldi de söylediği şeylerin tuhaf olduğunu anladı.

"Alt tarafı bayıldın, rüya gördün." dedi Arife. "Şu büyükler de dramayı ne çok seviyor."

Pelerinini savurmasıyla Şahin'i titretip kendine getiren bir rüzgâr oluşturduktan sonra hakemlik görevine geri döndü.

Hazırlık maçındaki tuhaflıklar bununla sınırlı kalmadı. Zarife'nin hazırladığı dev pankart, taç noktasında topun başında bekleyen Mehmet'in kafasına düştü. Mehmet'in başına davetsiz misafirliğe gelen pankartta "Akide Spor Başımıza Gelen En Güzel Şey" yazmasa iyiydi. Çocukcağız tam kendini toparlayıp ayağa kalkmıştı ki seyircilerden birinin moral alkışı vereceğim derken elindeki "Akide Spor Başımın Üstünde Yerin Var" yazılı pankartı Mehmet'in kafasına düşürmesi bir oldu. Tamam, bitti artık, daha da başına bir şey gelmez herhâlde dedikten birkaç dakika sonra Asım'ın rakip kaleye çektiği şut kale direğine çarpıp geri sekti ve hızla Mehmet'in kafasına isabet etti. Neyse ki ciddi bir durum yoktu.

Gel gör ki kafasına üst üste pankart darbeleri yiyen Mehmet'in kesik kesik, git gelli hafızası maç boyunca ona zor anlar yaşattı.

Kendisini basketbol maçında sandı, kaleye smaç basmaya çalışırken kale direğini çökertti ve maç durdu. Arife çıldırdı. Ardından sahanın ortasında kendini mutfakta sanıp sahanda yumurta yapmaya koyuldu, maç durdu. Sonunda Arife'nin sarı kartıyla mecburen Mehmet'i çıkartıp yerine Oğuz'u geçirdik. Neyse ki Oğuz'un heyecanı biraz geçmiş gibiydi. En azından başı, omzu ve kolları durmuş, sadece bacakları titriyordu. Öyle çok titriyordu ki hiç kımıldamadan durduğu hâlde bacakları titrerken bile pas atabiliyordu. Bitti mi? Elbette bitmedi. Bu defa olanlar takımla ilgili değildi.

Maçın 85. dakikasında izleyenlerden biri sahaya atlayıp yanında getirdiği topu yere bıraktığı gibi rakip kaleye doğru koştu. Hepimiz şaşkındık, onu durdurmayı akıl edemedik. Asım ayağında top kalakaldı. Kendi topuyla sahaya fırlayan çocuk, rakip kalecinin şaşkın bakışları altında golü attı.

Hey güzel Allah'ım! Onca ay çalış, didin, uğraş, sonra kalk hazırlık maçı düzenle, seyircinin biri kendi topuyla gelsin, rakibe şak diye bir gol atsın, olacak şey değildi. Rakip takımın oyuncuları da ne olduğunu anlamadan soluğu hakemin yanında aldı.

Çocuk, "Kazanırsanız ben de gazetelere çıkmak istiyorum, pirim falan da verirsiniz, şöhret olurum." dedi.

"Sebep?" diye sordu Arife. Sonra aralarında kendini tekrar eden, kısır döngülü, tuhaf bir konuşma geçti.

"Ee, gol attım"

"Ama sen takımda değilsin."

"Olsun, attığım gol mü, gol."

"Ama takımda değilsin."

"Fark etmez, gol attım. Kaleye girdi."

"Takımda değilsin."

"Ama süper şut çektim."

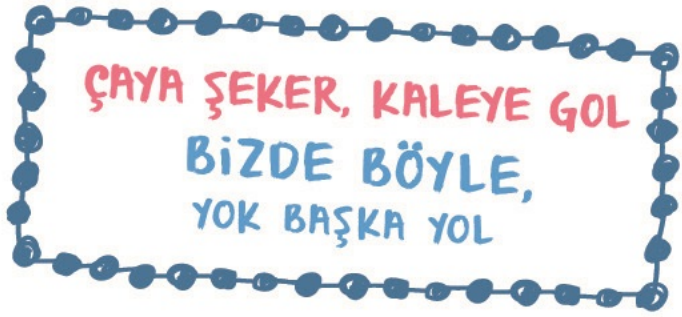
Arife son noktayı koydu:

"TAKIMDA DEĞİLSİN DEDİİİİM. Takımda değilsen yaptığın şeyler sayılmaz."

"Ama süper bir şey yaptım."

"Süper ya da değil, fark etmez."

Elinde hızlıca karalanmış yeni pankartıyla çıkagelen Zarife "Çok yazık!" dedi. "Takımda olsaydın sahada koşmanın bile bir anlamı ve değeri olurdu, bak Hamza'ya."

Gerçekten de Hamza, 88 dakika boyunca hiç hızını kesmeden koşturup durmuştu. Gol atamasa da seyircinin gözünde şimdiden bir kahramandı. Takımda olduğu için koşmasının hepimiz için bir anlamı, değeri ve özelliği vardı. Sahadaki diğer arkadaşlarına da güç veriyordu.

Arife de Zarife de haklıydı. Bir takıma dâhil olduğunda yaptığın şey o takım içinde değer kazanırdı. Tıpkı hikâyemdeki gencin imanı seçtiğinde tüm davranışlarının kıymet göreceği gibi. İman tohumu kalbinde yeşerirse o andan itibaren yürümesi, konuşması, oturması anlam kazanacaktı. Açlığının da bir anlamı olacaktı, tokluğunun da... Dizlerine eğilmesi rükû olacak, yere kapaklanması secde olacak, okula giderken Allah rızası için çalışıyor olacak, sofradan kaldırdığı bir tabak ona sevap kazandıracaktı. İman takımı onun her hareketine, her sözüne, her düşüncesine değer katacaktı. Kalbinde iman

tohumu yeşermemiş kimselerin bu dünyaya kattığı iyilikler iman takımında yer almadıkları için geçerli bir gol olamayacaktı.

Sahaya atlayan çocuğun golünü geçersiz kabul eden hakem, maça devam düdüğü çaldığında ben de düşüncelerimden sıyrılıp tekrar hazırlık maçına odaklandım. Son iki dakikamız vardı, iyi değerlendirmeliydik. Şahin gözlerini kısmış, Hamza koşu hızını artırmış, Asım çevik hareketlerle topu gözlemekteydi. Oğuz da işte, her zamanki gibi titrek bacaklarla üzerine gelen toplardan kaçıyordu.

Hazırlık maçında hedefimiz önceki mahalle maçlarına nazaran daha az farkla yenilmekti. En olmaz dediğimiz şey oldu ve son dakika Oğuz'un asisti ve Asım'ın golüyle 1-0 yendik. Tabii bunda Hamza'nın rakip takımı haşin bakışlarıyla korkutmasının da büyük rolü vardı. Kaleye yaklaşanlara öyle bakışlar atıyordu ki çocukların ayakları birbirine dolanıyor, attıkları şutlar bir türlü kaleye ulaşamıyordu. Sonuçta kazanmıştık. Şampiyonayı kazanmışız da kupa kaldırmışız gibi bir zafer sevinci, bir coşku... Görülmeye değerdi. Alt tarafı hazırlık maçı demedik, sevincimizi doya doya yaşadık.

Şükür secdesi yaptık, tekbirlerle coşkumuzu mahalleye haykırdık. "Kırk gün kırk gece kutlama yapacağız." dedik. Kutlamaların ikinci gününde Oğuz elinde koca bir tepsi etle ve başına üşüşen bir yığın sinekle birlikte sahaya geldi.

Tepsideki etler özenle paketlenmişti. Her paketin üzerinde isimlerimiz yazıyordu.

Oğuz: "Bu kurban size. Babam kesti."

Hamza bunu duyunca birden kabardı: "Ne münasebet? Bize niye kurban kesiyormuş?"

"Kesivermiş ne olacak? Adak adamış babam."

"Hii! Bir de bize mi adamış? Olmaz öyle şey, Allah'tan başkası adına kurban kesilmez. Kesilir mi Yusuf abi, kesilmez. Bir şey söylesene, kesilmez desene. Desene, de, bir şey de."

Doğru, kesilmezdi. Başkası adına kesilen, başkasına adanan bir kurbandan mümin kimseler de yiyemezdi. Ama işin içinde başka bir şey var gibi hissettim. Hamza gibi konuya atılmayışım o yüzdendi. Bir yandan Şahin, diğer yandan Asım, Allah'tan başkası için kesilen hayvanların etlerinin müminlere haram olduğunu, bu nedenle her ne kadar pirzolalara deli olsalar da alamayacaklarını söyleyip Oğuz'u çileden çıkardı.

Yok efendim biz mitolojik varlıklar mıymışız, bize neden kurban adıyormuş, çizgi romandan mı fırlamışız, sıradan insanlarmışız, Cahiliye Dönemi'nde miymişiz? Konuştular da konuştular. Canına tak eden Oğuz: "Allah u Ekber... Yahu babam kurbanı size adamadı, başkası adına da kesmedi ki. Allah'ın adıyla kesti ama ben etlerden size getirdim."

Hamza bir anda az önce onca şeyi söyleyen kendisi değilmiş gibi tavır değiştirdi ve paketler arasında ismini bulmaya koyuldu.

"Hah, o zaman olur. Offf hatta pirzola olur, kaburga dolması olur. Olur yani."

Bilgi Notu

İbadetler, dünyaya yönelik fayda ve çıkarlar değil yalnızca Allah'ın rızasını kazanmak için yapılır. Kurban keserken de amaç Allah'ın rızasını ummaktır. Bunun yanında Allah'ın yasak/haram kıldığını helal; helal kıldığını ise haram saymak, Allah'tan başka varlıklar önünde secde etmek de imanı tehlikeye sokar.

Onlar et paketlerini paylaşırken ben de kale önüne yerleştirdiğim taburemde yerel gazetedeki muhteşem ötesi mahalle haberlerine bakıyordum. Esnaf yemekleri, sucu reklamları, kayıp eşyalar, düğün

davetleri arasında Akide Spor'un hazırlık maçına dair haberleri görünce şaşkınlıkla tabureden kayıp yere kapaklanıverdim.

"Şuna bakın, defans oyuncularından ümit vaat eden, genç yetenekler diye bahsetmiş." dedim.

Oğuz bunu duyunca Hamza'ya şapka çıkardı: "Merhaba, Ümit Vaat Eden Bey!"

"Asıl size merhaba, Genç Yetenek Beyefendi!" dedi Hamza.

Şahin'den "Uzun süredir kendisinin bile bilmediği kadar derin kuyularda gizlenen yeteneğini sonunda konuşturan kaleci." diye bahsedildiğini okuyunca herkes coştu. Asım'ın şutları, Mehmet'in üst üste yaşadığı talihsiz kazalara rağmen rakip oyuncunun ayağından ustalıkla kaçırdığı topları hatta Zarife'nin tribünleri coşturması, Arife'nin adaletli hakemliği bile yazıyordu haberde. Herkesin bir anda kalbi kocaman olmuş, içine bir dünya daha sığmıştı sanki. Ağızlarımız gülümsemekten kulaklarımıza değecekti neredeyse. Karnımın açlığını da unutmuştum. Yani kısmen. Hâlâ burnuma evde beni bekleyen elbasan tavamın kokusu geliyordu.

Ne olduysa sonraki günlerde oldu. Asım sahaya yine bulmacasıyla birlikte geldi. Yüzünden düşen

bin parçaydı.
"Hâlâ mı bitmedi?" diye sordum hâliyle.
"Yoo, bitti. Dün gece çözdüm." dedi omuzlarını düşürerek.

İnanamadık, haftalardır bitirmek için uğraştığı bulmacası bitmişti ama Asım mutlu değil miydi? Ardından Hamza'ya gözüm takıldı. Olduğu yerde duruyordu. Koşmuyor, sahayı turlamıyor, amuda kalkmıyor, yerinde zıplamıyordu.

"Aman, koş koş nereye kadar?"

Arife hayalindeki süper kahraman kostümünü tasarlamıştı, elinde kostümle öylece sakin duruyordu.

Şahin ilk defa bir maçta topun geldiğini görmüş ve yakalamıştı. Yanlışlıkla da değil, bilerek yakalamıştı üstelik.

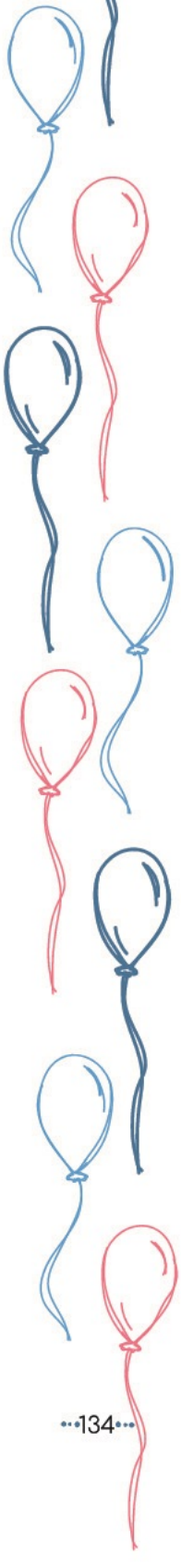
Büyük bir boşluğa düştü takım. En çok istedikleri şeyler hem de hiç beklemedikleri bir zamanda gerçekleşmişti, yine de kimse mutlu değildi.

Gazetede Akide Spor'un başarısını okuyan konu komşu evimin mutfağını yöresel yemeklerle doldurmuştu, buna rağmen ben de huzursuzdum. Yağlamalar, sarmalar, kebaplar öylece beni bekliyordu. Elim hiçbirine gitmedi.

Tamam başta mutluyduk, heyecanlıydık, coşkuluyduk, sonra hepimize bir mutsuzluk hâli yapıştı. Gerçi benim mutsuzluğumun sebebi teslim tarihi gittikçe yaklaştığı hâlde hâlâ bitmeyen hikâyem de olabilirdi, o sırada bunu kestirmek güçtü. Ancak çocuklardaki mutsuzluk gerçekten merak uyandırıcı ve çok şaşırtıcıydı.

Mutlu ve huzurlu hissetmek için ne yapmak gerektiğini tartıştılar. İçlerinden bir tek Mehmet'te büyük bir değişim yoktu. Sebebini öğrenmek için Asım onu sorguya çekti, bir sonuç alamadı. Mehmet onlardan farklı olarak ne yapıyordu da mutluluğu hâlâ azalmamıştı?

Gün boyu onu takip etmeye karar verdiler. Böylece ben de aylar öncesinde futbol sahası çevresinde kullandığım müthiş kamuflaj tekniklerimi kullanarak takibe katıldım. Günün ilk ışıkları evlere yansırken Mehmet evden yüzü asık çıktı. Hayret, hani mutluydu? "Dün akşam mutlu görünüyordu." dedik. Peşine takıldık. Gün boyu birçok insana yardım etti.

Birinin poşetlerini taşıdı, birilerine selam verdi, dükkânlara girdi çıktı, yaşlılarla sohbet etti, çocuklara balon dağıttı, arkadaşlarının derdini dinledi, ödevlerine yardım etti.

Her birinde biraz daha, azar azar yüzü aydınlandı. Gün ortasında futbol sahasına geldiğinde yanımızda her zamanki güleç yüzlü, mutlu Mehmet duruyordu. Sonra mutluluğu bir anda şaşkınlığa döndü, meğer kamuflaj kıyafetlerimizi çıkarmayı unutmuşuz da şaşkın şaşkın ona bakıyormuş. Sonuçta çocuklar, Mehmet'ten örnek alıp yapmaları gereken şeyin **salih amel** işlemek olduğunu anlamanın verdiği rahatlıkla evlerine döndü. Demek ki **mutluluk tek başına kazanılan bir şey değildi.**

Bilgi Notu

Salih amel: Dinimizin yapılmasını emir veya tavsiye ettiği, iyi, doğru, tüm canlılara faydalı ve sevap kazanmaya vesile olan işlere salih amel denir. Mümin hem kendi mutluluğu hem de toplum huzuru için salih amelleri çoğaltır.

Ben de saha kenarındaki bankta imanlı gencin doğruyu, yanlışı birbirinden ayırarak iyi ve güzel işler yapmasını sağlayan **tevhid muhafızlarının** hikâyesini yazmaya koyuldum. Asım yanıma yanaştı: "Bence imanlı gencin adı **Muhsin** olmalı. Herkese yardım ederek kalbini tüm insanlığa açmalı, herkese **ihsan**da bulunmalı. Böylece mutluluğu derinden hissedebilir. Mutluluk kalbe girerse imanı da kuvvetlenir."

"Mutlu olan insanın imanı kuvvetlenir yani, öyle mi?"

"Mutluluk, içinde bulunduğu durumdan razı olma hâli değil mi?"

"Allah'ın verdiği şeylerden razı olur, diyorsun."

"Evet, belki de ismi Rıza olmalı." dedikten sonra çantasını omzuna atıp gitti.

Bu gidişle imanlı gencin adını asla koyamayacağımdan endişe ettim. Her özellikle ismi değişiyordu. Şimdiye kadar bulduğumuz hiçbir isim tam olarak bütün özelliklerini karşılamadı.

Bilgi Notu

Muhsin: İyi ve güzel işler yapan, iyilikte bulunan kimse.
İhsan: Genel olarak iyilik ve lütufta bulunmak, bir işi en güzel şekilde yapmak.

"Erkek ve kadından kim mümin olarak salih amel işlerse elbette onu (dünyada) güzel bir hayatla yaşatırız. Ve (ahirette) onlara mükâfatlarını, yapmakta olduklarının en güzeliyle veririz." [11]

[11] Nahl Suresi, 97. ayet

Bul Bakalım

Aşağıdaki bulmacada bir mesaj saklı. Anahtar kelimeleri bul! Kelimelerin bulunduğu kutucukları yeşile boya! Bulduğun kelimelerden anlamlı bir cümle oluştur ve mesaja ulaş! Dikkat et, örnekte gösterildiği gibi bulmacadaki kelimelerin sonunda ekler olabilir.

Saklı mesajı bulduktan sonra kitabın son sayfasından kontrol etmeyi unutma!

K	İ	N	O	Y	J	M	Ü	M	İ	N	P	B
R	M	A	F	I	B	Z	P	O	N	Z	N	O
H	A	B	M	U	T	L	U	L	U	K	J	Z
O	N	Z	K	A	H	I	T	Ö	B	V	Ğ	U
P	D	Y	L	M	Z	V	Y	Ğ	Ş	V	Ü	M
M	A	K	G	E	M	Ö	G	V	Ç	N	Ü	S
F	L	M	Z	L	U	T	Ş	Ü	N	K	Ç	A
I	V	U	L	Z	I	K	L	O	C	A	I	M
T	C	G	İ	R	E	R	S	E	O	L	M	G
R	A	Z	I	J	N	I	P	M	Ö	B	Ç	O
Y	P	F	T	L	Ğ	Ş	J	I	F	E	T	U
Z	G	K	U	V	V	E	T	L	E	N	İ	R
F	K	L	G	J	U	N	Y	R	L	B	S	L

8. bölüm

PES ETMEYE BİR KALA

Derbiye doğru rakip takım oyuncuları mahallede birtakım söylentiler yaydı. Tabii ki bunlar bir bir kulağımıza gelmeye başladı. Arife söylentileri duyunca öyle üzüldü, öyle üzüldü ki kendisini eve kapattı. Bir hafta boyunca evden çıkmadı. Zarife'nin dediğine göre evde de pek düzgün yemek yemiyormuş, sürekli pencereden dışarıyı seyrediyormuş. Asım antrenmanlarda attığı gollerin videolarını, Şahin kurtardığı tek golün sevinç fotoğrafını Arife'ye gönderdi. Başarılara odaklanırsa takımla ilgili söylentilere kulak asmaz, diye düşündüler.

Aslında Arife'yi üzen şey takım hakkında söylentiler değildi, sonuçta bu takım iki yıl boyunca yediği açık ara gollerle birçok söylentiye konu olmuştu. Mesela bir defasında "Akide Spor ancak çay içindir!" diye rakip takımın alaylarını dinlemişlerdi. Hatta Hamza'nın dediğine göre çay markalarıyla anlaşıp Akide Spor'un resmini paketlere basmışlardı. Futbol sahasına "Akide Spor çaya karıştı, eridi gitti!" diye pankart asmışlardı. Mahallenin orta yerine kocaman bir telefon maketi yerleştirmiş, yanına da "Aradığınız Akide Spor'a şu an ulaşılamıyor." diye yazmışlardı. Mahallede ne kadar dönerci varsa hepsinin camına "Akide Spor gollere doymadı, siz dönerle doyun." diye yazı yapıştırmışlardı. Dönerciler sabah camların hâlini görünce çocukları epey kovalamış tabii, o başka.

Diyeceğim o ki Arife bundan çok daha kötülerini duymuştu. Şimdi onu üzen şey söylenen söz değildi, Akide Spor'un Allah tarafından unutulduğunu söyleyen kişiler için üzgündü. Çünkü söylenenin doğru olmadığını; Allah'ın hiçbir yarattığını unutmasının, ihmal etmesinin, geride bırakmasının mümkün olmayacağını iliklerine kadar hissediyordu. Benim de duyduğumda tüylerimi ürperten şey, söyleyenlerin imanlarının tehlikeye girmiş olmasıydı. Çok üzücüydü.

Derbi maçının tarihi yaklaştıkça herkes çok gergindi. Bu konuda beni en çok şaşırtan, normalde her durumda sakin kalabilen, iyimserlik prensesi Zarife oldu. Bir gün mutsuz, huzursuz, sinirli hâlde geldi sahaya. Sürekli "Katılmıyorum." demekten başka şey yapmadı. Onu öyle görünce başta yine Arife'yle karıştırdım sandım ama hayır, karşımda mutsuz, huzursuz, sinirli duran kişi Zarife'ydi ve hiçbir şeye katılmıyordu.

"Hava çok güzel, değil mi Zarife?"

"Katılmıyorum."

"O zaman hava kötü, öyle değil mi Zarife?"

"Katılmıyorum."

Ne söylesek katılmayarak günü geçirdi. Oğuz "Elimdeki top değil mi?" diye sordu, ona bile katılmadı. "Biz bu maçı alırız." dedik, katılmadı. "Yeniliriz kesin." dedik, ona da katılmadı. Asım ve Hamza çok hırslandı. "Bugün en az bir şeye katılacak." dediler. Bunu bir yarışmaya döktüler. Zarife'yi bir şeye katılmaya mecbur bırakmak için akıllarına gelen her şeyi yaptılar. En sonunda Arife yeni tasarladığı süper kahraman kostümüyle geldi, Zarife'nin kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra bize döndü, "Hadi, sıkıysa katılmasın." dedi.

Zarife nefesini tuttu, yanaklarını şişirdi, şişirdi, sonunda nefesini verirken "Katılıyorum tabii ki!.." deyince hepimiz şaşırdık. "Nasıl yaptın, süper güç mü bu?" diye sorduk Arife'ye. Pelerinini savurarak yanımızdan geçerken Arife sakince "Ayet söyledim." deyiverdi. Asım bunun çok akıllıca olduğunu itiraf etti, kendisinin aklına neden gelmediğine hayıflandı.

Bazen Arife'nin sadece sekiz yaşında olmasına hayret ediyordum. Tabii ki ayetlere katılmamak, onların varlığını reddetmek ya da şüpheye düşmek, Kur'an'ın tamamı ya da bir kısmını inkâr etmek **küfür**dü. Zarife her şeye katılmazlık edebilirdi ama bir ayete asla. Ben de bunu hemen hikâyemde kullanmaya karar verdim tabii. **Tevhid muhafızı** Akide'nin 6236 inci tanesini tek bir ipe dizerek gencin kalbini bu iple çevrelediği bölümü işte böyle yazdım. Bu bölümü çocuklara okumadım çünkü okusam Zarife o gün ona da katılmayacaktı. Normalde yazılarıma bir tek o iyimser yaklaşırdı. Oysa o gün hiç de iyimser hâlde değildi. Boş yere moralimi bozmayayım, dedim ve o bölümü geçtim.

Bilgi Notu

Küfür: Din adına tebliğ ettiği konularda Peygamberi (sas) tasdik etmemek, onaylamamak, yalanlamak anlamında inançsızlığı ifade eden bir terimdir. Sadece yalanlamak, kabul etmemek de değil üstelik, dinin asıllarını ve farzlarını, Kur'an ayetlerini küçümsemek ve reddetmek ve tabii ki Müslümanlığı terk ederek başka dine geçmek de küfür sayılmaktadır.

Bir antrenman sırasında futbol sahasını piknik için gelen anaokulu öğrencileri bastı. Tabii biz de misafirperver sportif insanlar olarak sahamızda piknik yapmalarına izin verdik. Bunda ailelerinin getirdiği tepsi tepsi böreklerin, mozaik pastaların, makarna salatalarının ve biber dolmalarının etkisinin olmadığını söyleyemem. Çocuklar futbol topunu görünce pikniği unutup oynamaya koyuldu. Biz de ailelerin yoğun (!) ısrarına dayanamayarak sofralara kurulduk. Buraya kadar bir sorun yoktu. Asıl sorun, anaokulu öğrencilerinin Akide Spor'la maç yapmaya girişmesinden sonra yaşandı. Oğuz hayatında hiçbir antrenmanda, hiçbir maçta bu kadar koşmadığını söyledi. Maç boyunca bacaklarını ısıran, ayaklarını çiğneyen, sırtından omuzlarına çıkıp minicik elleriyle gözlerini kapatmaya çalışan

çocuklardan kaçmak için sahada olanca hızıyla koştu durdu. 20 Ocak'ta yapılacak derbi maçında o günkünün üçte biri kadar koşsa yeterli olurdu. Hamza, Oğuz'un koştuğunu görünce gaza geldi.

"İşte budur, bize gereken aksiyon bu!" diye coşkuyla sahaya fırladı. Anaokulu çocukları Hamza'nın bacaklarına yapıştıkları için bir adım bile kıpırdamasına izin vermediklerinde işin rengi değişti.

Asım her defasında gerilip serbest atış kullanacakken çocuklardan biri kıkırdayarak gelip topu elleriyle kapıp kaçırıyordu. Asım "Ama faul bu, faul yapılıyor, hakem yok mu, hakeeem!" diye bağırarak sağa sola bakınsa da çocukların umurunda değildi. Günün sonunda bizimkiler anaokulu çocuklarından peş peşe 9 gol yiyince oturup ağlaştılar. Arife "Çocukları mahcup edecek değildik, bilerek yenildik." gibi bir söylenti yaydı etrafa. "Akide Spor çocuk gelişimini destekler, onlar bizim geleceğimizdir." gibi pankartlar hazırlayıverdi iki dakikada. Yine de mahallede çıkan söylentiler kesilmedi. Gazetede, "Kendisini Eski Futbolcu Olarak Tanıtan Akide Spor Antrenörünün Gerçek Yüzü" başlığıyla haberler çıktı. Oysa ben kimseye eskiden futbolcuydum dememiştim.

Hamza:

"Ne demek futbolcu değildim?"

"Değildim."
"Ama kariyerini futbol üzerine kurduğunu söylemiştin?" dedi Asım şaşkınlıkla.

"Evet, doğru. 'Endüstriyel futbol çağında futbol taraftarlığı, tüketim ve maç seyri sırasındaki beslenme alışkanlıkları, yöresel lezzetlerin maç zevkini arttırması' konulu yüksek lisans tezim var. Yazmaya ilk bu tezle başladım. Kariyerimi bunun üzerine kurdum."

Hamza hiç anlamadığım bir sebeple üzerime atladı ve beni sarsmaya başladı.

"Yani sen futbolcu değil misin?"

Hayır, ben futbolcuyum demedim ki nasıl öyle anladılar, hayret. Neyse ki bir süre sonra sakinleştiler. Anlaştık ya da ben öyle sandım. Her şey yoluna girdi, bir düzen tutturduk, artık başarı merdivenlerini bir bir tırmanıyoruz derken böyle bir düşüş herkese ağır geldi. Aslında büyütülecek bir şey yok sanıyordum. Söylentiler unutulur gider, tekrar antrenmanlara geri döneriz diyordum. Öyle olmadı. Bir gün antrenman için sahaya gittiğimde kale direklerinin yerinden sökülmüş olduğunu gördüm.

Şahin topun üzerine çömelmiş, Oğuz yine kafasını formasının içine gömmüş oturuyorken Hamza tribünlerdeki sandalyeleri topluyordu.

Şahin, "Bizim kaderimizde kazanmak yok Yusuf abi, boşa uğraşmayalım artık." dedi.

"Gücümüz yetmiyor, demek ki bizlik bir şey değilmiş." dedi Oğuz.

"Anlayacağın, **kader**imize razı oluyoruz, Yusuf abi." deyince Asım, kafam iyiden iyiye karıştı.

Çocukların tavrının kadere rıza ile ilişkisini çözememiştim. Daha çok pes etmek gibiydi. Ellerinden gelenin tamamını yapmamışlardı ki. Zaman vardı. Çalışacak ve ocak ayında o maça çıkacaktık. Üstelik Allah insana gücünden fazlasını asla ama asla yüklemezdi, başımıza bir zorluk geldiyse bu bizim o zorluğu aşacak yeteneklerle yaratıldığımızı gösterirdi.

Maça çıkmadan çocuklar sonucu olumsuz görüp çalışmayı bırakmışlardı. Maça çıkarız ama işler yolunda gitmez ve yenilirsek sonuca rıza gösterir, "Kaderimizde yazanın bu olduğunu anladık, **kaza** yerini buldu." derdik. Bir maçta işler ters gitti diye pes etmek, havlu atmak doğru gelmedi bana. Çocuklar o sırada çok büyük bir duygusal yük

altında olduğu için baskı kurmak istemedim, oluruna bıraktım. Onlara biraz zaman tanımak istedim.

Bilgi Notu

Kader ve Kaza: Allah'ın her şeyi ilmine ve iradesine uygun olarak en ince ayrıntısına kadar planlamasına "kader", bunların planlandığı şekliyle meydana gelişine ise "kaza" denir.

Asım üzgün hâlde yanıma geldi ve "Futbolcu olmasan da senden epey şey öğrendik. Seni de çok yorduk kusura bakma." dedi. Arife elinde kırık pankartlarla yanaştı. Zarife, Mehmet hepsi teker teker yanıma geldi. Hediyeler hazırlamışlar, onları verdiler. Hepsini kucakladım, sevgi seli içinde sürüklenerek sahadan çıktım.

Aylar önce elimde damacanayla oturduğum banka çöktüm. Ben de kendimi başarısız hissediyordum. Sahaya dönüp son defa baktım. Çocuklar birbirleriyle vedalaşıyordu. Asım kolundaki kaptan bandını çıkarıp saha kenarında çimlere gömdükten sonra kafası önde, çantasını sürükleyerek sahadan çıktı. Arife ve Zarife her zamanki gibi ayrı yönlere ilerledi.

Ertesi gün, sonraki ve ondan sonraki ve daha sonraki günler saha kenarındaki banka gitmeye devam ettim. Boş sahaya bakıp elimdeki deftere notlar alıyordum.

Kelimeler kalbimden zihnime hücum ediyor, kalemi tutan parmaklarım düşüncelerimin hızına yetişmekte zorlanıyordu. Sanki kalbimde bir tohum yeşermişti. Ne zaman ekildiğini tam olarak bilmediğim tohum gün geçtikçe serpilip gelişti. İmanlı gencin öyküsü gün geçtikçe toparlanırken futbol sahasının çimleri, üzerinde top oynanamayacak hâlde büyüyordu. Maç oynanacak olsaydı, artık neredeyse zamanı gelmişti. Altı ay önce boş damacanamla oturduğum bankta imanlı gencin son sayfasını yazıyorken yanıma sessizce biri yaklaştı.

"Bence artık sen de vazgeçmelisin Yusuf abi." dedi Hamza.

Bir şey söylemek istedim, tavsiye vermek, nasihat etmek, geçecek üzülme demek, her şey bu gergin zamanlardan oluyor diye açıklamak... Onun yerine sessizce oturdum, bekledim. Hamza içini döktü. Nasıl bu kadar gerildiklerini, neden umutsuzluğa düştüklerini, niçin vazgeçtiklerini anlattı.

Sonra elimdeki notlara bakıp sordu: "Neden Akide, gencin kalbine ekip geçmiyor tohumu? Eksin, olsun bitsin. Gencin gücü bir **tevhid muhafızına** yetmez ki zaten. İlla onun gönlü olacak diye beklemek herkese eziyet değil mi?"

"Birini seni sevmeye zorla ikna edebilir misin?"

"Sevmekten bahsetmiyorum ki inanmaktan bahsediyorum ben."

"İkisi aynı şey zaten. Allah'ı, tüm kalbini O'na adayacak kadar seviyorsan O'na inanıyorsundur. O zaman meleklerine de gönderdiği kitaba da mesajları sana ileten peygamberlere de kavuşma günü ahirete de inanıyorsundur. Sevmeden bunlar olur mu? Zorla iman olur mu Hamza?"

Bir süre ayaklarımızı banktan sarkıtarak sessizce oturduk. "Belki de çimleri biçmeliyiz, ne dersin?" dedim. Göz göze geldik. Hamza'nın göz bebeklerinde kalbindeki çiçeğin izlerini görebiliyordum. Hamza'nın iman tohumu bir kardelen çiçeğiydi. Her türlü zorluğa karşı dimdik duruyordu.

Gün boyu birlikte çimleri biçtik, ayrık otlarını topladık. Bir süre sonra aramıza Şahin de katıldı. Kale önündeki ayrık otlarını ayıklarken rakip takım kalesinin önündeki otları da sökmemizi söyleyince önce konduramadım ama sonra olayın farkına vardım.

Şahin epey keskin görüyordu. Ta karşı kalenin önündeki çimleri bile görüyordu hem de.

"Gözlükler yakışmış." dedim. **"Zaten mümin, her türlü kınayıcının kınamasından endişe duymayan kişidir."** dedi. "Ooo, ayete pas attın Şahin. İyiydi bu..."

Bilgi Notu

Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse o zaman Allah, (sizin yerinize) kendisinin onları, onların da kendisini sevdiği, müminlere karşı gayet alçak gönüllü/yumuşak, kâfirlere karşı da oldukça onurlu ve sert bir toplum getirir ki onların bütün çabaları Allah yolundadır ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar. Bu Allah'ın lütfudur ki onu dilediğine verir. Allah lütfu geniş olandır, (her şeyi) bilendir.[12]

Çimleri biçip etrafın yeterince temizlendiğinden emin olduktan sonra soyunma odası olarak kullandığımız konteynıra girdik. Kapıyı açtığımda gördüğüm manzaraya inanamadım. Konteynırın duvarları kağıtlarla kaplanmış, ortaya bir masa konmuş;

[12] | Maide Suresi, 54.Ayet

Asım, Oğuz ve Mehmet odaklanmış şekilde harıl harıl bir şeyler yazıyordu.

Bizi ilk fark eden Asım oldu.

"Hah, geldiniz mi? Harika taktikler öğrendik Yusuf abi. Bunlara mutlaka bakmalısın." dedi.

Elime tutuşturdukları kâğıt tomarına daldım. "Hani sizin kaderinizde şampiyonluk yoktu, ne oldu?" diye sordum.

"Biz öyle bir şey mi dedik, biz kadere iman ediyoruz da sen bizi yanlış anladın, yok sen yaşlandın da kulakların duymamış, artık ihtiyarladın, pes etmek için kendine bahane arıyorsun." diyerek bir süre çevir kazı yanmasın'ı oynadık yine.

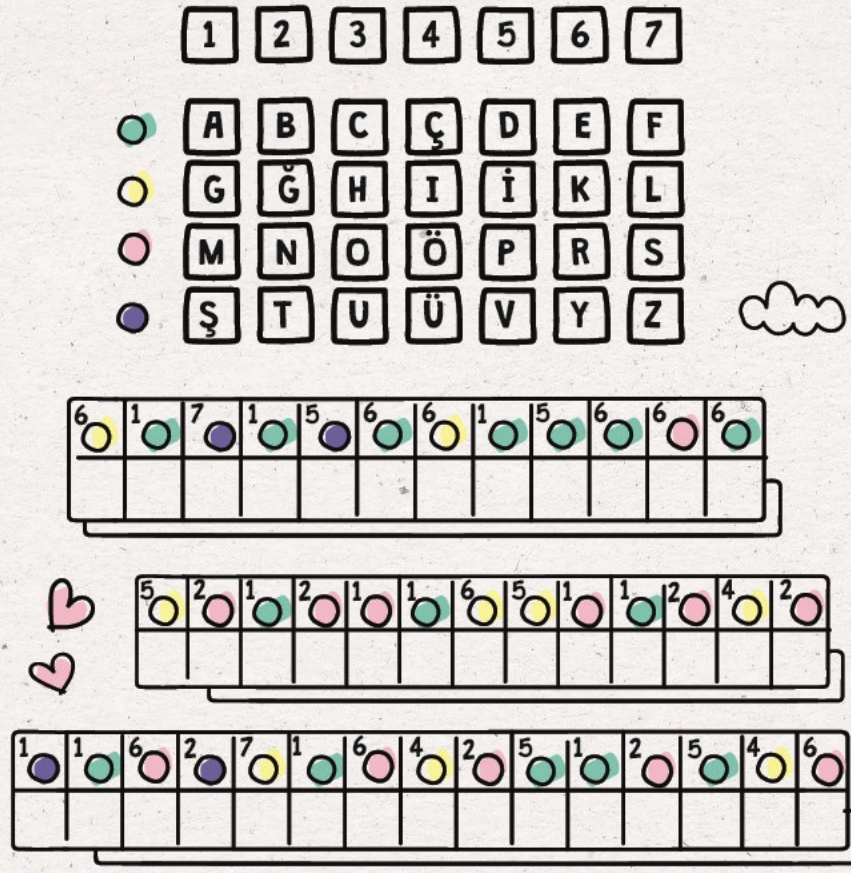
Oğuz "Sen nasıl oldu da bizden vazgeçmedin Yusuf abi?" deyince yerimden doğrulup konteynırın duvarına asılı sözleşmeyi alıp geldim.

"Sözleşmemiz var. Sözleşmeyi ihlal edip ansızın, hiç beklemediğim bir anda, tercihen cümle âlem içinde su balonuyla vurulmak istemiyorum."

Böylece tekrar çalışmalara döndük.

Pes Etmeye Bir Kala

Renkli simgelerden yola çıkarak cümleyi bulmaya ne dersin? Her harf, bir simge ve sayıyla kodlanmıştır. Hadi, bulduğun cümleyi sevdiklerinle paylaş! Cümleyi kontrol etmek için kitabın son sayfasına bakmayı unutma!

9.bölüm

DERBİYE GERİ SAYIM

Derbiye çok az zaman kalmıştı. Oğuz'un yeni taktikleri denediğimiz antrenmanlarda sürekli yaralanması beni korkutunca derbiye kadar yeni taktiklerde futbol simülasyonu kullanmaya karar verdim. Böylece bilgisayarda istedikleri kadar yorulmadan pratik yapabileceklerdi. Editörümle görüşmek üzere yayınevine giderken çocukları sahanın ortasında bilgisayardaki simülasyonla baş başa bıraktım. Döndüğümde takımın hepsi sahanın dört bir yanına yayılmış, perişan hâldelerdi.

"Neler oldu?"

"İşler birazcık ters gitti Yusuf abi." dedi Arife Hamza'ya ters bakış atarken.

Bilgisayarın kırık ekranına bakakaldım. Klavyedeki tuşlar da sahanın dört bir yanına dağılmıştı. Sadece birazcık ters gitmiş hâli nasıl bu olabilirdi? Oğuz'a baktım, kolunu sardırırken Asım'a oflayıp puflıyordu. Simülasyonda bile sakatlanmayı nasıl başarabilmişti? Hamza kollarını göğsünde kavuşturmuş, asık suratla oturuyor, ekrandaki oyuncuların koşmayışından şikâyet ediyordu. Derbinin oluşturduğu gerginliğin bu kadar büyüyebileceğini düşünmemiştim. Gerçi benim stresimin de onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Editörüm bu görüşmede kitabın finalini sorup durmuştu. Oysa henüz ortada adam akıllı bir final yoktu.

571. hikâyemin finalini yazmadan önce çocuklarla tüm öykünün üzerinden geçtik. Öykü içinde nelere değindik, nelerden bahsettik, genç nelere karşı durdu, konuştuk biraz. Aramızda konuları özetledik, böylece finali daha iyi kafamda oturtmamı sağlamaya çalışıyorduk.

Gencin kalbi, doğduğu andan itibaren nurla ışıldayan kristal bir saksıydı. Şirk ajanları gün be gün o kristali bulanıklaştırmak için uğraştı.

İman tohumunun kristal saksıya ekilmemesi için gayret ettiler. Dünyayı, gencin nefsinin isteklerini, oyunları, kafa karıştırıcı kişileri, ünlüleri, ünsüzleri, yeri geldi tanıdıkları, dostları bile kullanarak tohumun ekilmesini engellemeye çalıştılar. **Tevhid muhafızları** gibi gönül elçileri gencin kalbine iman tohumunu ekmek için ajanlara karşı geldi, gencin yanında durdu.

Asım'ın kafasını karıştıran şey benim önümü aydınlattı.

"Her şey tohumun ekilmesi içindi, tamam. Ama iş burada bitmiyor ki o tohumun sulanması, sürekli beslenmesi gerekmiyor mu?" dedi.

Elbette tohum, kalp nuruyla beslenecek, kalp ise Allah'ın zikriyle nurlanacaktı. İhlasla, salih amelle o nur artacak, böylece tohum gün geçtikçe yeşerecek, büyüyüp gelişecekti. Bunu düşünerek çocuklara finale giden son bölümü okudum.

Bilgi Notu

Zikir: Bir şeyi anmak, hatırlamak demektir. Allah'ı dille tespih etmek, övmek; nimetlerini anmak, tefekkür etmek, O'nun sevgisini kalpte hissetmek, kulluğun gereklerini yerine getirmek anlamında kullanılır.

Bu yolculukta zaman zaman gencin kalp saksısı kirlendi, buğulandı, bazen içi görünmez oldu bazen neredeyse karardı ama **tevhid muhafızları** o kalbi ilk hâline, o en saf, en temiz olan aslına döndürmek için canla başla çalıştı.

Akide, şirk ajanı Od tarafından uçurumdan itilirken "Allah" dedi ve elindeki tohumu son bir gayretle gence fırlattı. Şirk ajanı yakaladığı tohuma "Lâ İlâhe" diye üfledi. Tohum bin parçaya bölünerek havada süzüldü. Şimdi genç, önünde binlerce ihtimalle çevrelenmiş durmaktaydı. Her şeye rağmen nefsine en zor, kalbine en tatlı geleni seçebilecek miydi? Şirk ajanlarına kanmadan "İllallah" diyebilecek miydi? Tohumun parçalarına uzanacak ve onu tek dokunuşuyla Kelimeitevhitte birleştirebilecek miydi? Tohum kalp saksısına ekilebilecek miydi?

Elbette ki hikâyenin sonunu onlara söylemedim. "Sürpriz olsun, basılırsa okursunuz." dedim. Büyük olay oldu. Nasıl olur da finali söylemezmişim, nasıl dayanacaklarmış, meraktan onları kaşıntı tutarsa hatır hutur kaşınmaktan kızaran derileriyle mi maça çıkacaklarmış? Seyircilere ayıpmış, mahallede isimleri Kırmızı Akide Şeker Spor'a çıkarmış, benim gönlüm buna razı olacak mıymış? Dediler de dediler.

"Yok öyle yağma Akide Spor oyuncuları." dedim. "Kapı gibi sözleşmemiz var. Ben o ek maddeyi boşuna mı eklettim?"

Ek: Yazar hikâye finalini oyuncularla paylaşmak zorunda değildir.

Arife, Asım'a yardım isteyen gözlerle baktı.

"Hadi Asım abi, bir yolu vardır. Sözleşme maddelerinde bir açık, bir şey, finali öğrenmemiz için bir yol yok mu?" diye sordu. Asım aylardır burnuma dayadığı sözleşmeyi çok iyi biliyordu, çıkış yoktu; başını iki yana salladı.

Kafamda beliren final, karakterin gözünün önünden tüm perdelerin kalktığı ana dayanıyordu. Finalde genç, iman etmemesi için olanca güçleriyle çabalayan ajanlara inat, içindeki savaşçı ruhu günahlarla, kötülüklerle savaşmaya yönlendirmeyi seçiyordu. Akide de iman kanadıyla uçurumdan kurtuluyordu.

Bilgi Notu

Peygamber Efendimiz (sas) buyurmuştur ki: "Kul bir hata işlerse kalbine siyah bir nokta konulur. Şayet o günahtan el çeker, bağışlanma diler, tövbe edip Allah'a dönerse kalbi cilalanır. Eğer tekrar aynı hatayı işlerse siyah nokta artırılır ve neticede bütün kalbini kaplar."[13]

Arife bu işin peşini bırakacak değildi.

"Tamam, bari karakterin ismi ne olacak, onu söyle."

"Onu siz seçeceksiniz." dedim.

Ben bir köşede öyküyü tamamlarken onlar kafa kafaya verdiler. Ardından kalbinde iman tohumunun yeşerdiği, büyüdüğü, imanın tadını alan gencin adının Peygamberimiz'den (sas) ilhamla "Mustafa" olmasında karar kıldılar. Seçilmiş, övülmüş anlamında Mustafa ismi, imanlı gencime çok yakıştı.

[13] Tirmizî, Tefsîru'l-Kur'ân, 83.

Akide Spor'un tüm üyeleriyle birlikte 571. öykümü editörcüğüme e-posta attım. Gönder yazısına tıkladıktan iki saniye sonra işlemi geri aldım.

"Emin miyiz, bir kere daha mı kontrol etseydik?"

Asım'ın tek kaş kalkık bakışından, Hamza'nın homurtularından hafif tırsarak tekrar "gönder" yazısına tıkladım.

Çocuklar hâlâ finali öğrenmenin bir yolu var mı diye sözleşmeyi kurcalıyordu. Asım sözleşmeyi aldı ve bana uzattı.

"En iyisi sende kalsın Yusuf abi, böyle olmayacak."

Asım'ın elime tutuşturduğu kâğıdı cebime atarak evin yolunu tuttum.

Derbi haftası geldi çattı. Son hafta özellikle birkaç temel kuralın üzerinden tekrar geçtik. Hamza'ya "Rakip oyuncuları iyi markaj altında tut!" dedim. Mehmet'i "Sürekli gol atmaya çalışma, forvete asist ver!" diye tembihledim. Asım'a da gelen pasları iyi değerlendirmesini söyledim. Oğuz'a serbest vuruşlarda seyirciler yüzünden dikkatinin dağılmaması için kulaklık takmasını önerdim. Şahin'e de... "Elinden geldiğince topu gör ve tut." dedim, ona başka ne diyeyim?

Yoğun bir antrenman sonrası eve doğru yürürken ansızın telefonum çaldı. Editörümün aradığını görünce ona olan muazzam sevgimden olsa gerek kalbim güm güm atmaya başladı. Kalp atışlarımın sebebine dair diğer seçenek editörümün arayışının bende panik atak oluşturmasıydı. Kitabın son hâlini geçen hafta göndermiş olmamdan dolayı ikincisi daha olası görünüyordu.

Telefonu açacaktım ve kitabın ne kadar büyük bir baş ağrısı olduğunu, okurken gözlerinin şiştiğini, migren atakları geçirdiğini söyleyecekti, biliyordum. Bu sırada telefonu hâlâ açmadığım için zil sesim olan "aman bre deryalar" Rumeli türküsüne yanımdan yöremden geçenler ufak omuz hareketleriyle istemsizce eşlik ediyordu. Mahalleye doğal halk oyunları kursu veriyordum, he heyt. Sonunda olanla ölene çare yok, dedim ve telefonu açtım.

"Yusuf müthiş bir şey oldu."

"Migren atakların daha mı hafifti? Alıştıra alıştıra söyle lütfen!"

"Efendim? Hayır, alakası yok. Yusuf bu şimdiye kadar yazdığın en güzel şey. Gerçi önceki yazdıklarında çıta çok da yüksek değildi, yani biraz daha iyisi bile en güzeli olacaktı. Çok da havalanmamak lazım."

Geliyor işte eleştiriler, haydi bakalım, sen de vur, derken editörcüğüm devam etti: "Bak sana söylüyorum, bu hikâye cidden güzel. Yayınevi yazdıklarını çok beğendi. Hatta bunun çizgi filmi de olur dediler, bir kanalla görüştük. Yayın yönetmeni, genel yayın yönetmeni, kanal yöneticileri hepsi hafta sonu acil bir toplantı istedi. Eline son bir fırsat geçti Yusuf. Duyuyor musun beni? Alo?"

Nutkum tutuldu. Ne diyeceğimi bilemedim. "Ne zaman?" diye sordum tabii ki. Telefonu kapatıp kendi kendime halay çekmeden önce o kadar kafam çalıştı.

"20 Ocak" deyince yutkundum, "Ama olmaz ki o gün maç var." dedim zorlukla.

"Aa, tüh bak görüyor musun, tabii Yusufçuğum, hiç sorun değil. Kariyerinin son minik damlacıklı fırsatı söz konusuyken sen maça gidebilirsin elbette."

"Ne bu, kinaye mi?"

"Yok canıım, hiç olur mu?" dedi ve "Saat 11'de yayınevinde ol!" diyerek telefonu kapattı.

Elimi cebime attığım gibi çıkarttığım bir kâğıda gelişi güzel tarihi ve saati not ettim. Altında "yayınevi-imanlı genç kitap-toplantı" diye de yazdım, sonra kırk saat düşünürdüm bu tarih ve saat neydi diye.

O sırada bundan çocuklara bahsetmeme kararı aldım. Sonuçta maç saat ikide değil miydi, toplantıdan hemen sonra hızla dönüp maça yetişebilirdim. Tam o sırada Hamza aradı ve maçın saatinin 11'e alındığını haber verdi. Mahalle takımlarının sponsoru olan muhtarımız gelip haber vermiş, ben olmayınca çocuklara not bırakmış.

Hamza'ya o gün yayınevinde toplantı olacağını söyleyemedim. Şimdi telefonda konuşmak olmaz, dedim ve cuma günü piknikte bir yol bulup çocuklarla konuşurum diye düşündüm. Akşam editörüme ulaşıp toplantıyı ertelemeye çalıştım. Telefonlarımı açmadı, maillerime dönmedi.

Maç cumartesi günü oynanacaktı. Bir gün önce Cuma namazından sonra cami avlusunda piknik yapmaya koyulduk. Arife hayalindeki çizgi roman öyküsünü anlattı. "Finali de söyledim, görüyorsunuz." dedi. "Sizi zorda bırakmam vicdansız bir yazar gibi." diyerek bana laf çarptı.

O sırada birkaç gün önce Asım'ın elime tutuşturduğu sözleşmeyi yanımda gezdirdiğimi hatırladım ve "Sözleşmem var." diye çıkarttım.

Sözleşmenin arkasındaki toplantı tarihi ve saatinin yazılı olduğu notu görmelerini beklemiyordum.

"Maça gelmeyecek misin?" diye sordu Zarife ağlamaklı.

"Hayır geleceğim tabii ki."

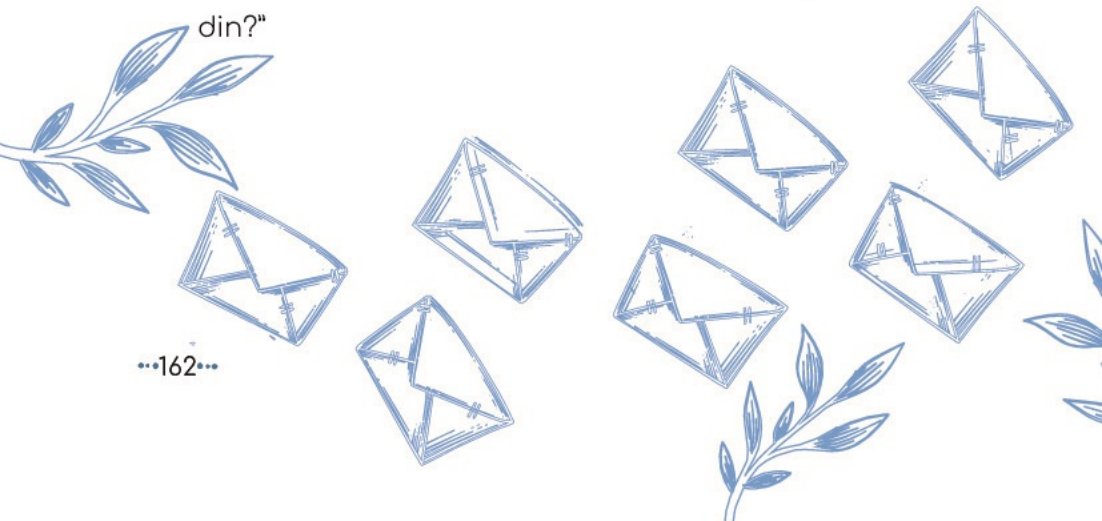
"Toplantı koymuşsun o saate." dedi Arife.

Oğuz kızdı, Hamza köpürdü, Şahin derbiye kadar yanımdan ayırmam dediği kaleci eldivenini caminin kubbesine doğru fırlattı.

"Biz neden uğraşıyoruz o zaman?"

Mehmet ve Asım birbirlerine bakıp konuşmadan sessizce duruyorlardı. Durumu anlatmaya, ne kadar üzgün olduğumu söylemeye çalıştım. Zaten o notu yazdığımda maç saatinin 11 olduğunu bilmiyordum ki yetişirim diye ummuştum. Hiçbir söz kâr etmedi, açıklamama izin vermediler. Çocukların öfkesi geçmedi.

"Madem bırakacaktın bizi, neden baştan ilgilendin?"

Arife'nin sorusunu benden önce Oğuz yanıtladı: "Neden olacak, kitabını yazabilmek için. Çok meraklı değildi bize."

Bu cümle beni çok yaraladı. Bunu inanarak söylemediğini biliyordum. Şu an öfkeleri dillerini ele geçirmişti, farkındaydım. Beni en çok Asım ve Mehmet'in hiç konuşmadan eşyalarını toplayıp gitmeleri acıttı. Bağırıp çağırmaları sorun değildi ama bu sessizlik başka bir şeydi. Onların ardından bir bir hepsi toplandı.

Zarife, "Hayal kırıklığına uğradım." dedi abisini takip ederken.

Birkaç saat sokaklarda derin düşüncelerle boş boş yürüdüm. Eve döndüğümde perişan hâldeydim. Hâlâ editörüme ulaşamıyordum, bu nedenle akşamüzeri evine gidip yüz yüze konuşmaya karar verdim. Kapıdan çıkarken yerde bir zarf buldum. İçinde de bir not vardı.

Yusuf Abi,

Biz çok düşündük. Yarın maça gelmeni istemiyoruz, toplantıya gitmelisin. İmanlı gencin öyküsü okurlarla buluşmalı. Biz şimdiye kadar onlarca maçı kaybettik, alışkınız. Bunu da kaybetsek sonraki için çalışırız. Ama bu senin son fırsatın. Bu fırsatı bizim yüzümüzden kaçırmanı istemiyoruz. İnşallah toplantın çok güzel geçer. Her şey için teşekkürler.

Akide Spor Takımı Adına

Kaptan Asım

Zarife'den not: Bugün ikindi namazından sonra halka olduk, duamıza seni de kattık. İnşallah kitabın basılır.

Arife'den not: Bence de inşallah kitabın basılır çünkü hâlâ finali öğrenemedim. Kitabı raftan alıp önce finaline bakacağım, beğenmezsem almam, ona göre.

Kelime Avı

Aşağıdaki hadisişerif içerisindeki bazı yerleri boş bıraktık. Seçenekler içerisinden doğru olanı bul ve hadisişerifi tamamla!
Cevaplarını kontrol etmek için kitabın son sayfasına bakmayı unutma!

"Kul bir hata işlerse kalbine 1..... bir nokta konulur. Şayet o günahtan el 2....., bağışlanma diler, 3..... edip Allah'a dönerse 4..... cilalanır. Eğer tekrar aynı hatayı işlerse siyah nokta 5..... ve neticede bütün kalbini 6....."

Tirmizi, Tefsîru'l-Kur'ân, 83.

1.	a) bulanık	b) çürük	c) siyah
2.	a) eder	b) çeker	c) koyar
3.	a) tövbe	b) pişmanlık	c) içtenlik
4.	a) içi	b) kalbi	c) güzellikle
5.	a) büyür	b) genişler	c) artırılır
6.	a) kaplar	b) alır	c) karartır

10. bölüm

DERBİ ZAMANI

Cumartesi sabahı erkenden hazırlanmaya koyuldum. Mideme giren ağrılardan doğru düzgün kahvaltı bile yapamadım. Telefonuma gelen toplantı hatırlatmasını dirseğimle kapatırken bir yandan kravatımı bağlamaya çalıştım. Şu şeyi bağlamak ne zordu böyle! Bunların hazırlarını satsalar olmaz mıydı sanki. Çok heyecanlıydım. Kalp atışlarım göğsümden taşıyor ve ceketimi hareket ettiriyor gibi geldi. Aslında bugün için lacivert takım seçmiştim ama siyahın daha ciddi ve kendine güvenen bir izlenim vereceğini düşündüm. İnternette yazdığına göre insanlar toplantılarda, resmî işlerde siyah takım tercih edermiş.

Çantamı, telefonumu, anahtarlarımı kontrol ederek evden çıkarken Allah'a beni istikamete eriştirmesi için dua ettim.

Bir damlacıklı kariyer damacanamı doldurmak için dahi olsa çocukları yalnız bırakamazdım. Editörüme hiç sevmediği sesli mesajlardan birini bıraktım.

"Üzgünüm, çocukları yalnız bırakamam, bana ihtiyaçları var."

Böylece hızla Akide Spor futbol sahasının yolunu tuttum. Henüz saat 10 olmamışken çocukların aileleri, uzak yakın tüm akrabaları, yurt dışından gelen yengeleri, amcaları, dayıları, memleketteki kuzenleri, okul arkadaşları ve tabii tüm komşuları seyirci alanını doldurmuştu. Rakip takım da eli boş gelmemiş; akrabalarını, çevre ilçelere haber gönderip çağırttıkları tanıdıklarını maça toplamışlardı. Sahada **mahşer** yerini andıran bir kalabalık vardı.

Bilgi Notu

Dünyada uzak kaldığımız, vefatıyla bizi derinden üzen sevdiklerimizle nerede buluşacağız, nerede hasret gidereceğiz? Tabii ki mahşerde. Toplanma yeri demek olan mahşer zaten Arapça'da "toplanma" anlamına gelen "haşr" kelimesinden türemiş. Kur'ân-ı Kerîm'de Yâsin Suresi 51. ayette "Sûra üfürülür. Bir de bakarsın, kabirlerden çıkmış, Rablerine doğru akın akın gitmektedirler." buyurulur. Yeniden dirileceğimiz kavuşma gününde toplanacağımız mahşer, Peygamberimizin (sas) buyurduğuna göre 'beyaz ve parlak bir düzlükmüş'.[14]

[14] | Buhârî, Rikâk 44

Kalabalığın arasından gözlerim dolu dolu geçtim. Çocuklar soyunma odası konteynırında başları öne eğik sessizce bekliyorken içeri daldım. "Ne o, kurbanlık koyun gibisiniz?" deyince hepsi boynuma atladı. "Aman kurban deme bunlara Yusuf abi, yanlış anlıyorlar sonra." dedi Oğuz. Evet, bir zamanlar öyle ufak bir yanlış anlaşılma olmuştu.

Arife ve Zarife sevinçle tezahüratlara başlamak için tribünlerde yerlerini almak üzere konteynırdan çıktı.

Asım: "Yusuf abi, toplantın ne olacak?" diye sordu.

"Evet, takım elbise de giymişsin." dedi Şahin.

"Maçta bana ciddiyet kazandırsın diye düşündüm." dedim. "Rakip takım antrenörü ne giymiş, gördünüz mü?"

Biraz gülüştükten sonra Mehmet yanıma geldi:

"Gerçekten Yusuf abi, Asım haklı, toplantın ne olacak?"

"Sizden daha önemli değil."

Bunu kalbimin en derininden gelerek söyledim. Akide Spor'la geçirdiğim birkaç ay beni hiç beklemediğim şekilde geliştirmişti. Yalnızca yazılarım değil hayata bakışım da değişmişti.

Yine de editörcüğümün boş damacanayı parmağıyla tık tıklaması kulaklarımda çınlıyordu. Sonradan fark ettim ki o kulağımda çınlayan ses konteynırın kapısından geliyordu. Hakem yerimizi almamız için uyarıda bulunmaya gelince derin bir nefes aldık, besmele çektik ve kapıdan çıktık. Konteynırdan sırayla çıktığımızda karşımızda müthiş bir kalabalık vardı, sahanın çevresinden bağırışlar, tezahüratlar geliyordu.

Arife saha kenarından koşarak yanıma yanaştı, bir şeyler söylemek için dudaklarını oynatıyordu ama hiçbir şey anlamıyordum. Seyircilerin alkışlarından bir şey duymak mümkün değildi. Zarife sahanın karşı tarafından heyecanla zıplayarak bir yeri işaret etti. Gürültüleri kulaklarımda patlayan bando ekibi görüşümü engellese de Zarife'nin gösterdiği yere doğru baktım.

O an muhteşem bir şey oldu. Aylar boyunca muhteşem şeyler birbiri ardınca gelmişti ama bu defaki bambaşka bir muhteşemlikti, olağanüstü bir olaydı. Mucize desem, değildi. Çünkü mucizenin Allah tarafından sadece peygamberlere verilen olağanüstü durumlar olduğunu biliyordum. Bir evliya olduğumu sanmıyordum, öyle olsa başıma gelen bu muhteşem durumun adına "keramet" derdim.

Peki bu neydi o zaman? Olsa olsa Allah'ın benim gibi hiçbir işte dikiş tutturamayan, aciz bir kuluna ikramı, lütfu, yardımıdır, dedim. Hayatımın hiçbir anında bu kadar derinden sevildiğimi, bu denli değer gördüğümü, bu şekilde lütuflarla çevrelendiğimi hissetmemiştim. Hayatım boyunca Rabbim bana çeşitli lütuflarda bulunmuştu ama ben kafamı olumsuzluk ve karamsarlık kuyusuna gömdüğüm için onları görememiştim. Sürekli mutsuz ve huzursuz hissedişim O'nun nimetlerini göremeyişimdendi. Oysa şimdi karşımda editörüm; tüm yayın ekibini toplamış, üzerlerindeki Akide Spor formalarıyla gülümseyerek bana el sallıyordu. Kollarının arasında da sarı pörtlek gözlü, çılgın bir kara kedi vardı. Ailem, akrabalarım, arkadaşlarım, hepsi ellerinde Akide Spor pankartlarıyla yerlerini almıştı. Üstelik Rabb'imden gelen bu muhteşem güzelliği hak edecek bir şey de yapmamıştım. Bu lütuf karşısında göz yaşlarımı tutamazken Arife yanıma geldi.

Beni kolumdan çekiştirip ağız hizasına kadar kafamı eğdirdi. Çok önemli bir sır verecek gibiydi, tüm dikkatimi topladım. Kulağıma fısıldadı:

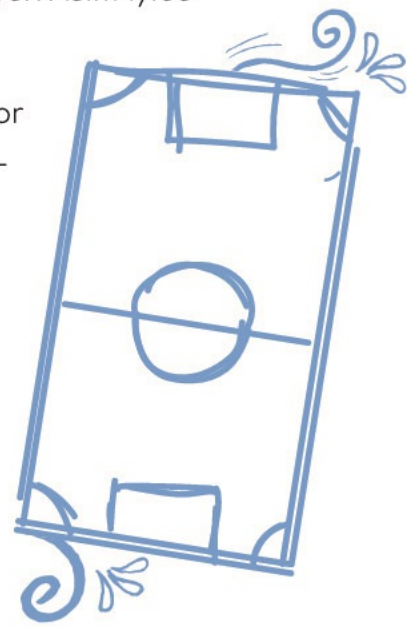
"Finalde ne oldu?"

Arife! Sen yok musun, sen?

Maç, bizim takımın heyecandan ayaklarının birbirine dolanmasıyla başladı, Şahin'in kaleye gelen her topun üzerine yatmasıyla devam etti. Hamza heyecanını kontrol edemediği için kontrolsüz bir güçle toplara vurdu. Bu da topların taca çıkmasına sebep oldu. Bazı toplar seyircilerin kafasına çarptı. Sağlık ekipleri olay yerine hızla yetişti.

Rakip takım, şutlarını engellemek için sürekli Asım'ın etrafındaydı. Göz açtırmıyor, hareket alanını sürekli sıkı denetimde tutuyorlardı. Oğuz'dan Asım'a pas bile gitmiyordu. İlk devrenin ortalarında bir defa olsun ayağına top değmeyen Asım iyice strese girdi.

Yirmi sekizinci dakikada Süvari Spor karşı atağa geçti. İki defans arasından hızla geçerek birbirlerine seri pas atışlarıyla kaleyi zorladılar. Şahin her topa atlıyor, abanıyor, yakaladıklarına sarılıyor, yakalayamadıklarına parmak uçlarıyla uzanıp kale dışına göndermek için elinden geleni yapıyordu. Artık dayanabilecek gibi değildi.

Asım gol atamıyordu çünkü rakip oyuncular önünde etten duvar olmuştu. Onu ablukaya almış gibiydiler. Çıkış yerini göremiyordu. Dar bir alanda gidecek bir yeri olmadan debeleniyordu. Takım arkadaşları onu kurtaramıyordu, hepsi rakip takım oyuncularının Şahin'i daha fazla zorlamasını engelleme derdindeydi. Şahin pes edecek gibiydi, kaleyi zorlayan toplara atlamaktan perişan olmuştu. Bu kadar çok kurtarış yapması tribünlerde coşkuyla karşılık buldu. Şahin ki zamanında tek maçta 18 gol birden yiyen bir kaleciydi. Oysa şimdi her kurtarışında tribünler onu coşkuyla ayakta alkışlıyordu. Tükenmişti, pili bitmek üzereydi, bunu saha kenarından görebiliyordum, elimden bir şey gelmiyordu. Rakip taraftarları "En Güçlü Süvari Spor!" tezahüratları yaparken Şahin'in gücünün gittikçe azaldığını fark ettim. Biraz daha dayanmalıydı. İlk yarıyı gol yemeden tamamlayabilirsek ikinci yarıya yüksek motivasyonla başlardık. Rakip bizim kaleyi zorladıkça Şahin'den dökülen terler çimleri suluyordu. **Güç ve kuvvet yalnızca Allah'ın yardımıyla mümkündür,** bunu biliyordum. Bu nedenle sürekli içimden babaannemin öğrettiği tesbihi tekrarladım.

"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyil azîm"

Bilgi Notu

"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyil azîm." Güç ve kuvvet ancak azîm ve yüce olan Allah'ın yardımıyla mümkün olur, demektir.[15]
Peygamberimiz (sas) bu tesbihin cennetin hazinelerinden bir hazine olduğunu buyurmuştur.[16]

Tüm bunların üzerine Süvari Spor'un ataklarından kendine yol bulup top sürümeye çalışan Oğuz, Mehmet'e uzun pas attı. Mehmet röveşata çekeceğim derken rakip oyuncuyla kafa kafaya çarpıştı. Çarpışmanın etkisiyle top, rakibi geçip hakemin üzerinden aştı ve kale arkasına kadar uçtu. Ya da biz öyle sandık. Bir süre sonra sahanın ortasında, önündeki topla havaya doğru şaşkın bakan rakip oyuncunun karşısında Mehmet'i göremeyince az önce kale ardına uçan şeyin Mehmet olduğunu anladık. Tribünler ayağa kalktı, taraftarlar arasındaki sağlık personelleri alana fırladı. Kale arkasındaki ayrık otları arasında Mehmet'i aramaya koyulduk. Aylar önce Akide Spor'u gözlemek için açtığım gözlem çukurunda yatmakta olan Mehmet'i güç bela düştüğü yerden çıkarttık. Biraz kafa sersemliği, görüş bozukluğu, baş dönmesi ve mide bulantısı sonrasında neyse ki hakem devre arası düdüğünü çaldı.

15 | Tirmizi, Daavât, 114 hadis No.: 3570
16 | Tirmizî, Daavât, 57, 119

Hızla soyunma odasına geçtik. Mehmet'in kafasında futbol topu kadar olmasa da tenis topunu andıran bir şişlik vardı. Herkes sus pus olmuş bana bakıyordu. İkinci yarıda işleri değiştirmemiz gerekiyordu ama nasıl?

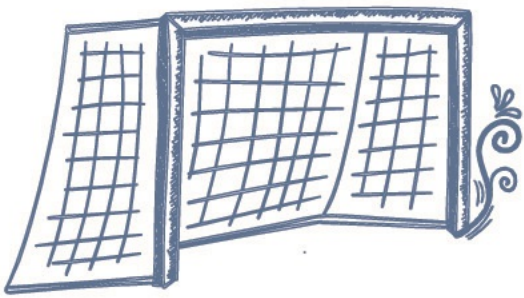
"Her taktiğimizi biliyorlar." dedi Hamza

"Hepimizi çok iyi tanıyorlar Yusuf abi." diye söylendi Asım. Yüzündeki çaresizliği görebiliyordum.

"Evet, hepinizin ne yapacağını, tam olarak nerede duracağınızı, ne tepki vereceğinizi çok iyi biliyorlar." diye mırıldandım. Son bir defa çaresiz oyuncularıma göz gezdirdim ve taktik tahtasının önüne geçtim.

❋❋❋

Süvari Spor tekrar sahaya döndüğünde forvet Asım'ı defansta görünce şaşırdı. Üzerine top gelse korkup kaçmasıyla bildikleri Oğuz'dan forvet olur muydu hiç? Hamza'yı önde, kaleci Şahin'i onun yanında gördüklerinde kafalarını uzatıp kaleye hayretle bir bakışları vardı ki düşündükçe hâlâ gülüyorum.

Kalede eski basketbolcu Mehmet duruyordu. Upuzun boyuyla kaleyi dikey olarak neredeyse kaplıyor gibiydi. Rakip oyuncuların bu kafa karışıklığından on dakika önce soyunma odasında Akide Spor oyuncuları arasında daha büyük bir kafa karışıklığı vardı.

On dakika önce...

"Oğuz sen artık Asım'ın yerindesin."

"Nasıl yani? Bundan sonra ben Asım mıyım?"

"Evet, sen Asım'sın."

"Asım kim peki?"

"Asım artık Mehmet."

Bu defa Mehmet atıldı, takıma iki Mehmet'in fazla geleceğini söyledi.

"İki Mehmet yok ki!" dedim.

"Ben ve artık Asım olmayan yeni Mehmet. İki ettik."

"Hayır, sen artık Şahin'sin.

"Hayıııııır. Şahin olmayayım, Şahin olmaz. Şahin sürekli yüzüne top yiyor. Hamza olsam olmaz mı?"

"Rakip şutlarına kafayla mı dalacaksın?" dedi Hamza ellerini göğsünde birleştirerek.

"Hımm, vazgeçtim. Oğuz olayım Yusuf abi. Oğuz iyidir."

Bu defa Şahin kim olacağını bilemedi. Şahin'e Hamza'nın yerine geçeceğini söyleyince üç defa bayıldı, dört defa ayıldı. Kalede topların üzerine atlamaktan içi dışına çıkmıştı, Hamza gibi nasıl koşacaktı sahada?

Asım zaten ilk devrede hiç şut çekememişti, şimdi kendisinden geriye çekilmesi isteniyordu. Bir forvetin bunu kaldırabilmesi hiç kolay değildi. Bazen takım için geri çekilmeyi bilmek gerekirdi.

Top iki metre yanından geçtiğinde korkup kaçan Oğuz, Asım'ın yerine rakibin üstüne korkusuzca nasıl gidecekti? Bazen takım için korkuların üstüne gitmek gerekirdi.

Tek bildiği kalede durmak olan Şahin, hiç bilmediği bir işe kalkışma cesareti gösterecek miydi? Bazen takım için konfor alanından çıkmak gerekirdi.

Hiç durmaksızın koşturduğu basket sahasından sonra Mehmet içten içe basit ve durağan gördüğü kaleciliği hazmedebilecek miydi? Bazen benliği bir kenara bırakıp takım için fedakârlık yapmak gerekirdi.

O gün rakip ablukası altında zor anlar geçiren Akide Spor, takım için gereken her şeyi yapma kararı aldı. Konteynırdan çıkarken Arife, "Ay aman dikkat edin, aslanlarım, kaplanlarım, haydi yaparsınız siz, aman, toplara sert vurmayın, canınız acımasın." diye oyuncularla konuşurken Zarife de "Bastırın, yiyin, yutun onları, gol yiyenlerin karnı tok olur, akşam yemeği yok ona göre." diye bağırdı. Kendilerini yeni taktiğe kaptırıp yer değiştirmişlerdi. Onlar niye yer değiştirdi, hiç anlamadım.

Mehmet maç boyunca kaleye gelen her topa smaç basar gibi atladı. Her atlayışında tribünler ayağa kalktı. Birbiri ardınca muhteşem kurtarışlar sergiledi. Üstelik topu tekrar arkadaşlarına gönderirken üçlük atar gibi yolluyor ve kime gönderecekse tam ona denk getiriyordu. Bu sırada birkaç kere alışkanlıkla "Baskeeet!" diye bağırdı.

Şahin, aylardır antrenmanlarda kalede sürekli ayakta durmaktan bacak kaslarını epey güçlendirmişti, bu nedenle o gün esnek ve kıvrak hareketlerle topuk paslarında çok başarılı oldu.

Rakip takım, ikinci devre boyunca alışkanlıkla Asım'ın gol atmasını engellemek için sürekli onu korumaya aldı. Bir Hamza'ya, bir Oğuz'a gidiyorlar, kimin gol atacağını kestiremiyorlardı. Taktikleri tamamen bizim çocukların oyunlarına göre düzenlendiği ve şimdi hepsi değiştiği için onlar da karman çorman olmuştu. Bir ara sahada sağa sola bakınan, boş boş takılan rakip oyuncular gördüm. Şahin topu sürerken rakibi kolluyor, ani bir hamleyle ters dönüp gerideki Hamza'ya pas veriyordu. Rakip, topun nereye kaybolduğunu anlayana kadar başları yerde epey dolanıyordu.

Nihayet gol yemeden 88. dakikaya ulaştık. En azından hiç gol yemeden 0-0 bu maçı bitirmemiz gerekiyordu. Gol yemesek yeter, diye dua ediyordum. Geçmiş skorların utancını temizlememiz için bu beraberliğe ihtiyacımız vardı. Rakip takımın antrenörü, Asım'ın son anda bir atak yapacağını düşünüp "Asım'ı tutun!" diye bağırınca üç kişi birden Asım'ın etrafını çevreledi. O sırada kimsenin bir şey yapmasını beklemediği eski kaleci Şahin, işaretimle birlikte topu kaptığı gibi koştu. Durumu geç de olsa anlayan rakip takım, antrenörlerinin çığlıkları, saha kenarında çırpınmaları ve sandalyeleri deviriş sesleri eşliğinde Asım'ı boşta bırakıp Şahin'i engellemeye koştu.

Bütün oyuncular bu defa Şahin'in çevresini kuşattı. Şahin, tam rakip takım kalesine yaklaşıp şut çekmek üzereyken Arife ve Zarife'ye işaret ettim, hep birlikte tüm gücümüzle "Şimdiii" diye bağırdık. Şahin kendi etrafında ters tur döndü, şık bir topuk hareketiyle topu gerideki Asım'a yolladı. Hamza, Oğuz ve Mehmet, Asım'ı korumaya aldı. Asım'ın önü boş, ortam müsait... Gelen topa gerilerek hızla vurmasıyla birlikte hâlâ Şahin'in durduğu yere odaklanmış olan kaleci topu kaçırdı ve hakem 90. dakika düdüğünü çalarken tribünler deli gibi bağırdı:

GooOOOl...

Şahin'in asistiyle Asım muhteşem bir gol atmıştı. Hepimiz Asım'ın üzerine doğru koştuk. Şimdi sahada üst üste dizilen yorgan yığınları gibiydik. Tribünler coşmuş, Arife ve Zarife'nin bağırmaktan sesleri kısılmıştı. Rakip takım seyircileri bile ayağa kalkmış Akide Spor'u alkışlıyordu. Tribündeki Akide Spor seyircilerinin hepsi hakemin uyarılarına aldırış etmeden sahaya akın etti.

Asım kendisini sevinçten çekiştirip kucaklaşan insan yığınlarının arasından sıyrıldığı gibi şükür secdesine kapandı. O an birkaç saniyeliğine zaman durdu. Takım seyircisiyle, sporcusuyla, tezahürat yapan amigolarıyla bir bütün olmuştu.

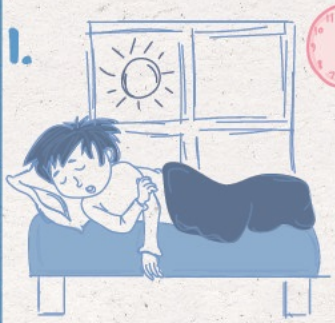
Asım, Oğuz, Mehmet, Hamza, Şahin, Arife, Zarife ve ben hep birlikte kupayı kaldırırken tribünlerde **tevhid muhafızları**yla birlikte imanın tadını alan gencim Mustafa'yı görür gibiydim.

Bundan sonra Mustafa ve **tevhid muhafızları** ne yapacaktı? Belki de yeşeren iman nurunu tüm kıtalara yaymak üzere dünyanın dört bucağını dolaşacaklardı. Kalplerdeki şüpheleri ortadan kaldıracak, her gönlü imanla buluşturmayı bir görev bileceklerdi. Hz. Peygamber'in (sas) ashabının diyar diyar dolaşması gibi onlar da yeryüzünde iman nurunun ulaşmadığı hiçbir bucak bırakmayacaklardı. Yaptıkları her işi imanla süsleyecek, dünyayı ahiretin tarlası bilip sonsuz mutluluk için ellerinden geleni yapacaklardı. Belki bir mimar, terzi ya da öğretmen; belki mühendis, marangoz ya da polis olacaklar ama her ne meslek seçerlerse hepsine imanlarının nurunu yansıtacaklardı. Akide Spor oyuncularını da hangi maceraların beklediğini Allah'tan başka kim bilebilirdi?

Taktiksel Değişiklikler

Fark ettin mi, Yusuf abi çocukların takım içindeki pozisyonlarında değişiklikler yaptı ve bu sayede Akide Spor şampiyon oldu. Sence görsellerdeki çocukların başarılı olmaları için hayatlarında neler değişmeli? Cevapları görsellerin yanına yaz ya da çiz!

1.

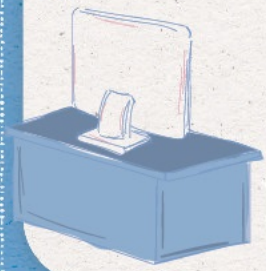
1.

2.

2.

3.

3.

Antrenörlü Serüven

Yusuf Edip

69 0

İkbal
Mahalle
Gazetesi

İkbal
Mahalle
Gazetesi

İkbal
Mahalle
Gazetesi

ABONE OL

Cevap Anahtarı

MOTTO (1.bölüm)

Gevşeklik göstermeyin, üzülmeyin; eğer inanmış-
sanız şüphesiz en üstün olan sizsiniz."
Âl-i İmran Sûresi 139. Ayet

MELEKLERİ NE KADAR TANIYORUZ? (3.bölüm)

İsrafil, Cebrail, Azrail, Mikail

BİLEN, İŞİTEN, GÖREN (5.bölüm)

El Muhsi: Yarattığı ve yaratacağı bütün varlıkların sayısını bilen.

El Habir: Olmuş ve olacak her şeyden haberdar.

El Basir: Gizli açık, her şeyi en iyi gören.

El Alim: Gizli açık, geçmiş gelecek, her şeyi en ince detaylarına kadar bilen.

Es Semi: Her şeyi en iyi işiten.

KARIŞIK HARFLER (6.bölüm)

Helalleşme, Sembol, Totem, Nazar, Sahabi

BUL BAKALIM (7.bölüm)

Mutluluk kalbe girerse iman da kuvvetlenir.

PES ETMEYE BİR KALA (8.bölüm)

Kaza ve kadere inanmak imanın şartlarındandır.

KELİME AVI (9.bölüm)

1.c 2.b 3.a 4.b 5.c 6.a